

Seducing Mr. Right

Contents

Seducing Mr. Right	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	15
4. Chương 4	22
5. Chương 5	28
6. Chương 6	37
7. Chương 7	44
8. Chương 8	50
9. Chương 9	57
10. Chương 10	67
11. Chương 11	73
12. Chương 12	78
13. Chương 13	84

Seducing Mr. Right

Giới thiệu

Dịch giả: một sách 323CÔ MUỐN CÓ MỘT SỐ GỢI Ý. . . Catherine Harris không thể nghĩ ra một

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/seducing-mr-right>

1. Chương 1

Vừa giật mình tỉnh giấc khỏi giấc ngủ say, Catherine Harris nhận thức ngay được 3 điều.

Một, cô hoàn toàn khóa thân trong giường của Luke Van Buren.

Hai, anh sắp sửa đi vô phòng ngủ.

Ba, anh không một mình. Tiếng cười khêu gợi của người phụ nữ hòa quyện với giọng nói trầm ấm của Luke cất lên ngoài hành lang.

Đúng ra thì vài ngày nữa Luke mới về lại San Francisco. Catherine cố trấn tĩnh. Tự nhiên cô cảm thấy kế hoạch bao nhiêu năm nay của cô vẫn chưa đủ lâu.

Cô tì lên cùi chỏ, nheo mắt nhìn trong bóng tối và nhớ ra cô đã ném cái áo ngực lên cái đồng hồ để che đi ánh sáng LED đỏ chói của nó. Catherine nằm phịch xuống gối, trong bộ não còn ngái ngủ của cô xuất hiện hàng loạt các khả năng cho cô chọn nhưng chẳng có cái nào là khả thi. Trốn dưới gầm giường trong khi các lò xo giường nhún nhảy: quá kỳ cục để có thể chọn cách này. Tương tự với cảnh đội chữa lửa phải giải cứu cô khỏi mái hiên phòng ngủ của Luke - 22 tầng tính từ dưới đường lên.

Cô nghe một tiếng “thịch” nhỏ. 1 chiếc giày? m thanh từ nhịp mạch đập loạn của cô không thể lấp được tiếng “thịch” kế tiếp. Tiếng quần áo sột soạt. Tiếng thở ra đầy gấp gáp. m thanh của một nụ hôn đầy khao khát trên da trần. Nơi ngưỡng cửa, gần như mờ ảo là chiếc sơ-mi trắng của Luke đang được người phụ nữ nhanh chóng cởi ra. Catherine nhìn nó rơi tà tà xuống thảm. Và nghe 1 tiếng “click”.

Ôi Trời. Khóa nịt của anh ấy?

“Lên tiếng đi nào Catherine,” cô thì thầm. Tiếng khóa quần vang lên. Một âm thanh của nụ hôn ướt át.

“Ôi Luke!” người phụ nữ cười khúc khích. Rồi lại có thêm tiếng sột soạt, thêm tiếng thì thảo nồng cháy, thêm hơi thở gấp. Đôi má Catherine đỏ bừng, máu dồn lên tai. Lường trước cơn hỏa hoạn sắp đến, cô cảm thấy muốn phá ra cười bối rối.

“Yêu em đi Luke. Ồ, phải... Em thích anh vuốt ve em... đó, mmm, đúng rồi đó.”

Ồi không. Catherine cố trượt ra khi người phụ nữ ngả người xuống giường. Quá trễ.

Trọng lượng của 2 người lớn đè lên làm cô nghẹt thở. Lấy hơi, cô cố gắng nhích ra khỏi “đám đông” nhưng không thể lấy thế vì khăn trải giường bằng lụa trơn trượt.

Người phụ nữ lăn qua 1 bên, đứng phắt dậy và hét như heo bị chọc tiết. Còn Luke thì té xuống đất với 1 tiếng “hựch” nặng nề kèm câu chửi thề.

“Cái quái gì-”

“Có ai đó trong giường của anh,” người phụ nữ ré lên.

Catherine nghe Luke đứng dậy mò mẫm công tắc cái đèn để cạnh giường.

Có phim coi rồi.

Cô ngồi dậy, kéo cái tấm trải giường trơn trượt lên tận nách và cố tỏ ra lạnh nhạt, dù có lẽ trông cô bù xù giống mụ điên hơn. Cô đã không bím tóc lại trước khi vô giường, giờ nó xõa ra rối tinh trên bờ vai trần và tràn ra mơn man ngực cô. Ngọn đèn giường bật sáng ngay khi cô vừa thổi phù mấy cọng tóc bướng bỉnh đang chọc vào mắt. Nheo mắt lại vì ánh sáng chói chang, ánh mắt cô chạm phải đôi mắt xanh xám đang nheo lại như muốn đục lỗ trên trán của cô.

“Catherine.” Luke kéo khóa quần rồi vuốt lại mái tóc sẫm rối bời của anh. Khuôn ngực rộng giãn ra với từng hơi thở nặng nề, bực bội.

Miễn cưỡng rời mắt khỏi tấm ngực trần quyến rũ, cô chờ nghe cộp gầm. Anh trông có vẻ lớn gấp 2 lần chiều cao 1,88 mét và bực bội gấp 3 lần cái lúc cô de chiếc xe thể thao mới của anh vô thùng thư.

“Tôi lẽ ra phải đoán được trước rồi.” Anh nhặt cái áo ngực của cô từ trên cái đồng hồ. “Của em?” Chiếc áo ngực thể thao đen nằm xuội lơ trong bàn tay lớn, khỏe khoắn của anh.

Catherine khẽ nghiêng người tới, đủ để lấy lại cái áo ngực mà không làm tuột tấm trải giường đang che người.

“Cám ơn.”

Cái chạm nhẹ vào ngón tay anh khiến một luồng điện chạy dọc cánh tay cô. Cô hắng giọng, rồi quyết định liều luôn, chớp chớp đôi mắt nhìn anh, cô nói. “Vậy có nghĩa là em phải mặc đồ vô hử cưng?”

Catherine cười thân thiện với bạn của anh nhưng người phụ nữ làm ngơ. Với đôi chân dài và bộ ngực đầy đặn được phơi bày trong chiếc áo đầm đen nhỏ xíu quyến rũ, người phụ nữ trông thật hấp dẫn. Mái tóc màu mật ong được chăm sóc kỹ lưỡng, mắc tiền như dòng suối gợi tình trên một bên vai. Catherine thở dài. Thêm 1 thần Vệ nữ nhỏ xíu chẳng có máu hài hước. Biết ngay mà.

Trong bầu không khí căng thẳng, Catherine vui vẻ nói. “Hôm nay sinh nhật anh hả?”

“Cô ta đang nói gì vậy?” người phụ nữ tóc mật ong hỏi sảng, tay để lên ngực để giữ lấy cái áo đầm của cô nàng. Nhìn chằm chằm vào Catherine, cô nàng quay lưng cho Luke kéo khóa áo đầm lên. Nếu cô nàng cứ cau có như thế, mấy cái nếp nhăn giữa đôi lông mày tia-cho-đến-không-còn-gì-để-tia sẽ sớm ở đó vĩnh viễn thôi.

Người phụ nữ có vẻ bề ngoài dễ bị xuống dốc nhanh khi lớn tuổi, và cái răng cửa hơi khểnh khiến cô nàng trông giống con chuột nhỏ mà Catherine đã từng nuôi. Cô nàng cũng có đôi mắt tính toán như mắt Scamper lúc nó nhìn cô trước khi cắn ngón tay cô.

Luke nheo mắt nhìn cô chăm chú. “Em lại có trò gì nữa đây?”

Catherine mở mắt thật lớn, đến nỗi mấy cái lông mi gần chạm vô lông mày của cô. “Không phải anh đem cô ấy về để mình cùng vui sao Luke yêu?”

“Catherine...” anh cảnh cáo.

Cô mỉm cười ra vẻ hơi ái ngại với anh, và cố gắng hết sức thành thật, cô nói với giọng đều đều. “Em tưởng anh không có nhà. Thật đó, em sẽ không-”

“Cô ta là đứa quái nào thế?” người phụ nữ gặng hỏi, trong lúc cho đôi chân xinh xắn vào đôi giày cao gót, đôi môi bĩu ra.

Luke tiến về phía cái tủ ở bờ tường bên kia, khê liếc qua vai và giới thiệu. “Cat Harris. Elizabeth Wyrech.” Anh giật mở một ngăn kéo, giăng cái áo thun cô-tông màu xanh lá ra và mặc vô. Cái áo càng làm màu mắt xanh của anh thêm tuyệt vời.

“Chào”. Catherine không giơ tay ra vì tấm trải giường có nguy cơ tuột xuống đùi cô. “Nè, cô không cần phải đi đâu. Phải không Luke? Ý em là-”

“Thôi đi Catherine,” Luke nói, rõ ràng không thấy chuyện có gì hài hước. “Giải thích với Elizabeth em là ai xong là im được rồi.”

Catherine nhìn anh trân trối. “Từ đầu đến cuối? Anh chắc không? Cô ấy có biết anh mau chán khi chỉ có 1 nàng trong giưƠn-”

“Chơi tay ba? Thật là bệnh hoạn Luke à.” Elizabeth nhặt cái bóp lên và giữ trước ngực như lá chắn. “Tôi sẽ gọi ta-xi.”

“Cô ấy là em gái tôi, Trờì ạ.”

“Ồ, vậy sao?” Cô nàng này đẹp, nhưng đầu óc đen tối và nụ cười khinh khỉnh thấy ghét. Catherine nheo mắt nhìn cô nàng. Elizabeth nheo mắt nhìn lại cô.

“Hai người có họ khác nhau.”

“Khác mẹ,” Luke nói.

“Khác cha,” Catherine cũng nói ngay lúc đó.

“Cô ấy là em kế của tôi!” Luke bước lại gần, những ngón tay khỏe mạnh nắm lấy cằm của cô. “Anh em, phải không Cat?” Tay anh di chuyển đầu cô gật lên xuống như đồng ý với câu anh nói.

“Phải.” Catherine cười gượng với Elizabeth Đáng Ghét và vờ như không có một mũi tên vừa xuyên thẳng qua tim cô. “Em gái anh ấy.”

“Vậy thì còn bình hơn nữa.” Elizabeth lạnh lùng nói trước khi giậm giậm bỏ ra khỏi phòng.

Catherine nắm chặt lấy tấm trải giường, cổ họng như có gì bóp nghẹt. Cô không thể rời mắt khỏi Luke, mặt cô nóng bừng bừng như muốn đốt cháy làn da mỏng của cô. Em gái anh ấy.

Từ lúc 6 tuổi, cô đã mơ, hi vọng, cầu nguyện để anh chấp nhận cô là người trong nhà. Khi cô lớn lên, điều ước đó đã thành sự thật nhưng lúc đó quan hệ anh em không còn là điều cô khao khát nữa.

Là người thực tế, cẩn thận, nhưng lần này Catherine đã làm liều đến đây tìm anh. Và phần khởi đầu này nằm ngoài kế hoạch của cô.

“Tôi sẽ đưa Liz về và trở lại đây trong vòng 20 phút.”

“Em sẽ chờ ở đây.” Nếu cô không đủ can đảm nhảy khỏi ban công.

Anh quay lại liếc cô khi vừa ra tới cửa, “đừng có ngủ. Chúng ta cần nói chuyện. Ngay tối nay.”

Phải vậy sao? Cô nhìn vào mắt anh. Phải vậy thôi.

“Lúc tôi về thì em phải mặc đồ đằng hoàng rồi đó.”

“Nghe rồi, nghe rồi, thưa sếp.” Catherine đưa tay chào như trong quân đội. Chiếc khăn trải giường lụa mềm như nước tuột xuống trên người cô, khoe ra một bên ngực.

Cô cũng sờ nhìn Luke.

Anh nắm chặt nắm đấm của cánh cửa.

Một giây sau, anh đóng cửa cái rầm và bỏ đi.

Rắc rối đây, rắc rối đây. Luke nghĩ sau khi lái xe vòng vòng cả tiếng đồng hồ vì-tôi-cần-thêm-thời-gian-suy-nghĩ-chuyện-này. Có cách nào trên đời này khiến anh quên được hình ảnh Cat với gò ngực- tay anh siết chặt tay lái. Trời ạ.

Ba anh lấy mẹ của Cat 19 năm trước nên giữa hai người chẳng có chút máu mủ gì. Tạ ơn Trời. Nhưng Luke không thể quên được chuyện anh đã cư xử tồi tệ với Cat như thế nào trong một thời gian dài. Phải mất nhiều năm, anh mới nhận ra được sự độc ác của anh đã ảnh hưởng cô như thế nào và anh đã thề với lòng là anh sẽ luôn yêu thương, bảo vệ cô để bù đắp cho những năm tháng anh đã đối xử thậm tệ với cô.

Cảm giác bây giờ của anh không hề đối lập với lời anh đã hứa.

Anh đã hứa với ba anh trước khi ông qua đời là anh sẽ chăm sóc cho Catherine. Quan trọng hơn nữa là anh hứa anh sẽ là một người anh đằng hoàng của cô. Anh bảo đảm với cô rằng anh sẽ luôn có mặt khi cô cần, để bảo vệ cô, để giữ cô được an toàn, để cô có thể dựa vào anh cho bất cứ chuyện gì, trong mọi hoàn cảnh. Luke coi những lời hứa này thiêng liêng, và bền bỉ không gì thay đổi được.

Tệ một điều là bản năng đàn ông của anh không có đạo đức như cái đầu của anh. Anh miễn cưỡng hướng chiếc Jaguar chậm rãi vào bãi đỗ xe của tầng hầm tòa nhà anh ở. Không thể vì cảm giác bây giờ của anh đã khác trước mà anh lại khiến cô vỡ tan giấc mộng có được người anh tốt. Anh phải nhớ là, đối với Cat, anh chỉ là một người anh lớn. Người anh cô tìm đến khi cần chỗ dựa an toàn. Vậy thôi.

Với gương mặt vẫn nóng bừng, Catherine nhanh chóng mặc đồ ngay khi cánh cửa nhà vừa đóng lại sau lưng Luke và cô nàng kia. Lúc còn ở Beaverton, mục tiêu của cô có vẻ đơn giản và rõ ràng: khiến Luke nhận ra cô là một phụ nữ hấp dẫn và từ đó có hành động hợp lý. Đương nhiên, cô đã không tính chuyện bị anh thấy cô khóa thân trong giường của anh. Ít ra thì chưa phải lúc này!

Catherine đi vô phòng khách và thả phịch người xuống trên chiếc ghế da đen mềm cô đã mua cho Luke bằng tất cả những gì cô đã tiết kiệm được, khi anh và Nick, bạn của anh sang New York làm kiến trúc sư. Cái ghế có mùi của Luke. Cô vùi mặt vào lớp da mịn của ghế và nhắm mắt lại. Cô đã không nghĩ đến gì khác ngoài anh. Cô có thể làm được. Cô sẽ làm được.

Có lẽ cuối cùng thì chuyện Luke đã nhìn thấy một chút cũng không phải là chuyện xấu...

Khi Luke về tới thì Cat, trong chiếc quần jeans và một trong những cái áo thun Pratt Institute cũ của anh, đang cuộn thân hình dong dỏng 1,77 m của cô trên chiếc ghế da đen trong góc phòng khách.

Tạ ơn Trời cô đã mặc đồ vô, anh nghĩ, và tạ ơn Trời cô đã buộc tóc gọn lại. Catherine Anne Harris có mái tóc đỏ hoang dại, mềm mại nhất mà anh từng thấy trong đời. Mái tóc tràn đầy sức sống.

Bắt gặp cô khỏa thân trên giường anh với mái tóc rực rỡ như ngọn lửa đỏ khiến anh suýt lên cơn đau tim. Lúc cô bím lại như mọi khi, anh không thèm được luồn tay vào tóc cô lắm, và nếu thật cố gắng, trong 3, 4 trăm năm sắp tới anh sẽ có thể quên được cơ thể không một mảnh vải của cô với chiếc khăn trải giường lụa hồ hững đã được ánh đèn và khoảng tối khắc họa, phản chiếu thế nào. Và gò ngực tròn hoàn hảo điểm vài chấm tàn nhang. Anh xộc tay vô túi và bước vô phòng khách.

“Chào”. Cat ngồi dậy và xoa xoa đôi mắt mèo ngái ngủ của cô, gò má cô ửng hồng dưới những đốm tàn nhang lấm tấm. Cô co chân lên và vòng tay quanh đầu gối. Ngay cả mấy ngón chân xinh xinh của cô cũng có tàn nhang.

Một khoảng im lặng nặng nề bao trùm.

“Cô ấy có vẻ đáng yêu,” Cat nhận xét, cười với anh với vẻ cầu hòa. Luke như bị thôi miên bởi đôi mắt biết cười và đôi môi mềm mọng của cô.

Anh lắc đầu. “Không hẳn thế.”

Anh ngồi xuống trên mép cái bàn uống nước đối diện cô. Tạ ơn Trời là cô không biết gì về cái giá anh phải trả để ngồi gần cô thế này mà không âu yếm cô.

Cat chau mày. “Em không hiểu. Nếu anh không thích cô ấy, sao anh lại ngủ với cô ấy?”

“A, tôi không ngủ với cô ấy. Chưa. B, tôi thích Elizabeth vừa đủ. C, đừng có đánh lạc hướng. Không phải là tôi không thích em đến đây, mèo ạ, nhưng em đến đây làm gì vậy?” anh nhẹ giọng hỏi.

“Em tưởng tuần này anh còn ở New York.” Cô tựa cằm lên đầu gối. “Anh đã nói gì với cô ấy?”

“Tôi nói với cô ta là em thường có mấy trò con nít nghịch ngợm nhưng em không có ác ý.” Chẳng ác ý chút nào khi treo mõ trước miệng mèo đói.

“Em ngại quá. Ai cũng bị bối rối hết. Em nghĩ em làm cho chuyện tệ hơn khi cố pha trò về nó. Em xin lỗi đã khiến anh ở vào thế khó xử, Luke à. Thật đó. Nếu anh muốn em gọi cô ấy-”

“Không cần đâu Cat. Đừng lo chuyện đó.” Elizabeth chẳng bao giờ biết thông cảm. Ai cũng có thể thấy Cat đã bối rối thế nào. “Anh từ New York về hồi sớm.”

Cô không mặc áo ngực. Anh có thể thấy gò ngực vun đầy của cô khê di chuyển lúc cô xoay người. Anh nhúu mày. “Đừng có đánh lạc hướng, trả lời anh đi, em làm gì ở đây?”

Cat ngáp, rồi đưa tay day day đầu mũi. “Ở Oregon lâu em chán rồi, em muốn có sự đổi mới nên em tới đây.”

“Em không định bỏ nghề chứ hả?” Luke hoảng hốt hỏi.

Tự học hỏi nhưng Cat đã trở thành chuyên gia cổ phiếu. Cô thích cảm giác thử thách khi tìm hiểu xem cổ phiếu nào sẽ lên để mua, và bán trong ngày để kiếm lời ngay khi giá còn cao. Khả năng này đã giúp Cat nhân vốn lên chỉ trong vài ngày. Thêm vào đó, cô còn có thể làm việc ở nhà trên máy vi tính trong khi chăm sóc ba của anh. Với sự hiểu biết sâu sắc về thị trường cổ phiếu, và sự nhạy bén kỳ lạ, cô đã kiếm được khá nhiều tiền cho Luke từ cổ phiếu trong mấy năm vừa rồi. Nếu không có cô giúp, anh và Nick đã không thể có đủ khả năng mở công ty kiến trúc của riêng họ sớm như vậy. Công ty đang làm ăn thành công đến nỗi họ đã có thể sở hữu luôn tòa nhà của công ty.

Cô nàng này có đầu óc quyết đoán và mua đầu trúng đó. Nhiều ông bạn già của ba anh đã đưa tiền cho cô đầu tư, để cô biến nó thành một gia tài chỉ cho vui.

“Đừng lo. Em đem theo mấy vi tính mà, tương lai của anh vẫn an toàn trong tay em.”

“Tạ ơn Trời. Nếu em thích thì em cứ làm việc ở công ty tụi anh đi. Ở tầng 2 còn văn phòng trống cho em dùng đó.”

Ý nghĩ phải ở cạnh cô suốt ngày khiến anh lo sợ. Anh tự hỏi anh phải đi đâu để kiếm ra một lượng lớn muối lưu huỳnh (để làm giảm cảm giác ham muốn của đàn ông.)

“Anh không cần phải ra vẻ miễn cưỡng thế,” Cat phì cười. “Thôi, cảm ơn anh, chẳng gat được em đâu, tụi mình hiểu nhau quá mà: anh thì bê bối, Nick và em cứ phải theo sau anh dọn dẹp thì em sao làm được việc gì. Nếu anh không ngại thì em làm việc ở nhà anh một thời gian.”

“Được thôi.” Cat sẽ ở đây mỗi tối anh về nhà. Vừa là phúc vừa là họa.

“Có phải em đã gây rạn nứt quan hệ tốt đẹp của hai người?” bỗng nhiên Cat hỏi.

Luke dễ dàng đối phó với câu hỏi vờ như bất chợt đó. Cat lúc nào chẳng dai dẳng thế. “Có lẽ không.”

“Anh định hẹn hò với cô ấy nữa không?”

“Chắc có.”

“Cô ấy lẽ ra nên suy nghĩ trước khi vội vàng kết luận chuyện này như vậy.” Cat khê cằm môi. Anh ước gì cô đừng làm thế. “Hài hước 1 chút có mất mát gì đâu.” Cô thở dài ái ngại. “Mà cũng phải, chuyện thật ngớ ngẩn, em rất là có lỗi.”

À, tính tự trọng và công bằng của Cat đây mà. “Không sao đâu, đừng lo nữa.”

“Anh có ngại không nếu em ở đây cho đến khi em tìm được chỗ ở?”

Đừng đề nghị, anh nghĩ, đừng có dại mà đề nghị.

“Không, không đời nào. Anh đã không đưa chìa khóa cho em nếu anh không thích em tới.” Anh ngừng lại, cau mày, hốt hoảng khi mắt anh lâu lâu lại nhìn xuống ngực cô. “Anh đã nói em lúc anh về nhà dự đám tang của ba là em muốn đến đây lúc nào cũng được. Sao em không cho anh biết là em không vui khi sống ở đó?”

Cat thở dài. “Luke, em bao nhiêu tuổi rồi?”

“Em... 23?”

“26 rồi. Em lúc nào cũng nhỏ hơn anh 7 tuổi. Sao anh không bao giờ nhớ vậy?” Cô tựa quây trên ghế, có vẻ không thoải mái dưới ánh nhìn chăm chú của anh. Cô lúc nào cũng châm chích vậy đó. “Tuổi em ngày càng lớn rồi, em muốn ra đời.”

“Anh biết, bé à.” Anh với tay nắm lấy tay cô. Cat đã chăm sóc ba anh suốt 5 năm trời cho đến lúc ông mất cách đây 8 tháng. Luke thường thấy ganh tị với cô vì sự gần gũi với ba của anh. Giờ Luke là người thân duy nhất còn lại của Cat, bà mẹ bốc đồng của cô thì không đáng kể.

Cô đỏ mặt rút tay lại. “Em đâu có phải hi sinh gì. Em với ba anh không phải ruột rà nhưng vẫn là cha con và em thương ông lắm. Đừng có gia trưởng với em. Em mất khá nhiều thời gian để lo xong mọi chuyện cho ba. Em đã liên hệ với trung tâm địa ốc để bán nh-” Cô đưa tay lên chặn câu quen thuộc của anh mỗi khi nói về căn nhà. “Không, Luke, em sẽ không giữ căn nhà đâu. Với lại, mẹ - Faith đang độc thân lúc này, và bà cứ nói xa gần là có thể bà sẽ quay lại nhà “để nghỉ ngơi một thời gian”.”

“Bà lại hết tiền rồi.” Đó không phải là một câu hỏi. Nếu Faith không có chồng hay tình nhân, thì hết tiền là chuyện đương nhiên.

Nụ cười của Cat làm tim anh đau nhói. “Đúng vậy.”

Anh muốn vặn cái cổ xinh đẹp của Faith. “Em nên mua một căn hộ nho nhỏ với số tiền ba để cho em.”

Đôi mắt mèo đầy biểu cảm của cô như tối lại. Chết rồi.

“Em đâu tư tiền đó rồi. Nếu anh không muốn em ở đây,” giọng cô khô khan, bờ vai thanh mảnh hơi co lại, “thì anh cứ nói. Em sẽ đi qua ở với anh Nick.”

Nick, bạn chung của 2 người, đồng sự kiến trúc sư với anh, và một tên đào hoa. Không đời nào.

“Nick có biết chuyện này chưa?”

“Chưa.”

Ít ra thì cô cũng đến tìm Luke trước.

Anh và Nick là hàng xóm trước đây, rồi thành bạn thân khi Luke vẫn còn đủ ba mẹ. Sau khi ba anh li dị và tái hôn, Nick và Cat đã trở thành bạn. Luke không còn ghen tị với tình cảm thân thiết của hai người nữa nhưng anh thấy vui kỳ lạ khi cô chọn tìm đến anh thay vì tìm Nick.

“Coi nào! Tự nhiên như ở nhà đi. Tìm nhà ở San Francisco không dễ đâu. Anh tính giữ lại căn hộ này để phòng khi phải làm việc trễ. Giờ thì em có thể ở đây. Đẳng nào vài tháng nữa, ngôi nhà làm xong anh cũng sẽ dọn ra ngoại ô ở. Từ giờ đến đó anh em mình coi ai phải ngủ giường, ai phải ngủ so-fa thôi.”

Mắt cô thoáng mờ đi. “Anh chắc không?”

Anh hiểu tâm trạng không chắc chắn này của cô quá rõ, nên bình thản nói. “Chắc luôn. Nhưng với 1 điều kiện. Lần này em phải gỡ hành lý ra mà bày biện đó nha. Lần trước em tới em cứ để hành lý y nguyên trong tủ suốt cả 2 tuần. Nếu em tính ở đây thì phải thực sự ở đây. Hiểu chưa?”

“Hiểu. Cám ơn anh.” Cô có vẻ thư giãn hơn. “Ngôi nhà đó gần xong rồi đó hả?”

“Ừ, đang sắp hoàn thiện rồi. Mai em có thể đến giúp anh nếu em muốn.” Anh để ý đôi mắt ngái ngủ của cô và mỉm cười. “Đẳng nào thì em cũng đã ngủ trong giường hồi này, sao em không vô ngủ cho hết đêm đi? Anh ngủ ở so-fa. Mai mình tính chuyện ai ngủ đâu sau.”

“Em không buồn ngủ. Uống sô-cô-la nóng đi?”

“Anh không có.”

“Có, em mua đồ ăn trên đường tới đây mà.” Cô duỗi đôi chân thon dài, đứng dậy cùng lúc anh đứng dậy, và họ gần nhau đến nỗi mũi chạm mũi.

Anh đã quên cô cao thế nào. Môi cô gần chạm vào môi anh.

Nếu anh hơi khom xuống...

Nếu Cat kiễng chân lên...

Nếu cô là một phụ nữ quyến rũ khác, anh có lẽ đã vòng tay qua chiếc eo thon thả, kéo cô vô lòng và hôn đôi môi mềm mọng của cô đến khi cả hai không thở nổi nữa. Anh vội lắc đầu xua đi ý nghĩ.

Anh theo cô vào bếp, mắt không rời vòng eo uyển chuyển của cô khi cô bước đi trên đôi chân trần. Cô có dáng đi thật mềm mại.

Luke ngồi xuống cái bàn nhỏ kê gần cửa sổ trong khi Cat hâm nóng sữa và pha đồ uống cho cả hai. Cô biết mọi thứ để đâu vì cách đây 2 năm, khi anh mới dọn vô, cô đã giúp anh sắp xếp mọi thứ.

“Cảm ơn em.” Luke đón tách sô-cô-la sóng sánh cô đưa. Hơi sô-cô-la bốc lên thật hấp dẫn. Anh chờ đến khi cô ngồi xuống rồi nói.

“Em đã mắc kẹt trong ngôi nhà đó với ba nhiều năm rồi, Cat à. Anh hiểu tại sao em muốn trải nghiệm cái mới, cái thú vị. Và San Francisco đúng là mới và thú vị thật, nhưng em không sợ em sẽ bị sốc sao?”

Cô khẽ nhấp một ngụm và ngay lập tức có “ria mép” sô-cô-la. Cô nhìn anh qua miệng tách. Như bị thôi miên, anh ngấm chiếc lưỡi hồng hồng thò ra nhẹ liếm đường viền sữa trên môi cô. Anh chắc sẽ đau tim mà chết ngay tuổi 33 quá.

Ánh mắt cô liếc chỗ khác rồi lại liếc anh.

“Được rồi Cat. Em lại bày trò gì đây?”

“Em?” Cô mở tròn mắt về ngây thơ. “Trò gì đâu?”

“Lần đầu tiên em nhìn anh kiểu đó là khi em nói em sẽ không trốn đi tham gia đoàn xiếc, nhớ không? Cả nhà tìm thấy em trong công viên cách nhà 2 con phố, năn nỉ người ta cho em vé xe bus.”

Cat nhoẻn cười. “Em hứa, em không muốn tham gia đoàn xiếc thật.”

Sữa sô-cô-la nóng phải khiến cổ họng cô bỏng rát nhưng cô vẫn uống thật nhanh, rồi mân mê cái tách không. Tay cô cũng xinh: thon thả, móng tay dũa ngắn, để trần, không chút màu mè. Anh muốn tay cô trên cơ thể anh.

Tim Luke nhảy lỗi một nhịp khi anh ngắm cô. Không bị ảnh hưởng bởi mẹ, Cat đã lớn lên thành một phụ nữ sâu sắc. Nhưng bằng cách nào đó cô vẫn có vẻ rất ngây thơ. Cô thuộc mẫu người được gọi là “gái ngoan”, mẫu người mà gần như sắp tuyệt chủng rồi. Dù thân hình cô đầy đặn, nở nang rất đàn bà, cô vẫn có vẻ gì rất tự nhiên, khỏe khoắn.

Cat nhìn thẳng vào anh vẻ nghiêm túc. “Em đến đây vì anh là người duy nhất em tin tưởng. Em có 1 rắc rối.”

Anh cảm thấy muốn bịnh. “Em muốn hắt cười em hay muốn anh đấm hắt vỡ mặt?”

Cat nhìn anh ngơ ngác. “Cười? Đấm? Ai cơ?”

“Cat, thôi đi em! Người làm em có bầu chứ ai!”

Cô nhìn anh như anh đã mất trí. “Em còn con gái mà Luke.”

“Cái đó thì có liên quan quái gì đến - Cái gì?”

“Con gái? Chưa có chồng? Chưa ai đụng tới? Còn trong sạch?”

“Chúa tôi.” Anh thở hắt ra, và phải mất một lúc tim anh mới đập lại bình thường. Anh đưa tay vuốt tóc, cảm thấy mình ngơ ngác như anh vừa suýt trượt chân té xuống vực. “Xin lỗi, anh nghĩ hơi quá đà,” anh cúi kính thưa nhận.

“Em thấy mà,” giọng Cat tỉnh bơ. Mối cô chum chím cười nhưng mắt cô vẫn nhìn anh với vẻ sắp thông báo một tin mà anh không muốn nghe. Anh tưởng tượng ra điều tệ hại nhất và phòng thủ. Ngả người ra ghế vẻ đang thư giãn, anh hỏi

“Em cần anh giúp gì? Muốn đến văn phòng anh làm việc? Không sao hết, anh sẽ tìm cho em một vị -”

Cô nhìn anh đầy nghiêm trọng.

“Em không muốn anh giúp em tìm chỗ làm, Luke à. Em muốn anh giúp em kiếm chồng.”

2. Chương 2

“Coi nào, nói gì đi anh.” Catherine cố không để lộ sự lo lắng khi anh cứ ngồi đó trần trối nhìn cô.

Ngay cả lúc cô đang miệt mài tính toán chuyện này, cô vẫn hi vọng là cô sẽ không phải làm gì hơn là kêu anh giúp. Cuộc đời sẽ dễ thở biết mấy nếu anh thôi trò cút bắt mà tuyên bố tình yêu bất diệt của anh dành cho cô ngay lúc này.

“Kế Hoạch” chưa có gì tiến triển. Cô muốn nhiều hơn, nhưng với tính sợ bị trói buộc của Luke, cô đành phải thực tế mà chấp nhận là cô sẽ chẳng được như ý.

Việc liều lĩnh nhất là cô đã đăng ký bán nhà, triệt đường về của cô, trong hi vọng anh sẽ không từ chối cô. Lần nữa.

Cô luôn nhắc nhở mình: 10 năm là 1 khoảng thời gian dài. Cả hai đã trưởng thành từ lúc đó. Cô không còn là một con bé ngây thơ, bốc đồng nữa. Cô hiểu Luke nhiều hơn rồi. Để kế hoạch thành công, cuộc chinh phục này phải là của anh, do anh muốn làm. Không may, anh vẫn đang nhìn cô trần trối, miệng há hốc.

“Sao?” Cô hồi hộp. “Nói gì đi anh.”

“Anh không biết nói gì hết.”

“Lẹ đi!” Catherine lấy trong túi vải cô để trên ghế 1 cây bút và cuốn sổ nhỏ. Cô tập trung viết “Những ứng cử viên cho vị trí chú rể” ở đầu trang bằng chữ hoa ngay ngắn, để cho Luke có thời gian quen dần với những gì cô vừa nói hơn là vì cô phải lập danh sách. Cô liếc lên, anh đang nheo mắt nhìn cô.

“Gì chứ?” cô ngây thơ hỏi.

“Ý em là sao khi nói em muốn anh giúp em kiếm chồng? Em sợ lấy chồng mà!”

“Không. Anh mới sợ.” Có tự nhiên nào Catherine. “Em sợ hôn nhân giống của mẹ thôi. Lỡ chọn chồng xấu cũng bị di truyền thì sao? Em có thể giống mẹ hơn là em muốn, nên em không tin sự lựa chọn của chính em.”

“Và em tin sự lựa chọn của anh? Em không nhớ anh không tin vào chuyện hôn nhân sao?”

Sao cô quên được?

“Ngày nào đó anh sẽ gặp đúng người.”

“Không,” anh nói chắc như đinh đóng cột. “Không bao giờ. Và nói thật nha Cat, vì cả hai chúng ta đã thấy tận mắt cách mẹ em hành xử, anh ngạc nhiên là em vẫn muốn lặp lại lỗi lầm đó.”

“Có anh giúp thì em sẽ không bị vậy.”

“Anh không hiểu. Là sao?”

“Là vì em cần một người để lo cho họ, Luke à. Sau khi ba mất, em nhận ra rằng em thích chăm sóc người khác. Em thích làm bà nội trợ đảm đang. Em biết là tư tưởng không muốn phát triển nghề nghiệp của em là không hợp thời, nhưng em thích vậy. Em thích mua bán cổ phiếu và chứng nào còn mấy vi tính và điện thoại, em vẫn có thể làm việc ở bất cứ đâu. Nhưng nếu mai em phải thôi việc đó, em cũng không quan tâm. Em nghĩ em thuộc mẫu người cổ hủ, nhưng vậy thì sao? Em muốn có một người chồng để yêu và được yêu. Và kẻ đó là có con. Em muốn nuôi vài con chó, có một ngôi nhà với vườn thật rộng. Có phải như vậy là quá đòi hỏi không - anh đi đâu vậy?”

“Làm thêm sô-cô-la.”

“Còn mà. Đây nè.” Cô đưa anh cái tách của cô và chờ anh đổ vôi sữa từ chảo vô tách. Catherine quan sát cơ bắp anh di chuyển dưới làn áo xanh. Cô hít một hơi thật sâu để trấn tĩnh cái bụng. Luke chưa bao giờ che giấu ý định sống độc thân của anh. Cô nhớ anh đã từng nói vậy với cô, ngay sau khi mẹ ruột anh đám cưới lần thứ 3. Luke không tin vào lời hứa hôn nhân cũng như Catherine vậy. Điều khác là cô sẵn sàng thử, còn Luke thì không.

Anh giằng cửa tủ bếp ra, chụp lấy chai gì đó nhìn rất mắc tiền, cử chỉ mạnh bạo hơn mức cần thiết. Cô thấy có hi vọng. Giằng cái nắp chai ra, anh đổ rượu vào tách của anh rồi động cái chai xuống mặt bàn bếp bằng cẩm thạch. Thêm hi vọng.

“Mình ăn mừng hả?” cô hỏi khi anh để hai cái tách lên chiếc bàn nhỏ. Cô lấy vôi mấy khăn ăn để lau chỗ sữa anh làm sánh ra bàn.

“Em nghĩ sao Catherine?” anh bước lại lấy chai rượu và động nó xuống bàn, chính giữa 2 người. Rồi cau mày, anh thả phịch người xuống ghế, vò tóc cho đến khi nó dựng ngược lên hết.

“À, em nghĩ ăn mừng bây giờ có hơi sớm một chút... nhưng cũng được.” Cô với lấy cái chai, Luke nhẹ nhàng gỡ nó khỏi tay cô. Cũng chẳng sao, nếu nó có vị giống cái mùi của nó thì cô sẽ buồn nôn mất.

Coi nào Luke, cô thăm giục, nói ra đi.

“Em có điên không Cat?” Thái dương anh giật giật. Mắt anh trở nên xanh thẫm. “Nếu em cần chăm sóc gì đó, mua một con chó con đi.”

“Không giống nhau đâu Luke.”

Dù mặt anh có vẻ bó-tay-với-cô-này, Cat vẫn thấy anh là người đàn ông hấp dẫn nhất cô từng gặp. Quá hấp dẫn cho một Catherine Harris bình thường như cô. Nhưng cô vẫn muốn anh. Cô và hàng triệu phụ nữ khác. Luke Van Buren là một anh chàng độc thân đào hoa. Anh không phải lo tìm bạn gái bao giờ. Cô nào nhìn thấy anh từ xa 30 mét cũng bị anh thu hút. Anh thích phụ nữ và luôn đối xử với bạn gái một cách tử tế, tận tình và đầy yêu thương - trong khi cặp với họ.

Lucas Van Buren là hình mẫu của “xa mặt cách lòng”. Nhiều năm qua cô đã chứng kiến bạn gái Luke đến rồi đi, không ai duy trì được lâu. Điều đó không tốt cho tương lai của cô nhưng nếu cô không thử, cô sẽ không bao giờ biết được.

Luke là người đào hoa, lãng tử, cô thích sự ổn định và cảm giác an toàn. Anh coi thay đổi là gia vị tất yếu của cuộc sống, cô muốn hôn nhân, anh muốn cặp bồ.

Cô muốn anh. Anh không muốn cô.

Khi cô mới quyết định dọn đến San Francisco, cô đã tính nhờ Luke tìm cho cô một bạn trai, không phải tìm chồng. Vì anh chẳng có tính chất của một ông chồng, nên cách đó có vẻ gần với sự thật hơn, nhưng cô lập tức bỏ ngay ý định đó. Luke sẽ la lên cương quyết “K.H.Ồ.N.G” ngay.

“Chẳng lẽ lâu nay bị ở trong nhà với ba đã khiến em mất bình thường luôn rồi?”

“Không có đâu à. Coi nào, chuyện đơn giản thôi mà Luke. Anh phải quen hàng tá anh chàng độc thân. Nhiều nước còn có dịch vụ môi giới hôn nhân, nếu anh nghĩ kĩ sẽ thấy dễ hiểu thôi. Cứ nhìn tỉ lệ hôn nhân của các cặp lấy nhau do chọn đại, họ phải chiếm đến 60%, hai bà mẹ của tụi mình cũng góp phần vô tỉ lệ đó đó.”

Anh cho thêm rượu vô tách của anh. Bàn tay nắm chặt chai rượu đến nỗi các đốt tay trắng bệch. Anh không nói một lời nào trong một lúc.

“Anh thông minh, anh biết em, anh quan tâm cho em, anh sẽ là một người môi giới hôn nhân hoàn hảo. Cứ chọn người bạn nào anh nghĩ có tính chất tốt của một người chồng cho em, phần còn lại để em lo.”

Catherine cầm bút lên, phớt lờ trái tim đang đập thành thịch trong lồng ngực và mỉm cười đầy hi vọng với anh. Cô đặt bút xuống lề trái và viết con số 1 to đùng.

“Có đối tượng nào trong sổ điện thoại của anh đáng chọn cho ứng cử viên loại A không?”

Kiếp trước anh phải làm điều gì rất xấu xa nên bây giờ ông Trời đang trừng phạt anh, Luke nghĩ trong khi lặng lẽ mở cửa phòng ngủ của anh, sau nhiều giờ thao thức không ngủ. Để đi vô phòng tắm, anh phải đi ngang qua chỗ Cat đang ngủ. Anh đã nằm trên so-fa cả đêm khốn khổ nghĩ đến cô - và cái kế hoạch vớ vẩn của cô.

Cả thế giới nằm trong tầm tay cô, cô nên tận hưởng thú độc thân. Hơn nữa, sao một người với một bà mẹ mà lần cưới vừa rồi là lần thứ 8, lại có thể tính chuyện lập gia đình được?

Thay đổi làm cuộc sống thêm thú vị. Sao ai lại muốn chỉ có một thứ? Sao một người lại có thể là cả một thế giới cho một người khác được? Chuyện đó không hợp lý. Không khôn ngoan. Và bình thường Cat luôn khôn ngoan, luôn dễ hiểu, và luôn... tỉnh táo mà.

Tối qua, cô quá mệt để nghe anh giải thích. Hôm nay anh sẽ làm cho cô hiểu ra, anh quyết định khi lên vào căn phòng ngủ ngập tràn ánh nắng vào sáng Chủ Nhật, cố giữ ánh mắt không nhìn về giường - được khoảng 1/2 giây.

Vẫn mặc chiếc áo thun của anh, ngủ say như em bé, Cat nằm sóng soài trên chiếc nệm lớn của anh, ánh nắng mặt trời lấp lánh trên làn da mịn màng của chân cô. Tay anh ngứa ngáy muốn lướt nhẹ trên phần da mịn đó. Anh muốn vuốt ve và hôn lên những đốm tàn nhang trên chân cô.

Anh ào vào phòng tắm, đóng cửa và tựa vào nó một cách yếu ớt trong cảm giác nhẹ nhõm vì đã vô được tới đây mà không bị gì.

Chỉ có tắm bằng nước thật lạnh mới giúp anh tỉnh táo được một chút. Khi anh mở cửa phòng tắm, điều đầu tiên anh thấy là gương mặt tươi tắn của Cat. Tim anh đập loạn khi cô ngồi dậy trên giường, giường

của anh, và mỉm cười với anh.

“Chào anh.” Cô ngáp và vươn người như 1 con mèo.

“Ra khỏi giường đi cô nàng lười lỉnh,” anh nghiêm giọng, lục tung tủ quần lót lộn xộn trong khi giữ chiếc khăn tắm ở hông bằng tay kia. “Mình còn việc phải làm, còn chỗ phải đi đó.” Anh sẽ phải sẵn tay áo giặt đồ sớm thôi. Anh liếc sau lưng và nhướn mày nhìn cô. “Tỉnh chưa vậy?”

Cat lắc đầu như xua đi cơn buồn ngủ rồi lồm cồm bò ra mép giường. “Rồi, anh hai à. Cho em 10 phút là em sẵn sàng cho anh làm gì thì làm.” Cô lê chân vào phòng tắm. Cánh cửa đóng lại sau lưng cô. Anh thả chiếc khăn tắm, mặc đồ lót vô dù người vẫn còn ướt, và chờ nghe tiếng khóa cửa của phòng tắm.

Anh chờ trong vô vọng.

Tiếng vòi tắm mở lên.

Anh loay hoay với khóa quần jeans.

Phòng ngủ của anh có mùi thơm của Cat: nhẹ nhàng như hoa, vĩnh cửu. Anh tìm trên ngăn kéo trên và lôi ra một cái áo thun anh đã nhét vô đó 3 tháng trước, anh giơ áo lên: không nhãn label, nên anh mặc vô.

“Luke ơi?” cô gọi anh át tiếng nước chảy.

Anh nhắm mắt lại. “Gì đó?”

“Anh có tìm được cái tên nào cho em chưa?” Vòi sen được tắt. “Nè. Chuyện gì với cái khăn tắm- không sao, thấy rồi.”

Người ta không mặc quần áo lúc tắm mỗi ngày trong tuần. Nhưng anh ước gì Cat đừng như thế.

“Nói chuyện đó sau.”

“Gì cơ? Em không nghe được... Đờ hơn rồi.” Một luồng hơi nóng thơm mùi của Cat ào ra khi cô mở cửa phòng tắm. “Tìm được chưa anh?”

“Anh nói...”, anh nghiêng răng, cúi xuống buộc dây giày. Sai chân rồi. Anh cởi ra và đổi bên trước khi loay hoay với sợi dây “... nói chuyện đó sau.”

Cô ra khỏi phòng tắm, quấn mỗi chiếc khăn tắm quanh người, một chiếc khác quanh đầu kiểu người Hồi giáo. Mặt cô ngời sáng, da cô như kem tươi rắc bột quế. Đôi chân dài miên man. Trong trí tưởng tượng của anh, anh đang nói liền các chấm tàn nhang.

Nếu cô là người phụ nữ khác... Nhưng cô là Cat. Anh thà cắt bỏ chân tay mình còn hơn là làm tổn thương cô. Cô không thuộc mẫu người dễ quên qua đường, với cô, chỉ có chuyện lâu dài.

Giữa hai người không có chút quan hệ huyết thống nào, tình anh em của họ chỉ do ý thức mà ra, nhưng là điều anh phải luôn nhớ. Cô nghĩ về anh như một người anh trai, anh đau khổ tự nhắc mình. Vì vậy, Cat là điều kỳ, là KHÔNG ĐƯỢC ĐỤNG VÀO, là trái cấm.

“Em mong mình sớm bàn chuyện đó Luke à.” Cô kéo khăn khỏi đầu. “Anh biết đó, em đâu còn trẻ nữa.”

“Ai chẳng thế?” Anh buộc dây giày quá chặt nhưng anh vẫn cố bước ra khỏi phòng. Khi anh quay lại nhìn, anh cố chỉ nhìn vào tóc cô. Ấm ướt, hoang dại, những sợi tóc ôm lấy mặt cô và bờ vai trần, và như lửa nóng quần quanh phần nhô lên của -

“Mặc đồ lẹ đi. Hơn 10 giờ rồi, cái bao tử anh đang biểu tình đây.”

Anh nhẹ đóng cửa lại sau lưng, cảm giác như anh vừa thoát hiểm nguy gì đó mà quá nguy hiểm để mà nói tới.

“Trời ơi Luke, đừng có quẹo cua nhanh thế!” Catherine hét lên khi chiếc Harley xấu xí của góc nhanh như tên bắn. Bám chặt lấy eo anh, cô túm dây nịt của anh bằng cả hai tay. Cái yên xe to lớn kỳ cục giữa đùi cô.

“Nghiêng người, Cat, nghiêng người.”

Cô nghiêng, chắc chắn là cái mũ bảo hiểm của cô đã chạm vào mặt đường nhựa khi họ quẹo cua gắt không thể tưởng.

Luke chẳng cho cô thời gian sấy tóc, ngay khi cô vừa mặc xong quần jeans và một chiếc áo thun khác của anh to đùng, anh kéo cô xuống bãi xe, phớt lờ chiếc Jag đời 1977 được bảo trì kỹ lưỡng, anh leo lên chiếc mô-tô đen to đùng và đưa cô chiếc mũ bảo hiểm phụ, rú ga và bảo cô bám chặt.

Nếu cô bám chặt hơn nữa, cô leo lên trên ngồi đằng trước luôn rồi. Tốc độ làm cô không nói nên lời - chuyện hiểm gặp. Tuy vậy, cô nên học làm quen với việc tóc rối tung, mặt bỏng rát vì gió, nước mắt nước mũi nhoe nhoet, bởi vì: Luke mê xe mô-tô.

Nhà anh nằm ở phía Nam San Francisco, khoảng 1 tiếng đồng hồ chạy xe trên con đường bọc biển nhỏ xíu, lộng gió. Catherine nhắm chặt mắt và vùi cái mũi lạnh cóng vào lưng áo da của anh, nhớ lại lần đầu tiên anh chở cô sau lưng lúc cô 10 tuổi, còn anh thì 17.

Anh chịu chở cô vì ba nhất định cô được thử một chuyến trên chiếc mô-tô mới của anh. Cô đã rất sợ hãi. Luke đã nổi giận vì cô xử sự như con nít và đã hét toáng với cô suốt đoạn đường 3 khu phố. Gió khiến cô tem lem nước mắt, và Luke với ba đã cãi nhau một trận lớn, cửa đóng rầm rầm khi anh chở cô về lại nhà.

“Thả lỏng 1 chút đi bé mèo, anh không thở được rồi nè.”

Vì cô đã chẳng thở được ra hồn kể từ 1 tiếng trước đây, cô phớt lờ yêu cầu của anh. Trong vòng tay cô, anh thật ấm và vững chãi.

“Tối chưa vậy?” cô rên rỉ như đứa bé 5 tuổi.

Cô cảm thấy tiếng cười của anh rung động khắp cơ thể cô như kẹo sô-cô-la ngọt ngào. Ồ, được đó. Cô đã quyết định đúng khi đến San Francisco. Hoàn toàn đúng.

“Dừng đây 1 lúc đã,” Cat yêu cầu, 1 tiếng sau, khi xe quẹo vô một con đường trải nhựa đường nằm song song biển, khi gần tới cái sân trước chưa được trải gạch của nhà Luke. Sương sớm đã tan hết để ánh mặt trời mùa xuân lấp lánh trên biển Thái Bình Dương xa xa. Cat hít một hơi đầy mùi biển tươi mát ngai ngái khi rời anh ra, bước khỏi xe lúc anh vừa dừng lại.

Cô đứng đó, bỏ mũ bảo hiểm ra rồi đưa tay che mắt khỏi ánh mặt trời chói chang, chờ cho tim cô đập bình thường lại sau mấy dặm đường dài cô đã dính chặt vào Luke.

Để tiếng biển rì rào sau lưng, cô ép mình quay lại nhìn ngôi nhà của anh, thay vì phân tích xem cơ thể cô đang cảm giác gì sau khi quá gần gũi cơ thể Luke.

Ngôi nhà 1 lầu xây bằng gỗ lim đỏ, bao quanh là những tàng cây xanh, và nhìn xuống bãi biển lấp lánh ánh bạc rộng mênh mang có nét gì đó của sự vĩnh cửu, lâu dài. Những hàng trúc bá uốn điệu nghệ tô điểm sân trước của ngôi nhà.

“Ngôi nhà sẽ đẹp lắm đó Luke.”

Không hiểu sao, cô thấy mắt cay cay và đưa tay dụi mũi. Ngôi nhà này đã là mục tiêu phấn đấu của anh từ rất lâu. Từ giây phút anh quyết định trở thành kiến trúc sư, Luke đã thề sẽ tự xây nhà từ cái móng lên bằng chính đôi tay của anh. Một ý nghĩ kì lạ đối với một lãng tử như anh. Cat tự hỏi không biết Luke có thấy việc sở hữu một ngôi nhà như vậy rất trái ngược với lối sống lãng du của anh không.

Dù thích nhà họa tiết tỉ mỉ, uốn lượn kiểu Victorian, Luke giải thích với cô rằng anh cần kiểu kiến trúc hiện đại với những nét thẳng, đơn giản mà tinh tế để khiến anh thư giãn khi về tới nhà.

Cô để ý thấy cửa sổ phòng khách được làm thật lớn và theo đúng đề nghị cô đưa ra khi cách đây mấy năm, vào một đêm đông mưa gió, cả hai cùng ngồi bàn thảo bản vẽ mẫu đầu tiên của ngôi nhà. Cô không nghĩ anh sẽ để ý thấy có bao nhiêu giấc mơ của riêng cô đã được cô dệt vào kế hoạch xây ngôi nhà này của anh.

Tiếng sỏi nghiền lạo xạo dưới đôi giày của Luke khi anh đến sau lưng cô và đặt tay lên vai cô. Cả hai đứng yên lặng nhìn lên ngôi nhà. Cat cảm nhận rất rõ anh đang đứng sau cô. Cô cảm thấy từng ngón tay của anh trên vai cô, hơi ấm tỏa ra từ cơ thể cao lớn của anh đang chắn gió cho cô. Mùi biển mặn mòi hòa quyện với mùi gỗ tươi, nhưng rõ nhất là mùi nồng nặc của Luke.

Sự gần gũi của anh khiến cô rối bời tâm trí. Sau một giờ ngồi ôm anh trên xe, cô cần chút khoảng cách với anh.

Cô bước khỏi vòng tay anh và mỉm cười qua vai. “Để em đi coi hết trước sau xem coi nó tuyệt thế nào.”

Luke nhăn mặt và Cat toét miệng cười. Nếu Luke có thể chạy xe thay vì phải đi bộ, ngồi thay vì phải đứng, gọi điện thay vì phải viết thư, thì anh sẽ rất hạnh phúc.

“Tập thể dục tốt cho anh. Đâu có xa lắm đâu.”

“Đây là giày làm việc,” anh nói, “không phải để đi dạo. Anh phải dành sức để sai em với Nick chứ.”

Cô nhún vai. “Được thôi. Em đi bộ, anh chạy xe. Anh sẽ trông rất hấp dẫn khi tới tuổi 40 đó: mỡ lỏng lẻo, người nhão nhệch, trắng bệch, có lẽ bệnh hoạn nữa. Mà không sao,” cô vui vẻ nói, “anh không phải là người đàn ông đầu tiên đeo nịt bụng đâu.”

Luke thở dài, rồi gạt chân chống xe đẩy nó theo cô. “Anh đi tập 4 lần/tuần đó.”

Cat phì cười “anh đến đó để chọn bồ.”

Tính lười của Luke vẫn luôn là trò chọc cười cho cả nhà. Nhưng không có gì là mềm mại của cơ bụng anh khi cô ôm anh trên xe hay của cơ mông anh giữa chân cô khi cô ngồi sát vào anh. Trên thân hình 1,88m của anh không có một cơ bắp nào nhão cả.

“Anh trả phí rồi. Làm gì là việc của anh.”

Tạ của anh nhắc chắc là mấy cô nàng tóc vàng trong phòng tập. Anh luôn tạo ấn tượng anh là người lừ đừ, nhưng trong lĩnh vực tán gái thì anh không lừ đừ chút nào. Cat đã tận mắt chứng kiến. Và tự hỏi sao những phụ nữ đó, dù biết rõ quan điểm của anh về hôn nhân, vẫn muốn anh? Nhưng cô không muốn nghĩ đến chuyện đó lúc này. Cô là người phụ nữ đang ở bên cạnh anh vào một ngày mùa xuân tươi đẹp, và cô sẽ tận hưởng từng giây phút một.

Ở hai bên của ngôi nhà, những bụi cây, cỏ dại đan xen với những thân gỗ thông, tùng, trắc bá khổng lồ. Chung quanh phạm vi 2 cây số, không có ngôi nhà nào khác, tiếng động duy nhất là tiếng gió biển và tiếng côn trùng rỉ rả trong đám cỏ cao ngều.

“Nick trễ hẹn rồi,” Luke nói khi đi vòng qua để đậu xe trên một khoảnh cát, dựa nó vào cái nhà kho nằm một bên của chiếc sân trước còn đang dở dang.

“Anh đùa anh chàng tội nghiệp đó như người ở vậy. Mình vừa tới thôi mà.”

“Hắn trễ tiền nhưng tay nghề khá.” Luke nheo mắt khi gió mơn man tóc anh. Anh mỉm cười với cô. “Và hắn đem đồ ăn trưa đến. Nếu anh có thể kêu hắn bớt ăn chơi, ngôi nhà sẽ có thể hoàn thành vào tháng sau như đã tính.”

“Đường vô đây xa mà,” cô bình thản nói. 1 tháng? Trời ạ, sao cô tiến hành kế hoạch này chỉ trong 1 tháng được. Được không nhỉ?

“Ừ thì tạm thời văn phòng công ty không gần để băng qua đường là tới, nhưng 1 tiếng chạy xe đâu có là gì. Đi nào, anh đưa em đi coi khắp mọi nơi trước khi Nick tới.”

Cat chậm rãi đi theo Luke khi anh leo lên những bậc thang gỗ lim dẫn đến cái hiên lớn trước nhà. Anh hơi nhún nhún trên từng bậc thang như muốn kiểm tra chúng. Những ngón tay anh như lưu luyến khi lướt nhẹ trên tay vịn của từng bậc thang. Anh tự hào về kỹ xảo của mình và điều đó có thể thấy rõ: Luke tìm được niềm vui trong công việc. Anh luôn là thế. Cô đã nhiều lần ghen tị với sự chăm chút anh dành cho các khúc gỗ.

Cat ghen lời khi nghĩ đến đêm tiệc tốt nghiệp không-có-bồ-đi-kèm của cô. Cuối tuần đó Luke về thăm ba. Lúc nào cũng tràn đầy năng lượng, anh nhào vào phòng cô và thấy cô đang khóc. Anh đã không biết làm gì với một cô nàng khóc nhè nên giằng cái lược cô đang cầm, mục đích chính, cô chắc chắn là vì có cái gì để làm, hơn là để an ủi cô, và anh đã chải tóc cho cô suốt mấy tiếng đồng hồ. Luke nhìn tóc cô, cô ngẩng mặt anh trong chiếc gương trang điểm đối diện, mà anh không biết. Cô không nhớ nổi họ đã nói chuyện gì, chỉ

biết là lần đó là lần đầu tiên cô có cảm giác xao xuyến nhục dục. Đối với cô, đó là đêm đã thay đổi quan hệ của họ mãi mãi.

Là đêm cô nhận ra rằng cô đã yêu anh.

Mái tóc buộc đuôi ngựa khê mơn man vai cô và cô run rẩy nhớ lại cảm giác mê mê khi những ngón tay Luke luồn vào tóc cô, nhẹ lướt trên gáy cô. Thôi đi nào, cô nghiêm khắc cảnh cáo mình trong lúc chờ anh mở khóa cánh cửa bằng gỗ sồi khổng lồ. Trước khi theo anh vô nhà, cô cúi xuống giặt bụi cỏ dại đã xoay sở mọc xuyên qua các mảnh gỗ.

“Tính trồng vô chậu à?” Luke hỏi, chỉ bụi cỏ dại cao hơn 60cm trong tay cô, đất rơi vãi từ rễ của nó.

Nụ cười của anh làm tim cô bối rối. Nắng vuốt nhẹ mái tóc sẫm của anh làm nổi bật thêm chiếc cằm cương nghị chưa được cạo râu. Trong chiếc quần jeans bạc màu và chiếc áo khoác da ngắn, thân hình cao lớn của anh càng trông quyến rũ. Anh quá đẹp trai, gợi tình, và tai tiếng cho một cô nàng đến từ 1 thị trấn nhỏ của Oregon như cô, nhưng cô muốn anh hơn cả hơi thở sau cùng của cô. Cô giơ bụi cỏ lên. “Anh có cái chậu nào không?”

“Em cần 1 cái cửa sổ nữa,” anh chế giễu. “Đây, đưa anh nào. Anh sẽ cho em một chuyến tham quan trị giá \$20.” Anh cầm bụi cỏ, ném ra ngoài rồi phủi tay.

“\$20 hả?”

“Và đáng từng xu một. Để ý bước em đi đó, không phải cái đình nào cũng được đóng sâu vào sàn lót đất.”

Cô đi theo anh vào một căn phòng rộng chứa đầy sơn, gỗ xẻ và các dụng cụ khác dành cho việc xây dựng. Tiếng bước chân hai người vang vọng căn phòng trống. Ánh nắng xuyên qua những cửa sổ được che bằng lớp nhựa. Căn phòng ngập mùi gỗ tươi hòa quyện với mùi bột hồ đã trộn và mùi bụi. Cô né các hộp đinh và hàng tá tấm gỗ dán tường để đi xuyên qua phòng.

“Chà, cái lò sưởi này trông thật tuyệt.” Cat nhẹ nhàng vuốt những tấm đá khổng lồ rồi liếc anh đang đứng sau lưng cô. “Anh có tự khuôn được tấm nào vô đây không vậy?”

Anh nhìn cô kinh hoàng trong lúc đưa tay cởi bỏ chiếc áo khoác da thấy lên một bậc thang. “Em đùa à? Có Nick để làm gì? Tội nghiệp thằng bé tròn quay, hẳn cần phải tập thể dục mà.”

Cat lắc đầu. “Anh thật tệ. Thắng độ gì vậy?”

“Ai ăn được nhiều bánh pretzel xộp nhất.” Anh ưỡn ngực, chiếc áo thun đen căng ra trên khuôn ngực săn chắc. Cat nuốt nước bọt.

“Anh ăn được 23 cái.”

“Ghe. Chắc sau đó anh ới tới chết luôn.”

“Ừ đúng, nhưng đáng.” Nụ cười toe toét của anh làm cô cũng phải cười theo, tim cô đập loạn khi anh choàng tay qua vai cô và đứng sát cô, nhìn lên bức tường đá một cách tự hào. “Có hơn 200 tấm đá xây thành cái lò sưởi nhỏ đó đó.”

Cao đựng tới trần nhà và rộng khoảng 5 mét, cái lò sưởi không thể được gọi là nhỏ được. Cô lắc đầu, quá quen với mấy cuộc cá độ vô hại của Luke và Nick.

“Lúc nào hai người mới chịu bỏ cái trò vớ vẩn đó? Hai người cá độ từ lớp 5 tới giờ rồi, và cái gì cũng độ được.”

“Bọn anh đã có một cái độ là khi nào bọn anh sẽ ngừng độ rồi.”

Cat lắc đầu và vờ tự nhiên bước ra khỏi vòng tay của anh. Một cảm giác lạ lẫm râm ran và đầu gối cô muốn khụy xuống khi cô bước ra phía cửa sổ được che lớp nhựa.

“Ôi Luke, cảnh đẹp quá. Coi nè. Ngoài đó có con hươu nào không anh?”

“Nhiều lắm, tuần trước anh thấy 1 con hươu mẹ và con của nó.”

Anh bước ra chỗ cô, tay khoanh lại, dựa vào một cây cột và nhìn cô. Không thoải mái với ánh mắt chăm chú của cô, cô khẽ di chuyển mà không nhìn anh.

“Em không sao chứ?”

“Không gì hết,” cô vui vẻ nói. “Sao lại có gì chứ?”

“Em có vẻ... anh không biết... lạ.”

“Lạ? Sao lạ?” Kể từ lúc nào?

“Không biết.” Anh trông có vẻ cũng khó hiểu như lời anh nói.

Cảm nhận rõ anh đang quan sát cô, và không biết nhìn đâu hay làm gì với đôi bàn tay bàn chân to lớn của cô, cô nhìn ra.

“Nick kia! Xe mới của anh ấy hả? Em ra giúp anh ấy mang đồ ăn trưa vô.”

Nếu cô có thở hơi nào trong lúc nói không thì Luke không nghe được. Cô ào ra khỏi phòng, cái đuôi ngựa đỏ rực phát phơ nơi vai, tiếng chân cô vang vọng trong căn phòng to lớn, trống trải. Luke nhìn theo cô, cố tránh nhìn đôi mông săn gọn của cô.

Anh lắc đầu rồi theo cô ra ngoài, vừa kịp thấy cô tung người ào vô vòng tay mở rộng của Nick.

Cau mày, anh chạy xuống cầu thang, nhìn chiếc BMW đỏ chói đậu cạnh xe mô-tô của anh và cho tay vô túi sau. Khi Nick nhìn anh qua đầu Cat, Luke nhá hân tờ \$20 anh cầm trong tay. Đỉnh đầu Cat chỉ tới cằm của Nick. Luke không thích cách 2 người choàng eo cùng nhau đi vô nhà chút nào.

Anh đã nhìn thấy ánh mắt đỏ của người cộng tác của anh rất nhiều lần. Luke muốn đẩy Cat qua một bên và đâm cho thẳng bạn thân nhất - cộng tác của anh - té xuống đất. Ít nhất 2 lần mới thỏa. Nhưng anh đành bằng lòng với 1 cái tròng mắt đầy ý nghĩa.

Nick toét miệng cười. Vẫn ôm Cat trong cánh tay xương xẩu, hân giật tờ tiền khỏi tay Luke. “Chân thành cảm ơn, cậu bé ạ.” Hân cười khùng khục, cho tờ tiền vô túi.

Cat nhìn từ người này sang người kia rồi nhướng mắt.

“Bảng số. Có 2 con 3 trên đó,” Luke giải thích, đi bên cạnh hai người nhưng đến cửa thì không thể đi vô cùng lúc 3 người. Anh tròng mắt với Nick, người đang có ánh nhìn quỷ quái trong đôi mắt xanh biếc.

Cả 3 dừng lại ngay ngưỡng cửa.

“Mình đi hàng dọc vô đi” Cat nghiêm nghị đề nghị, đầu cô hết ngoái nhìn người này rồi lại quay sang người kia để xem ai chịu đầu hàng trước.

“Không,” cả Luke và Nick đồng thanh. Nick rút 1 đồng xu khỏi túi. “Kêu đi.”

“Đuôi”

Đồng xu lấp lánh khi xoay tròn trong không khí rồi rơi vào tay Nick.

“Lùi lại đi bạn ơi. Tối nay nàng là của tôi.”

Luke cau mày theo sau 2 người vô phòng khách. Hôm nay đâu có gì phải vác nặng. Lẽ ra anh không nên gọi Nick tới giúp.

3. Chương 3

“Chà, cưng ơi, em đẹp quá chừng đi.” Nick thả eo Cat ra để nắm lấy hai tay cô. Anh giữ tay cô trước mặt, cánh tay đang rộng, ngón tay họ đan vào nhau, khi anh nhìn cô từ đầu đến chân không sót chỗ nào. Cô nhìn anh không chút ngại ngùng. Cô mến anh gần 20 năm qua, gần bằng thời gian cô biết Luke, nhưng không

hiếu tại sao cô không cảm thấy tia lửa nào với anh như cô cảm thấy khi nghĩ về Luke, dù Nick cũng rất hấp dẫn.

“Trong 8 tháng, em nhận được từ anh nhiều hơn Luke 2 cuộc gọi.” Cô trêu. “Em phải tới coi xem hai người có đàng hoàng không?”

“Phải nói nha bé cưng, nếu anh biết em càng lớn càng đẹp thế này, anh đã gọi 3 lần/ngày.”

Cat rút tay lại và nhìn anh “3 lần/ngày? Để nói gì đây trời?”

“Về mái tóc tuyệt vời của em.” Nick đưa tay vuốt nhẹ vài sợi lông xòa trên mặt cô, rồi hạ giọng quyến rũ, “da em, mắt em, môi em -”

“Thôi đi Stratton, đừng được rồi. Cat miễn nhiễm với mấy trò quyến rũ của mày mà.”

Dù Cat vẫn cảm thấy sức lôi cuốn của Luke trong phòng, cô cố phớt lờ anh và khuyến khích Nick. “Nói nữa đi. Nữa.”

Nụ cười đồng mưu của Nick làm nổi bật hai lúm đồng tiền thật sâu trên gò má nhẵn nhụi của anh. Mái tóc đen của anh hay xoăn lại nên anh cắt nó ngắn, làm cô nhớ đến hình người đàn ông trên đồng xu Hi Lạp. Anh cao ráo nên mặc gì cũng đẹp. Hôm nay anh diện đồ Dockers bánh bao, trừ mỗi đôi giày làm việc đắt tiền. Chiếc áo thun tím nhạt làm đôi mắt xanh biếc của anh thấp thoáng ánh tím.

Anh nhìn Luke cười quỷ quái.

“Tụi mình phải khóa công chúa lại khi nàng đến thăm tụi mình thôi, phải không?”

“Em không có thẩm”. Cat gạt tay Nick đang mơ màng vuốt tóc cô. “Ông thần kia cho em ở chung đến khi cái nhà này xây xong.”

Nick cho tay vô túi quần và nhìn thẳng vô Luke. “Vậy sao?”

“Tối thế kỷ sau tôi cũng vẫn chưa dọn vô đây ở được trừ khi 2 người bắt tay vô làm việc,” Luke gất, thả miếng giấy nháp nhỏ xíu đã bị anh xé vụn xuống chân cùng với bạn bè nó. Anh liếc nhìn Nick vẻ hơi khiêu khích.

“Làm ơn nói cho anh biết là em vẫn lo chuyện đầu tư của anh đi?” Nick năn nỉ hết sức chân thành. 4 cú mua bán khôn ngoan của Cat đã khiến giấc mơ BMW của anh trở thành hiện thực.

“Ngon lành mà,” cô đảm bảo với anh. “Coi nào, em thềm cà phê qua.” Cô lách qua Luke mà đi, anh rõ ràng không thích bị thua và vẫn đang tức vì thua 2 độ trong 1 buổi sáng. “Uống không mấy anh?”

Hai chàng đi theo cô vào bếp. Mấy cái tủ gỗ sồi đã được gắn lên và bóng loáng dưới ánh nắng xuyên qua lớp nhựa phủ cửa sổ nhà bếp. Chiếc bàn bếp còn chờ được dán gạch. Một chiếc bàn nhỏ nằm ở chỗ sau này để giành cho tủ lạnh, trên có để bình cà phê và mấy hũ đựng kín nắp. Một bình nước lớn để trên sàn dưới gầm bàn. Cat chuẩn bị pha cà phê trong khi Luke chia việc của ngày hôm đó ra.

“Nghỉ một chút thôi đó,” Luke cảnh cáo họ. “Đây.” Anh đưa cô cuốn sách hướng dẫn dán gạch tường. “Nghiên cứu nó trong lúc em uống cà phê.”

“Anh tin tưởng mà giao cho em làm vụ này chỉ với cuốn sách hướng dẫn?”

Luke nhún vai. “Người như em làm sao làm hư cái gì được?”

Cat nhăn mặt. “Để em nhớ lại coi.” Cô kẹp cuốn sách dưới nách. “Anh điên rồi, nhưng chơi luôn. Đưa đồ đây, sắp.”

“Uống cà phê xong đi đã rồi anh đưa đồ em cần xuống cái phòng tắm cuối hành lang cho.” Luke đón cái li giấy đầy tràn Cat đưa. “Ê, Nick, mày nói đem đồ ăn trưa mà?”

Nick ra xe đem cái thùng lạnh vô trong khi Luke chỉ cho Cat cô cần làm gì cho cái phòng tắm cho khách.

“Anh không có ở lại theo dõi chứ hả?” Cat ép người vào tường để lấy chỗ cho anh đem đồ vô cái phòng tắm nhỏ. Gập gối 1 chân, anh cúi xuống để hộp gạch trên sàn, Cat rời mắt không nhìn vào chỗ đó của anh. Anh ngược lên. Ánh mắt họ giao nhau và cô đỏ mặt. Cô thể là cô đã thấy một tia nhìn khao khát tương đồng

trong mắt anh. Nhưng thật sự thì trong đây cũng khá tối. Trước đây cô cũng đã hiểu lầm như vậy một lần, mắc cỡ chết được.

“Nick không có cặp với ai trong mấy tuần vừa rồi chứ hả?” cô hỏi, hi vọng thay đổi chiều suy nghĩ của cô.

Luke chậm rãi đứng dậy. “Em muốn biết để làm gì?”

Cô phì cười. “Gớm, coi nào: anh ấy cao to, đẹp trai, làm chủ một công ty, độc thân và còn đủ răng.”

“Hắn làm chủ nửa công ty thôi, và hắn là người đàn ông cuối cùng em nên để ý tới.” Luke cúi xuống cầm cái can lớn đựng dầu mas-tic dưới bồn rửa tay và dùng cái tua-vít anh để trong túi quần để mở nó. Mùi thật kinh khủng.

“Em biết là Nick sẽ không bao giờ lập gia đình mà.”

“Thì sao chứ? Em thích anh ấy.”

“Tốt.” Luke đập cái bay xuống bên cạnh cái can. “Anh cũng thế, và tốt nhất mình nên duy trì vậy đi.”

Cat nghiêng người dựa vào thành cửa, khoanh tay lại. Chỉ có ý chí sắt đá mới giúp cô giữ được cho tiếng cười không bật ra. “Cái này đúng là chó chê mèo lắm lông đây.”

“Em có thể tránh... cảm ơn.” Tay áo anh lướt nhẹ qua ngực cô khi anh xoay sở đi qua cửa. “Làm được vụ này không hay muốn sơn?”

“Em muốn nói chuyện về Nick.”

“Cần gì thì gọi.”

Cat nghe tiếng giày anh giậm thình thịch ngoài hành lang dẫn vô bếp. Cô toét miệng cười.

“Cat mà ở với tao luôn thì tao tiên đoán cả chuỗi rắc rối sẽ xảy ra thôi.” Luke lo lắng than với Nick khi 2 người đang gắn mấy con ốc trong phòng ngủ chính. “Sao lại không ở lại Beaverton nơi hợp với mình hơn kia chứ?”

Nick đang đứng trên thang, gõ thêm mấy búa cho cái đỉnh cắm hẳn vô miếng gỗ sồi dày hơn 30cm. “Một mình?”

“Cat có bạn ở đó mà,” Luke nói rồi lại đóng thêm mấy cái đinh vào nẹp gỗ chân tường. “Và Cat bán ngôi nhà rồi.”

“Không giống như Cat khi nhỏ rồi mà đi như thế. Tao nghĩ con bé tính ở lại đây.”

“Cat nhờ tao tìm chồng?”

Răng Nick nhe ra nham nhở. “Chồng ai?”

Luke háy. “Vậy mới là vấn đề. Người tụi mình biết thì đều giống 2 thằng mình thôi.”

“Tụi mình bị gì chứ? Đẹp trai, làm chủ công ty, có xe đẹp, xài tiền thoải mái nếu cần” Anh xoay người trên thang nhìn xuống Luke.

Luke đã không thích cái cách mắt Nick long lanh khi vừa thấy Cat sáng nay. Anh cũng không thích cách thẳng bạn thân của anh vòng tay ôm lấy cái eo thon thả của Cat. Anh nghiêm nghị nhìn Nick.

“Con bé điện nước đầy đủ,” Nick nói với vẻ hết sức hào hứng. “Tao rất vui được hẹn hò với nàng.”

“Mày đừng có bắt đầu mà để ý điện nước của Cat,” Luke cảnh cáo. “Mọi thứ từ cổ trở xuống là cấm.”

“Môi được hả?”

“Từ đầu đến chân cấm hết, phần giữa cấm luôn. Mày nghĩ Cat cần hẹn hò sao? Cô nàng muốn được kết hôn. Ai đó ổn định, chung thủy. Một gã chỉ biết có nàng trên đời, không ai ngoài nàng. Mày thậm chí không có trong danh sách ứng cử viên bị loại nữa là.”

“Mày có danh sách ứng cử viên hạng A chưa?” Nick lém lỉnh hỏi.

“Mày với tao sẽ lo vụ đó.” Luke nói vẻ cương quyết, ủ rũ. “Lúc đầu tao còn ráng khuyên cô nàng bỏ ý nghĩ đó đi. Nhưng mày biết Cat mà, một khi nàng mà muốn gì thì chẳng gì có thể đổi ý nàng được.”

“Tao biết rõ mày hơn,” Nick nói. “Khi Cat muốn gì thì mày bằng mọi giá phải lấy được cho con bé.”

“Cô nàng có đòi hỏi gì nhiều đâu, và Cat xứng đáng được hạnh phúc. Tao nghĩ vụ này chỉ là “coi chừng cầu được ước thấy” thôi. Coi nào... mày có bao nhiêu người bạn hợp với tiêu chuẩn “đàng hoàng, không táy máy chân tay, chung thủy?”

“Cat là một cô gái thông minh, xinh đẹp. Chắc con bé chọc mày vụ tìm chồng thôi,” Nick nói. “Sao một người như con bé, lại kiểem tiền giỏi nữa, lại muốn ràng buộc với một người đàn ông? Đàn ông mà nghe con bé tìm bồ thì thiếu điều nó không cầm gậy mà xua đàn ông đi mới lạ.”

“Tao thà Cat tìm bồ ở Oregon.” Luke đứng lên, phủi bụi quần. “Đói rồi mày.”

Cửa phòng tắm gần như khép kín khi hai người đi ngang.

“Cat ơi.” Luke gõ lên cửa. “Muốn ăn chưa?”

Cô đang quỳ sau cửa. Anh chỉ có thể nhìn thấy bàn chân đáng yêu của cô thò ra.

“Rồi. Đói quá chừng nè. Sắp xong ở đây rồi, hai anh ăn trước đi, đừng chờ. Nè, nhớ để dành cho em cái gì ăn được đó nha.”

“Thấy chưa, đó là vấn đề đó.” Luke nói, tiếp tục câu chuyện dở dang lúc này khi 2 người đi vô bếp. Anh kéo cái nắp thùng lạnh Nick để trên bàn cà phê hồi sớm ra. “Rất khó tìm được người có ý định đàng hoàng. Mày muốn cá ngừ hay... gì đây? Thịt bí ẩn hả? Nè, cầm đi, thịt gì đó.”

Nick gỡ lớp vỏ bọc và đưa miếng sandwich thịt bò nướng lên miệng. “Nói với con bé mày không muốn nó ở đây.”

Luke nhìn bạn. “Tao đâu dám làm vậy nữa Nick. Mày hiểu rõ mà. Tao từng nói với Cat là chẳng ai muốn cô nàng hết. Tao tẻ vậy đó, tao chọc Cat hôm mẹ cô bé bỏ đi...” Luke xoa cằm. “Cat khóc thành bệnh suốt 4 ngày luôn.”

“Lúc đó nó mới 7 tuổi.”

“Ừ. Và đó là lần cuối tao thấy Cat khóc. Nghĩ lại những lần Cat không khóc khi tao chọc quê con bé bằng cách bảo mấy đứa bạn là tao không biết con bé là ai, mà tao còn khổ sở hơn nữa.”

“Thôi đi mày. Mày chỉ là đứa thanh niên mới lớn. Nó theo mày đi khắp trường như con chó con lạc mẹ. Tao nè, tao cũng bảo nó biến đi mấy lần chứ bộ.”

“Cô nàng thường hay thu mình dưới bụi dâu dại tuốt sau lưng sân chơi của trường trung học, nhớ bụi cây đó không? Chỉ thu mình dưới đám gai đó sau khi tao bảo cô bé biến đi lúc tao đi qua và thấy cô bé, sau đó tao cảm thấy còn tệ hơn sâu bọ nữa. Gương mặt buồn hiu và mái tóc đỏ hoang dại đó. Và cô nàng nhất định không khóc. Tao biết là cô nàng rất muốn, nhưng mẹ kiểp cái tính tự tôn cao ngạo của cô nàng chứ, nhất quyết không khóc là không khóc. Trong khi tao bỏ đi, cười ầm lên với mấy thằng bạn kia, để mặc Cat ngồi đó.”

Nick cắn vào miếng sandwich và chụp vội miếng dưa muối trước khi nó rơi xuống giày của anh. Anh nhét nó trở vào miếng bánh sandwich rồi liếm mù-tạt trên ngón tay cái. “Rồi cái vụ hôm sinh nhật thứ 17 của con bé nữa.”

Luke ngẩng phắt lên. “Không nhắc vụ đó Stratton.”

Tĩnh bơ trước nguy hiểm, Nick nói tiếp. “Mày hôn con bé, và nó ới. Hết chuyện. Phải rồi. Bây giờ con bé trưởng thành hơn, chắc hết ới lúc được đàn ông hôn rồi. Nhưng cũng chưa biết chừng? Mình đâu muốn con bé ới lên mấy thằng bạn mình đúng không? Coi nào, tao chắc con bé sẽ hiểu nếu mày kêu nó biến đi. Cũng như mày nói thôi, dù gì thì chuyện đã xảy ra 1 lần rồi. Với lại, người nào Cat biết cuối cùng cũng bỏ nó mà đi hết. Mày cần gì phải làm khác đi?”

Luke nhắm mắt lại. Anh đã không kể cho Nick biết mọi thứ, chỉ mấy cái căn bản thôi. Sự thật là anh đã để cho đam mê làm chủ anh tối hôm đó, và vì vậy anh đã khiến Cat sợ muốn chết. Cô đã cần anh như một người anh, nhưng anh lại trở thành “Người bạch tuộc” với đôi môi tham lam và cái đó cương cứng không chịu thôi.

Chuyện cô ới là tất nhiên rồi. Và bối rối cũng như thất vọng về anh. Luke trừng mắt với Nick, ghét nhưng biết ơn hẳn đã nhắc anh nhớ lại chuyện đó. “Phải mất nhiều năm Cat mới tin tao lại đó mày.”

Nỗi đau anh đã gây ra cho cô khi anh đột ngột thay đổi đêm hôm đó vẫn dần vặt anh. Họ đã không bao giờ nhắc lại chuyện đêm đó nhưng nó vẫn lù lù giữa hai người như một con quái vật mờ ảo. Anh thề là sẽ không chỉ là người anh, mà còn là người hùng, người bảo vệ cô, ủng hộ cô. Nghĩa là, là tất cả những gì Cat cần nơi anh.

“Tao còn phải đền bù lại cho Cat nhiều lắm. Tao sẽ không sai lầm nữa đâu.” Luke thấy miếng sandwich chưa đựng tới của anh vào cái hộp đựng rác. Anh muốn đi tới đi lui nhưng việc đó mất quá nhiều sức lực nên anh đứng dựa vào bàn bếp.

“Có bia trong đây không?” Anh lục cái thùng lạnh và lấy ra 2 lon.”

“Cat ới?” anh gọi lớn, đưa cho Nick 1 lon bia. “Ra ăn trưa đi.”

Anh chờ một chút mới nghe được câu trả lời thoang thoảng của cô, rồi mở lon và uống một hơi dài. “Nếu cô nàng muốn tìm chồng thì tao sẽ giúp cô nàng tìm chồng. Giữa 2 thằng mình, mình cũng có phải cả trăm thằng bạn độc thân đủ tiêu chuẩn. Chắc không khó lắm đâu.”

“Cá không?” Nick hỏi, nhìn lên Luke, đôi mắt xanh của hắn không chút đùa cợt khi thách thức anh như mọi khi. Ăn xong miếng sandwich, hắn lại lấy thêm một miếng khác. “Đính hôn hay cưới?”

Luke nheo mắt. Khỉ thật. Anh ghét cái vụ này quá. “Cưới, tao nghĩ vậy.”

“4 tháng.”

“6. Giải?”

“Uống sữa từ chiếc giày tập thể thao cũ nhất của tao?” Nick nghiêm túc hỏi.

“Thực tế chút đi Stratton! Mình đang nói về Cat đó.”

“À! Một vụ cá độ lớn. Mmm,” Nick xoa cằm. “Một chuyến tới Vegas cho 2 người, bao từ A đến Z”

Họ bắt tay.

“Em vui mừng thông báo là cái bồn vệ sinh trong phòng tắm chính đã xài được,” Cat nói với chẳng riêng ai trong phòng. Cô loạng choạng đi vô bếp, đầu gối khụy xuống và cô ngồi thịch xuống trên sàn bếp.

“Việc đầu tiên cần làm -” Luke thành linh ngừng lại khi anh quay người khỏi cửa sổ. “Trông em tệ quá. Bị sao vậy?”

“Phòng tắm của anh làm em bệnh.”

Với tốc độ ánh sáng, Luke quỳ xuống trên 1 chân trước mặt cô. “Bệnh sao?” Anh vén tóc khỏi cái trán đầm mồ hôi của cô.

Cat nhìn anh. “Muốn ới.”

Anh đứng dậy, bế cô vô lòng. Rất đàn ông, Cat nghĩ khi anh đi nhanh xuyên qua phòng, la lớn kêu Nick mở cửa trước. Cô ngả cái đầu đang nhúc lên bờ vai săn chắc của anh và nhắm mắt để khỏi bị chói mắt.

“Hít sâu vô,” Luke yêu cầu, ào ào chạy ra mái hiên và ngồi xuống trên bậc thang trên cùng. Phải rồi, làm như cô có thể thở khi ngồi trong lòng anh.

“Cat? Thở đi em, khỉ thật.”

Cô hít thở một cách khó khăn. Bàn tay anh đặt trên ngực cô nhấp nhô cùng nhịp cô thở. Cô cố thử lại. Cảm thấy thật dễ chịu. Ngay lúc này cô thật tình không biết cô vẫn đang chênh choáng vì mùi keo dán hay vì sự gần gũi với Luke.

Cat mở hé mắt khi Nick ra đứng ở đầu kia của bậc thang và ngả lưng dựa vào cột nhà, tay cầm lon bia. Anh cười nửa miệng với cô.

“Mùi keo?” anh hỏi Luke, che giấu vẻ thích thú bằng cách uống một ngụm bia.

Tay Luke trượt xuống một chút khỏi ngực cô và hơi thở anh phả ra thật mạnh trên tóc cô. Anh chắc có lẽ đã bị mấy cọng tóc bất trị của cô bay vào miệng. Tay anh lại di chuyển lên một chút. Lên chút nữa, Cat thăm ra lệnh. Thêm chút nữa.

“Cô khờ ẹ, tôi đã bảo là phải mở cửa sổ ra mà.”

“Cái cửa sổ mà mày sơn dính lại hồi cuối tuần trước đó hả?” Nick hỏi.

“Sao cô nàng không nói?” Anh hậm hực. Tay anh vẫn để dưới bầu ngực phải của cô. Nếu anh di chuyển ngón cái...

“Có lẽ vì anh không thèm nghe khi em bảo anh biết.” Cat tham gia vô câu chuyện.

“Dù vậy đi nữa, cô nàng cũng lớn rồi, phải biết tìm cách cho khí lưu thông trong chỗ mình làm chứ.”

Cô nghiêng đầu nhìn lên cái cằm đáng yêu của Luke. “Em có nặng không?”

“Không.”

“Lần cuối em ngồi trong lòng anh, em mới có 9 tuổi.” Và không cảm thấy tuyệt bằng bây giờ. Hay nguy hiểm bằng. Sự thật thì lần đó là lần đầu tiên trong đời cô cảm thấy an toàn.

“Người em lăm lem bùn.” Nụ cười hồi tưởng thấp thoáng trong giọng Luke.

“Anh xô em.” Hai người nhìn nhau cười.

Nick đứng thẳng lên, rên rỉ. “Ôi tha đi, lại một chuyến hồi tưởng dĩ vãng. Tôi còn phải gắn thêm mấy cây cột rồi tôi biến đây.”

Luke, như chợt nhận ra tư thế của họ, thả vội cô khỏi lòng anh xuống bậc thềm. Cánh cửa trước đóng lại sau lưng Nick.

“Làm vậy là ngốc lắm đó,” Luke bảo cô. “Lỡ em xỉu trong đó, anh đâu có mở được cửa vô.”

“Dù em rất vui vì được gọi là ngốc, em phải thừa nhận là lẽ ra em nên mở cửa sổ cho thoáng. Hiểu rồi. Đừng giăng nữa.”

Cô đứng dậy, lão đảo và chụp vội cái mái để khỏi bị té. “Ôi chao.”

Luke đứng phắt dậy như ai vừa đốt lửa dưới chân anh. Anh chụp cánh tay cô và đẩy cô ngồi xuống. “Đủ rồi. Anh hết nhờ em được rồi. Anh sẽ chẳng làm được trò trống gì nếu em cứ xỉu lên xỉu xuống và anh phải bỏ việc để mà đỡ em. Em đi về thôi.”

Có đúng 26 bước từ tường này qua tường kia trong căn hộ của anh. Luke biết, vì anh đã đếm nó khoảng 9 tỉ lần (nhờ đi tới đi lui). Anh ào vô phòng khách, để kiểm tra cái đồng hồ nằm cạnh cái TV. 1 giờ sáng. Anh sắp sửa đi mơn cái thảm trải sàn rồi. Họ đang ở chỗ quái nào vậy?

Anh chửi thề vì đã lái chiếc Harley đến ngôi nhà ngoài biển. Vì Cat bị ngộp với mùi keo, anh sợ cô sẽ té khỏi xe anh trên đường về nhà. Nhưng anh cũng không hề muốn cô đi trong chiếc Beemer (BMW) mới của Nick. Anh bực bội đi tới đi lui không ngừng.

Cái màn cửa kêu lanh canh khi chạm vào tường lúc anh vén nó nhìn xuống con đường tối. Trừ khi Cat và Nick là cặp đôi đang vô tư làm chuyện đó dưới ngọn đèn đường ở sân cỏ trong công viên đối diện, thì họ vẫn chưa về tới nhà. Còn nếu đó là họ, thì anh sẽ giết Nick chết.

Anh giằng cái di động ra khỏi túi và nhấn nút gọi lại. Nó reo. Và reo. Nếu hai người đang ở dưới tầng 19 trong căn hộ của Nick, thằng từng-là-bạn-thân và công sự của anh coi như tiêu đời. Luke đập mạnh cái di động cho vào túi trong lúc nó vẫn đang reo. Anh chẳng thèm dùng thang máy mà chạy bộ xuống 3 tầng rồi lại chạy ngược lên 3 tầng (Luke ở tầng 22)

Bực mình vì anh cảm thấy quá bực bội, hết hơi và hết cách, Luke ném mình xuống cái ghế yêu thích của anh. Lớp bọc da đen còn vương vẩn mùi của cô làm anh thêm bực. Anh trừng mắt nhìn cánh cửa trước như kêu gọi Cat trở về trước khi kế hoạch giết người của anh hoàn thành.

“Anh có chắc anh biết mình đang làm gì không, Nicolas Stratton?” Cat ngáp, gần như không mở mắt nổi, và ngã đầu dựa vào thành ghế êm ái trong xe Nick, mắt nhắm hờ. Họ đã đậu xe ở Cảng Fisherman’s Wharf - cách khu căn hộ của Luke và Nick ở khoảng 3 km - suốt 1 tiếng rưỡi vừa rồi.

“Em muốn Luke nhận ra em là người phụ nữ quyến rũ, đúng không?”

“Thì suốt 6 tiếng vừa qua em đã giải thích với anh rồi,” cô cầu nhàu, quay đầu sang phía anh. Cat mở mắt. “Em muốn anh ấy biết em, nhưng em sợ. Lỡ kế hoạch không thành thì sao? Trời ơi, em không thể chịu nổi bị mất luôn mối quan hệ hiện giờ giữa em với anh ấy đâu.”

“Bé à, anh nghĩ em chưa có lên kế hoạch chu đáo đâu. Em phải can đảm lên, phải dạn dĩ, phải táo bạo vô. Dạn vô ở với hần là ý kiến hay, nhưng hiệu nghiệm hơn là em phải để hần có cơ hội thấy em qua con mắt nhìn của những người khác. Anh tình nguyện nè. Đừng lo cứng ă. Anh tính kỹ rồi. Và kế hoạch của anh luôn hiệu quả.”

“Phải,” Cat nói, “trừ những lúc thất bại. Mà Nick này? Em muốn anh thề trên một chồng sách Kinh Thánh luôn, là anh sẽ không bao giờ nói cho Luke biết tình cảm của em. Chuyện này phải trở thành ý muốn của Luke. Anh ấy phải là người bắt đầu.”

“Kiểu này là kiểu lý luận của phụ nữ chứ gì? Theo đuổi hần nhưng lại khiến hần tưởng đã bắt được mình.”

“Đại khái là vậy. Hứa anh sẽ không nói đi. Không bao giờ. Anh có thề không?”

“Lúc nào chẳng thề” (ý là chửi thề)

“Nick!”

Anh làm dấu trên ngực anh. “Anh thề sẽ không bao giờ cho Luke biết tình cảm của em.”

“Thành thật hứa cho em tin coi. Vì em thề với anh, Nicolas Stratton, nếu mà Luke nghi ngờ chỉ 1 chút xíu rằng anh ấy là người em đang giăng lưới trước khi em sẵn sàng cho anh ấy biết thì em sẽ... em sẽ kể cho anh ấy nghe chuyện anh với Babsie.”

“Chuyện đó từ hồi lớp 12 rồi.”

“Có muốn cá là anh ấy sẽ không còn giận vụ đó không?”

“Anh thề mà,” anh nói hết sức chân thành.

“Vậy được.” Cô nheo mắt nhìn đồng hồ xe. “Có lẽ giờ anh ấy đang ngủ rồi, còn tụi mình thì vẫn ngồi đây như hai tên ngố trong bóng đêm chịu đựng cái lạnh.”

“Mình có thể đi uống cà phê.”

“Nick, anh là 1 tên điên, và em quý anh lắm, nhưng em mà phải uống thêm li gì nữa em sẽ trôi đi luôn đó. Cho em về nhà được không?”

“Anh làm gì vậy?” Cat la lên khi Nick bế bổng cô lên. Chiếc thang máy kêu đình đống khi dừng lại ở tầng 22. “Nick, anh sẽ bị gãy xương mất nếu cứ tiếp tục bế em.” Cửa thang máy mở ra, Nick vờ loạng choạng khi đi dọc hành lang đến căn hộ của Luke.

“Ngả đầu vào vai anh, vòng tay qua cổ anh và nhắm mắt lại,” Nick nói khẽ. “Anh cho em cơ hội được nghe lén nè. Hmm, thú vị thật: cửa trước không đóng.”

Cat vòng tay qua cổ anh và ngả đầu vào ngực anh. Cũng đã lắm. Không may là không phải ngực của Luke.

“Hai người đã đi đâu?”

Ồ! Tiếng rống Luke gầm. Cat nhắm mắt chặt, cơ thể thả lỏng. Cô tưởng tượng lửa phì ra từ mũi anh. Dấu hiệu tốt. Kế hoạch của Nick có thể sẽ thành công.

“Coi nào, cậu bé,” Nick thì thầm. “Công chúa đang ngủ. Hạ giọng một chút được không?”

“Sao Cat lại ngủ?” Luke gắng hỏi, đầy vẻ nghi ngờ. Cô có thể cảm nhận được ánh mắt dữ dội của anh tập trung vào cô.

“Thì mày nói mày muốn giới thiệu cô ấy với vài người trong nhóm... coi như tụi tao tập tành tiệc tùng 1 chút đó mà.”

“Tao bảo mày đưa cô ấy về thẳng nhà.”

“Tụi tao về thẳng đó.”

“Sau khi vòng qua Hồng Kông?”

“Tụi tao ghé ăn chút đồ. Rồi Cat muốn đi tham quan tàu của tao.”

“Hết 6 tiếng đồng hồ?”

“Trời đẹp vậy không thả buồm uống. Thôi, cô nàng khá nặng,” Nick nói. “Mày có ngại không... ồ, được rồi, được rồi, nếu mày muốn đứng đó la tao trong khi mày bị gãy xương thì cứ việc.”

Vòng tay Luke siết chặt lấy cô. Tuyệt vời. Đầu Cat ngã vào vai anh một cách tự nhiên như đã được định sẵn. Chừng nào anh không bị gãy xương thì chừng đó cô còn thấy sung sướng nằm trong vòng tay anh mà tận hưởng cảm giác.

“Tội nghiệp công chúa, cô bé cần được nghỉ ngơi. Mấy tháng vừa rồi khổ cho cô bé quá.”

“Cat tâm sự với mày?”

Cat nghe giọng Luke đầy nghi ngờ. Ngón tay anh siết chặt trên đùi cô. “Catherine Harris lúc nào cũng im thin thít, con của con lúc nào cũng rụt cổ lại?” (ý là Cat hay mắc cỡ)

“Đó đâu phải là chuyện bí mật kinh khủng gì, phải không?” Nick hỏi. “Mà thôi, dù tao rất thích đứng đây lúc 1:30 sáng, nơi cánh cửa rộng mở cho gió lùa của mày, với một cô nàng bất động giữa hai thằng mình, nhưng tao thêm uống cái gì đó.”

“Tao chỉ đang bế Cat để kèm chế không sắp lại xương trên gương mặt điển trai đáng ghét của mày thôi đó,” Luke gầm gừ. “Lần sau tao kêu mày đưa cô ấy về nhà ngay, mày tốt nhất... mà thôi, quên đi. Mày giữ đôi bàn tay xấu xí của mày xa cô ấy ra.”

Đừng vội mừng, Cat tự cảnh cáo khi tim cô đập lồi 1 nhịp. Câu Luke nói với vẻ ghen tuông cũng có thể chỉ là do Luke đang trong vai trò anh hai bảo vệ cô thôi. Tuy vậy, vào lúc này, cô cũng thấy rất khả quan.

“Thôi, bình tĩnh nào. Mày sao vậy? Cô bé cũng hơn 21 rồi, lại độc thân. Mày đâu phải ba cô bé đâu.”

“Không”. Luke ủ rũ nói. “Tao là anh của Cat.”

“Mày cũng chẳng phải thế.” Nick dịu giọng. “Phải không, bạn già?”

4. Chương 4

Tình trạng này thật là khó xử mà, Luke lăm bắm. Sao anh có thể giấu được tình cảm của anh dành cho Cat?

Với cô?

Với Nick?

Với chính bản thân anh?

Anh đã làm vậy nhiều lần và đều thành công. Nhưng bây giờ sức hút của cô ngày càng mạnh hơn. Anh cảm thấy như anh đang bị Tam giác Bermuda bí ẩn hấp dẫn anh chèo thuyền thẳng tới đó với tốc độ chóng mặt.

Luke bế cô vô căn phòng ngủ tối om, để cô xuống giường và nghe tiếng cửa trước đóng lại khi thẳng tưng-là-bạn-thân của anh rời đi.

Anh cởi giày và kéo chiếc chăn mỏng đắp cho cô, rồi bỏ ra khỏi phòng đi thẳng vô bếp, ở đó, anh rót một tách cà phê pha rượu brandy. Ừ ừ, anh ngồi trong căn bếp nhỏ và nhìn chăm chú vào tách cà phê rồi với lấy chiếc PalmPilot của anh. Chiếc máy tính nhỏ bằng lòng bàn tay được dùng như cuốn sổ điện thoại.

A. Paul Abbott. Brian Andrews.

Luke chuyển mấy cái tên vào danh sách TIỆC với tất cả niềm hứng khởi của một người đang chờ đoàn tàu anh ta đang đi bị tai nạn. Robert Kingston. Cy Kronin... Luke ngừng lại, mắt tên này lảo liên. Rất lảo liên. Anh xóa tên Cy. Steve Manfield. Đàng hoàng. Ít nói.

Cũng có khả năng. Bob Nelson. Làm chủ một công ty. Có vài con chó. Còn đủ ba mẹ...

Ba mẹ Luke đã li dị được khoảng 3 năm và anh đang sống với mẹ anh khi Cat và Faith dọn về ở với ba anh. Từ cái nhìn đầu tiên, anh đã ghét cả hai. Cat khá cao so với tuổi của cô, với mái tóc đỏ hoang dại đủ để che hết người một con ngựa con, và toàn tàn nhang. Cô trông đáng yêu, buồn bã, và đầy rắc rối. Và tệ nhất là, ba anh rất thương con bé, và Nick nghĩ con bé xinh như búp bê, để cho hấn đùa chơi.

Luke uống một ngụm cà phê, xấu hổ khi ký ức ủa về - những ký ức mà trong đó, hành động của anh cũng chẳng ra gì.

Thôi được rồi, đối mặt với sự thật đi. Lúc đó mình đã rất ghen tị với họ. Anh đã thầm thích thú khi 1 năm sau đó, ba anh báo cho anh biết dự tính li dị của ông. Tốt, Luke đã hài lòng nghĩ. Anh chưa bao giờ thích Faith, mẹ của Cat. Ý nghĩa của cái tên của bà khiến anh thấy hài hước, châm biếm (faith: trung thành, chung thủy).

Chỉ có một vấn đề nhỏ ảnh hưởng niềm vui của Luke khi bà ta bỏ đi: bà ta để lại CON NHỎ.

Mẹ gì mà để lại đứa con gái 7 tuổi cho chồng cũ mà ra đi như thế? Ba anh thì lại rất hạnh phúc. Ông thương Cat và làm gì cũng đưa cô theo. Luke không muốn có em. Anh chắc chắn là không muốn có cô. Và anh đã chẳng ngại gì mà không nói cho cô biết, với tất cả sự cuồng ngạo của tuổi trẻ, và không một chút quan tâm gì đến cảm nghĩ của cô.

Sau đó, anh nhận ra cô chỉ muốn điều anh cũng khao khát: một người ba, một người mẹ, một mái ấm gia đình, được yêu thương, được hòa hợp.

Một lần nữa, cảm giác xấu hổ lại bao trùm Luke. Công bằng mà nói thì lúc đó anh cũng chỉ là một đứa trẻ, anh cảm thấy bị bỏ rơi, bị gạt qua một bên. Ở lứa tuổi 13, anh đã không hề nghĩ hay bận tâm đến cảm giác của CON NHỎ.

Luke kiểm tra đến tận cái tên cuối cùng trong sổ điện thoại. Allan Zukker. Sau khi gạt bỏ những tên anh nghĩ không thích hợp, dù lý do này hay lý do khác, anh vẫn còn được một danh sách kha khá. Nhưng vì tiêu chuẩn lựa chọn nữ không quá khó khăn như nam nên danh sách của Luke không được cân bằng: nữ nhiều hơn nam. Hợp với ý muốn của anh hơn, ngoại trừ 1 điều: tiệc không phải dành cho anh, mà là cho Cat.

Anh đẩy cái máy tính ra xa. Anh cân bằng cái danh sách sau.

Luke vui mặt vô tay. Anh không muốn buổi tiệc này. Anh không muốn giới thiệu Cat với một người đàn ông nào hết, lỡ hấn không trân trọng cô, không đối xử tốt với cô. Cô đã bị đau khổ nhiều, cô cần được yêu thương, được che chở.

Luke đẩy lúi ghế ra sau và đi vô phòng khách. Không. Chẳng còn cách nào khác. Anh đã chọn con đường này, giờ anh phải đi tới cùng thôi, cho dù khó khăn cỡ nào. Anh thấy cái gối và cái chăn lên chiếc ghế so-fa bằng da đen và tắt đèn.

Ừ, anh nghĩ, để nguyên quần áo nằm phịch xuống ghế, anh sẽ cắn răng mà giúp Cat tìm người đàn ông lý tưởng.

Dù điều đó giết chết trái tim anh.

Buổi tiệc thành công rực rỡ. Ngay lúc này, bài hát “Don’t bring me down” của nhóm ELO đang được nhiều giọng hát cạnh tranh và nhiều gót chân nhún nhảy theo trên sàn gỗ. Cat đã cuộn lại mấy tấm trải sàn để lấy chỗ nhảy.

Lúc sớm, mọi người đã có một cuộc cạnh tranh nấu nướng, ai cũng muốn thắng. Kết quả là đồ ăn bày ra ê hề, đủ mọi loại: món Mẽ của Luke, món thịt viên và mì Ý cùng rau trộn kiểu Hi Lạp. Ai cũng đang vui vẻ.

Trừ chủ tiệc.

Cat đứng bên kia phòng khách, dùng những chiếc lá cây lớn trong cái chậu bằng sứ đỏ để trang trí những chi tiết cuối cùng cho bàn tiệc tự chọn. Cô đã thuyết phục được anh mua hàng tá cây từ tiệm về, dù Luke biết anh sẽ không bao giờ nhớ tưới cây. Cô khẳng khái là anh đang sống trong một căn hộ buồn tẻ vì không có chút sự sống nào quanh anh.

Anh nhớ lại số lượng cây kinh khủng bao bọc nhà ba của anh nhưng vẫn đầu hàng không chút do dự. Tính Cat là thế: thích chăm sóc mọi vật, mọi người. Cô cần được đối phương cần cô, dù đó chỉ là 1 cái cây kiểng. Anh cảm thấy hồi hộp như con chim mẹ lần đầu cho chim con xa tổ. Luke quan sát cô mà không biết mình làm thế, và anh cố thử nhìn cô theo cách bạn bè anh nhìn cô. Và với vận may hiện giờ của anh, chắc tại bạn anh cũng đang cảm giác khao khát cô.

Ngay lúc này Cat đang là tâm điểm chú ý của một nhóm mấy tên nam đang ưỡn ngực ra vẻ. Luke theo dõi thái độ của bạn anh với đôi mắt dè chừng. Họ đều như muốn được cô kiểm tra răng, kiểm tra tài khoản hay gọi bạn gái cũ để lấy ý kiến.

Mike ghé sát thì thầm vào tai Cat. Cô phá ra cười. m thanh chỉ vừa đủ lan tỏa dưới tiếng nhạc ồn ào nhưng Luke cảm thấy nó từ sâu trong tim anh.

Cô trông thật quyến rũ, vẻ gợi cảm tự nhiên, ngậy thơ của cô khó ai có thể phớt lờ. Trời biết, anh đã cố gắng làm thế. Cái miệng lém lỉnh, tính khôi hài nhạy bén của cô được tạo ra để khiến đàn ông phát cuồng. Bạn anh quay quanh cô như cá mập trong cơn đói khát. Anh cố cảnh cáo ánh nhìn thèm thuồng của Ted, người đang bận căng bắp tay và cố che giấu mái tóc đang mỏng dần nên không để ý thấy ánh mắt gườm gườm của Luke từ bên này phòng khách.

“Mày mà cứ gườm gườm thế thì ai mà dám lại gần cô bé.” Nick la lớn, át tiếng nhạc và đưa cho anh lon bia. “Họ chỉ đang bàn về thị trường chứng khoán.”

Luke giật nắp lon rồi uống một hơi. “Allan để tay lên hông cô ấy.” Cat mặc một chiếc áo thun xanh tím và một chiếc quần đen không-quá-ôm, cô không đeo trang sức và chỉ trang điểm nhẹ, nhưng cô tỏa sáng hơn bất kỳ phụ nữ nào trong bữa tiệc.

“Và đó là một cái hông duyên dáng.” Nick nói. “Bình tĩnh đi nào. Mục đích của buổi tiệc này là để Cat được gặp gỡ mọi người. Cô bé đang làm tốt mà. Kệ đi.”

“Tao cần phải ở gần bên, Cat đã rất lo lắng về buổi tối nay.”

“Lo cái gì? Gặp mấy đứa bạn mất nét của tụi mình?”

Luke nhún vai, thăm quan sát nhóm người đang vây quanh cô. “Tao đoán thế.”

Mấy tên đó nhìn cô thèm thuồng khi cô đang ăn một cái bánh trứng.

“Cat không có ra ngoài nhiều lúc sống ở Beaverton. Tao đã cảnh cáo với Cat là cuộc sống ở thành phố quá quay cuồng cho cô ấy.”

“Ôi bạn tôi.” Nick phì cười. “Nói thế có khác nào mày thách thức cô bé.”

Paul đẩy Mike ra. Paul là 1 người đàn ông hoàng. Thấp hơn Cat phải 20cm, nên chẳng ai chấp ánh mắt nheo nheo của hắn.

Luke quay qua trừng mắt với Nick. “Thách thức? Tao chỉ cố bảo vệ Cat.”

Nick uống một ngụm bia, nhìn bạn anh qua nắp lon. “Bằng cách bảo 1 cô nàng thông minh, xinh đẹp là cô ta không thích hợp với thành phố này?”

Bên kia phòng, ngay cạnh cửa ban công để mở, Cat đưa tay cuốn tóc và kéo lên giữ trên đỉnh đầu khi nói chuyện với Paul và mấy gã kia. Với mái tóc xõa dài quanh vai, chắc cô phải bị nóng lắm. Và khi chiếc áo thun của cô được kéo căng trên ngực, Rob trông như muốn nuốt luôn cái lưỡi của hân.

“Cat không tự tin như mọi người nghĩ đâu,” Luke lẩm bẩm, chẳng nếm được vị lon bia anh đang uống. Allan bước lại gần và vây lấy Cat, hân nói gì đó và cô mỉm cười khoe hàm răng trắng, không có ý định thả cái tay cô đang giữ tóc trên đầu và vô tình tạo dáng khêu gợi.

Nick mỉm cười. “Tao chẳng thấy chút lo lắng nào ở Cat.”

Mắt phải Luke giật khê, bực bội. Anh cau mày. “Cat đang cần môi kia. Thấy chưa, lại mới làm vậy nữa đó”. Anh càu nhàu.

“Trời, đúng rồi.” Nick hào hứng. “Trông rất quyến rũ.”

“Đó là dấu hiệu cô nàng đang lo lắng, thằng nghiện sex kia.” Luke trừng mắt với Nick, rồi nheo mắt lại khi anh thấy mắt Nick lấp lánh vẻ quỷ quái. “Gì nữa?”

“Hả?” Nick vờ ngây thơ.

“Bất cứ trong đầu mày đang tính gì, quên đi. Tao không muốn Cat bị tổn thương.”

“Hiểu rồi sếp.” Nick giơ tay chào. Rồi chẳng chậm 1 giây, anh hỏi khê. “Sao... Karen thì sao?”

“Karen?”

“Bạn gái của hôm nay đó?”

“Tao biết Karen là ai. Cô ấy ở đâu đó quanh đây thôi.”

“Cat đâu?”

“Đằng đó, ngay chỗ dàn CD, đang làm duyên với... Mày cũng đang nhìn Cat mà, điên à. Sao còn hỏi tao?”

“Mày có thấy lạ ở chỗ là mày không biết bạn gái mày đang ở đâu nhưng biết chính xác Cat đang ở chỗ nào trong căn phòng đông nghẹt này không?”

“Không.” Luke gất. “Không thấy lạ. Nhiệm vụ của tao là chăm sóc Cat. Sao mày không đưa bồ tới?”

“Mày giỡn hả?” Nick toe toét. “Để rồi phải đứng nhìn mà không được chọn lựa trong vô số những nàng độc thân đáng yêu này sao? Mày kêu tao đi ăn tiệc mà bắt mang theo đồ ăn là sao?”

“Tao muốn Cat có được một sự lựa chọn hợp lý. Và nếu mời toàn đàn ông, thì có vẻ lộ liễu quá, chưa nói đến chuyện bị chán.”

“Và tao hoàn toàn biết ơn mày. Mày làm tốt lắm.”

“Tổ chức buổi tiệc đâu có dễ.”

“Ừ, nhất là khi Cat là người tổ chức mọi thứ,” Nick từng tưng. “Cá \$10 Ted sẽ là ứng cử viên số 1”

Luke cười khẩy. “Hân đang khoe với Cat cái theọ ngớ ngẩn hân lãnh khi té từ mái nhà của tao xuống hời hè năm ngoái. Có lẽ đang ba xạo thêm gì đó nữa.”

“Phụ nữ hay đổ vì mấy vụ đó lắm.”

“Không đâu.” Luke lơ đãng nói. Mắt anh giật giật khiến anh rất khó chịu. “Phải là Allan. \$20 cá...” Anh nhìn sang phía bên kia. Ted đang để tay lên gáy của Cat.

“Hân nghĩ hân làm gì thế? Chờ tao chút.”

“Chỉ là mát-sa bình thường thôi mà.” Nick giằng tay Luke lại. “Tiêu, đổi kế hoạch lạ đi bạn. Đang tiến lại: Karen đang ở bên phải mình kia.”

“Mày không có gì để làm sao?” Luke càu nhàu.

“Tất nhiên có rồi. Tao đi cho mấy tên kia biết thế nào là cạnh tranh đây.”

Luke thầm chửi thề khi bạn anh xuyên qua đám đông đi đến chỗ Cat. Cô mỉm cười thật thân thiết với Nick và nắm lấy tay hắn. Hắn dẫn cô ra sàn nhảy nhỏ nơi nhiều cặp đang khiêu vũ.

Nick là một gã điển trai, bay bướm. Phụ nữ thích hắn. Bản thân Luke cũng là một gã trông được và cũng bay bướm gần bằng Nick. Phụ nữ cũng thích anh. Đó là lý do tại sao họ sẽ phải bảo vệ Cat khỏi những người giống như họ. Đó là ý của Nick muốn nói.

Cạnh tranh? Luke nhìn hai người trong vòng tay nhau và khiêu vũ chậm rãi theo điệu nhạc mơ màng. Chậm rãi. Cạnh tranh? Nick? Thật là 1 ý nghĩ tệ hại.

Lố bịch.

Đúng thế.

Luke cố gắng thôi nhìn Cat trong vòng tay Nick đầy ám cúng để quay sang Karen đang uyển chuyển bước lại gần. Bỏ tối nay của anh trông thật khêu gợi trong chiếc áo đầm đỏ ôm sát, cùn cùn, mái tóc đen buông dài ôm bờ lưng trần, đôi chân dài được phơi bày hoàn hảo trong đôi giày đỏ cao gót. Anh chẳng cảm thấy một chút tia lửa nào. Không. Không và Không.

Rõ ràng anh bệnh rồi.

Karen vòng tay qua ôm eo anh. Mùi nước hoa mới được dặm thêm thơm ngát. Không may nó chẳng khiến anh cảm thấy gì. Cô nhìn anh với đôi mắt nâu ướt át, gợi tình. “Chào cưng. Nhớ em không?”

Luke cắn môi im lặng. Karen là một phụ nữ quyến rũ. Anh đã mời cô đến dự tiệc nhưng bây giờ anh chỉ muốn đưa cô về nhà, và để cô lại đó. Một mình.

“Xin lỗi.” Anh ôm mặt cô và cười ái ngại. “Anh gần như bỏ bê em cả tối nay, đúng không? Lâu lắm rồi anh mới tổ chức tiệc. Anh quên mất nó bận rộn thế nào. Để anh thay nhạc rồi anh sẽ hoàn toàn tập trung vào mình em thôi.” Nếu anh có thể rời đôi mắt giật giật của anh khỏi Cat và Nick, hai người đang quấn lấy nhau như mèo trên cái sàn nhảy nhỏ xíu như con tem. Luke nắm tay Karen và dẫn cô đến chỗ dàn nhạc, nơi anh đổi nhạc từ điệu dang, mơ màng sang gào thét, cuồng nhiệt. Sự lựa chọn của anh bị nhiều khách dự tiệc phản đối. Kệ.

Anh vòng tay qua bờ vai trần của Karen và dẫn cô ra giữa đám đông đang khiêu vũ. Cô bước vào vòng tay anh thật điệu nghệ, dù tiếng nhạc thành thị, gấp gáp, cô ngả đầu lên ngực anh và vòng tay ôm eo anh. Cô uyển chuyển khiêu vũ cùng anh.

Vấn đề là ở chỗ, Luke nghĩ, vòng tay qua người cô, Karen khá... thấp. Chỉ là thế. Cô quá thấp. Cô không hợp. Dù đi giày cao gót, đỉnh đầu cô chỉ vừa tới giữa ngực anh. Điều này thật không may. Karen đẹp, thông minh, gợi cảm. Không may cho anh là anh chưa bao giờ chú ý vấn đề chiều cao giữa hai người hồi trước.

Với hơn 50 người trong phòng, cảm giác thật nóng bức, dù cửa ban công rộng mở, bầu không khí vẫn ngột ngạt. Luke chỉ muốn đẩy Karen ra khỏi người anh và đứng dưới vòi nước lạnh. Anh tập trung di chuyển đôi chân anh.

Cách anh nửa thước, Cat đang khiêu vũ với Nick, đùa giỡn, trò chuyện đầy vui vẻ. Luke muốn nói chuyện với cô. Anh đã mời ít nhất 7 đứa bạn nam đặc biệt cho cô gặp tối nay. Cô đã biết Nick rồi.

Luke xoa tay xuống cánh tay mịn màng của Karen và xoay cô để lưng anh đối diện với Cat, để anh có thể tập trung vào bạn gái tối nay, người xứng đáng có được sự quan tâm của anh. Karen lướt nhẹ tay lên ngực anh rồi vòng qua cổ anh. “Có quá nhiều người ở đây.” Cô lần bàn tay với những ngón tay để móng dài lên xuống nơi gáy anh. “Chắc không ai để ý nếu mình bỏ đi đâu.”

Luke ngồi ở hàng cuối cùng của rạp chiếu phim thường trực tối om. Anh có thể chọn ngồi bất cứ chỗ nào anh muốn. Anh là người duy nhất trong rạp. Chẳng có gì ngạc nhiên cả: Bây giờ là 2 giờ sáng, một phim

nước ngoài đang nhấp nháy trên màn ảnh, hàng chữ phụ đề mờ ảo. Lẽ ra lúc này anh đang cùng Karen mướt mồ hôi, nhưng anh lại đưa cô về, đi bộ với cô đến trước cửa nhà rồi lái vô đây.

Anh không muốn về nhà, vì anh thèm về nhà muốn điên luôn.

Điên rồi. Anh thực sự điên rồi. Anh không chắc anh đang làm vậy vì ai.

Vì Cat hay vì chính anh.

Luke không về nhà.

Anh và cô nàng tóc nâu nhỏ bé, gợi tình với bộ ngực ra tận đó, và chân cao tận đây đã bỏ đi cách đây hơn 1 tiếng. Cat không muốn nghĩ xem họ đang ở đâu hay có thể đang làm gì. Có thể? Hứ! Tại sao cô nào anh quen cũng phải nhỏ bé? Phải xinh xinh? Phải sẵn sàng như thế? Cô nghiêng rằng.

Theo ý cô, trốn đi khỏi buổi tiệc do anh tổ chức là bất lịch sự. Căn hộ vẫn đầy bạn của Luke và Nick, chẳng ai để ý chủ tiệc đã bỏ đi. Ai cũng đang vui vẻ.

Đầu Cat khẽ giật giật và cơ miệng cô mím rã rời vì cười. Cô mệt vì phải tỏ ra lịch sự. Cô đã phải vờ là gót chân bị đau để không phải khiêu vũ nữa. Và như vậy nghĩa là cô đang bị kẹt ở đây, trong chiếc ghế da đen lớn của Luke trong góc phòng, co chân ủ rũ - một thính giả bất đắc dĩ của Ted, Allan, 2 Bob và một cô tóc vàng nóng bỏng tên Cheryl.

Cô để Cheryl trò chuyện với 4 ông trong khi cô mơ màng, không cưỡng lại được ý nghĩ Luke đang làm gì lúc này. Karen có làn da thật đẹp, chẳng chút tàn nhang nào. Cat nhìn xuống tay cô đang cầm li sô-đa ấm đã vơi một nửa. Da cô trông như được rắc tiêu. Ôi, cô ghét mấy cái tàn nhang của cô. Ghét lắm.

1 trong 2 Bob nói gì đó và cả nhóm phá ra cười. Cat còn đủ ý thức để cười theo. Một điều cô đã học được từ lâu: than vãn vì 1 chuyện không thể thay đổi chỉ phí công thôi. Cô đã có làn da tàn nhang này thì cô nên tập làm quen với nó. Ghét vẻ ngoài của cô thế nào cũng không giúp thay đổi được nó.

Với lại, cô nghĩ, càng lúc càng bực, đó là lỗi của Luke. Nếu anh không cặp với mấy cô Vệ Nữ xinh xắn, với làn da mịn như kem thì Cat đâu có lớn lên trong sự ghét bỏ làn da tàn nhang, mái tóc và chiều cao của cô.

Cô muốn Luke trở về và muốn mọi người biến mất.

Cuối cùng, cuối cùng thì khách cũng bắt đầu ra về rời rạc. Giờ chỉ còn lại 2 người, và Luke vẫn chưa về.

Là người cuối cùng ra về, Nick nghiêng qua hôn lên trán cô trên đường ra cửa. “Em chắc anh không -”

“Đi đi.” Cat đẩy bờ ngực rộng của anh. “Cám ơn anh đã đề nghị giúp em dọn dẹp. Em sẽ dọn nó vào tuần sau, khi em ngủ dậy.”

“Em làm khá lắm, công chúa à. Em là đỉnh điểm của tối nay đó.”

“Rất vui khi nghe anh nói.” Cat không buồn che cái ngáp dài. “Tiếc là Hoàng tử Tàng hình chẳng có ở đây để thấy em tỏa sáng.”

“Ồ, hẳn thấy đủ rồi. Tin anh đi.”

“Anh là người đàn ông đáng yêu. Hơi ảo tưởng nhưng đáng yêu. Về nhà đi Nick.”

Ngay khi cửa vừa đóng lại sau lưng anh, Cat cảm thấy vai cô sụp ló. Mệt quá, chỉ vì vậy thôi. Cô chỉ mệt quá. Hào hứng quá. Nhiều tâm sự quá.

Cô tưởng tượng Luke trên giường với Karen. Đồ ăn trong bụng cô nhảy loạn muốn ói. Cô tập trung mấy cái đĩa không trên bàn ăn đem vô bếp và lấy ít thuốc bao tử.

Sau khi thay chiếc quần pyjamas và 1 chiếc áo của Luke, đi đôi dép lê, cô lừ đừ vô phòng khách và tắt nhạc. À. Sự tĩnh lặng.

Cô quan sát căn phòng bữa bãi, biết là mệt cỡ nào đi nữa cô cũng không thể ngủ được. Cô gần như có thể gạt mình là nguyên nhân không liên quan đến sự vắng mặt của Luke mà là vì cô không muốn sáng dậy thấy một đống bữa bãi.

“Anh nợ em, Van Buren. Anh nợ em nhiều lắm.” Cô bỏ đĩa dơ lên khay và nhăn mũi. Ký ức đáng ghét ủa về. Không lúc nào ngửi mùi bia mà cô không nhớ đến buổi tối 9 năm trước.

Tối đó bắt đầu một cách vô hại: bạn cô với chứng minh thư giả, đã làm cô ngạc nhiên bằng một buổi tiệc ở một câu lạc bộ thoát y để mừng SN 17 tuổi của cô. Cat không muốn nhớ lại phần còn lại của buổi tiệc. Nếu nhớ lại, cô sẽ đón máy bay về Beaverton ngay lập tức.

Chắc chắn 1 điều: lần tới cô xoay sở khiến Luke hôn cô, cô sẽ đảm bảo là cô tỉnh táo. Lúc trước khác. Bây giờ khác.

Vẫn một mục tiêu. Nhưng kế hoạch đã thay đổi. Cô đã chọn con đường này và cô sẽ theo đến cùng. Không lùi bước như con của cây nhát chết. Không liều không thắng. Vân vân và vân vân.

Cô nhìn xuống bộ đồ đang mặc và nhăn mặt. Chẳng chút quyến rũ. Nhưng nếu thành linh cô xuất hiện trong nội y đen, Luke chắc sẽ vừa la hét vừa chạy biến đi. Không. Cô phải tiến hành chậm rãi và có phương pháp. Cô chỉ gợi ý thôi. Luke phải hành động.

Cô chỉ cần có đủ can đảm để không bỏ chạy khi việc trở nên khó khăn hơn.

Hơn 1 tiếng sau cô mới dọn xong bữa tiệc. Luke vẫn chưa về.

“Tất nhiên rồi. Cô mong gì nữa?” cô tự hỏi, lau khô chiếc đĩa cuối cùng và cất đi trong lúc chiếc máy rửa chén chạy lần cuối cùng. “Cô đâu phải là người duy nhất thích anh ấy, hả Catherine!”

Cô phải cẩn thận. Lần này Luke phải là người đi bước đầu tiên. Cô phải kiên nhẫn. Đó là 1 trong những tính cách của cô, mà Luke không có.

Cô kiểm tra phòng khách và cái ban công lần cuối xem còn sót li thủy tinh nào không. Không thấy gì, cô tắt đèn bếp trước khi vô phòng ngủ. Căn bếp giờ đã sạch bóng. Luke gọi cô là “bình sạch”. Ở thì cô hơi bị vậy đó. Anh thì hoàn toàn trái ngược. Là một người cẩn thận trong công việc nhưng ở nhà anh rất bừa bãi. Anh có thể thoải mái để vớ dơ sinh sôi nảy nở dưới gầm bàn cà phê cho đến khi chúng đành tự đi vô máy giặt.

Thói quen ngăn nắp của cô đã được hình thành trước khi cô được 6 tuổi. Mẹ cô và cô đã dọn nhà 7 lần, đôi khi ngay giữa đêm. Nếu mọi thứ ở chỗ của nó, cô có thể nhanh chóng tóm món quý giá nhất.

Cô liếc chiếc đồng hồ của dàn nhạc: 3:30 sáng.

Giờ có lẽ họ đang ngủ. Ôm lấy nhau. Karen có lẽ có một chiếc giường khổng lồ với ren và gối màu hồng. Luke sẽ trông thật đàn ông, hấp dẫn, sóng xoài trên giường không một mảnh vải-

Cat thẳng tay cắt đứt ý nghĩ đó và rên lên. Sống với Luke sẽ một là giết cô, hai là chữa cô khỏi bệnh.

5. Chương 5

Luke lên vô căn hộ của mình như một tên trộm đêm. Anh đã xem bộ phim nước ngoài đó nhiều lần đến nỗi anh thề là anh giờ có thể nói được tiếng Đức trôi chảy. Anh nhíu mày. Trong căn phòng khách tinh tươm, tất cả đèn đều sáng. Cởi áo sơ-mi, anh kéo áo ra khỏi quần và cảm thấy áy náy khi để Cat dọn dẹp 1 mình. Rồi nhớ lại anh cảm thấy thế nào nếu anh còn quanh quẩn ở đây.

Anh đã làm đúng.

Anh suyt nữa lên cơn đau tim khi thấy Cat duỗi dài trên ghế so-fa. Cô mặc một trong những chiếc áo thun cũ ưa thích của anh và một cái quần pyjamas mà anh thề là cô đã có nó từ lúc còn con nít. Đôi má cô đỏ hồng, đôi mắt long lanh.

“Cám ơn anh đã ghé qua, Van Buren. Buổi tối vui vẻ chứ?”

“Vui lắm,” Luke cố trả lời hào hứng. Chao, cái miệng ghê gớm. Anh cho tay vào túi quần và bước vòng qua so-fa. “Cám ơn em đã dọn dẹp. Nick có phụ em không?”

“Có, bằng cách đi về.”

Cat lôi chiếc gối da beo mà cách nay 1 tuần không có trong nhà anh, để lên đùi, nhìn anh gườm gườm. Chết. Anh vội vàng nhìn xuyên qua cánh cửa phòng khách vô phòng ngủ tối om và hạ giọng. “Tụi mình có một mình thôi, phải không?”

Đôi má cô ửng hồng như lửa. “Ý anh là bên cạnh 49 tên khóa thân, một nhòai đang nằm trong phòng ngủ?”

Luke rút tay khỏi túi và ngồi lên ghế đối diện. Ngoài tầm bay của đạn. “Chuyện em có đàn ông ở đây với em đâu phải là không thể hả Cat?”

Đôi mày cô nhướng cao. “Anh là ai vậy? Tên ngoài hành tinh nào chiếm mất cơ thể của Luke Van Buren rồi?”

“Hả?”

“Căn hộ này của ai? Mấy người đó trước tối nay em chưa từng gặp. Anh thật sự nghĩ em sẽ ngủ với 1 người lạ, trong nhà của anh, trên giường của anh?”

“À thì không.”

“Vậy thì đừng có hỏi mấy câu ngớ ngẩn thế, đồ đáng ghét.”

Cô co chân lại và túm tóc lên. Cô không mặc áo ngực. Anh nhớ đến hình ảnh kem và bột quế và suýt nữa đã liếm môi. Đúng, anh nghĩ, anh đã quyết định đúng khi đi ra ngoài.

“Sao em còn chưa đi ngủ?” anh nhẹ giọng hỏi. Công sức anh ngồi ngoài rạp nguyên đêm, về tới nhà thì cô vẫn còn thức, vẫn hấp dẫn và ngồi ngay trước mặt anh?

“Em mới dọn mọi thứ vô máy rửa chén xong.”

Đôi má cô đã bớt vẻ hào hứng, đôi mắt cô thâm quầng và buồn bã, Luke nghĩ. Nếu anh ở lại lâu hơn, cô sẽ trông còn buồn hơn nữa.

“Anh có thể dọn dẹp vào buổi sáng mà Cat.”

Cô ôm cái gối, háy anh. “Phải rồi.”

“Em nghĩ gì về Ted?”

Cô nhún vai.

“Allan?”

Cô ra dấu tạm tạm bằng đầu.

“Một trong 2 Bob? Bất cứ ai trong số khách dự tiệc?”

Cat duỗi chân ra. Cô đủ gần để anh có thể chạm vào cô. Mùi hương của cô, ấm áp, nữ tính, hoàn toàn Cat, làm anh say.

“Coi nào Cat.”

“Ê, đừng có hối em. Em sẽ cho anh biết sớm. Tối nay anh giao việc em làm đủ rồi.” Cô đứng lên nhìn xuống anh. “Buổi tối của anh với Karen sao?”

“Tuyệt.” Địa ngục. Karen không vui chút nào khi anh tạm biệt cô ở cửa nhà cô.

“Cô ấy có vẻ đáng mến”

“Xinh đẹp, thông minh. Cô ấy là luật sư.”

“Tốt rồi,” Cat thản nhiên nói. “Cô ấy có thể soạn hợp đồng tiền hôn nhân khi hai người lấy nhau.”

“Cô ấy biết sẽ không bao giờ xảy ra việc đó.”

Luke đứng lên. Khoảng cách giữa 2 người chưa đầy 30cm. Anh khao khát được chôm một nụ hôn trên đôi môi hồng ngọt ngào, nhưng biết cô sẽ dùng cái gối cô đang ôm để đập anh ngay.

“Có nghe cái gọi là luật dân sự chưa?” (luật này nêu rằng 2 người sống chung với nhau lâu năm, dù không cưới vẫn được luật pháp công nhận là vợ chồng.)

“Đây mới là lần thứ 2 anh hẹn cô ấy. Với lại, em không nhớ anh với Nick có “cuộc cá độ” sao?”(2 người cá xem ai lấy vợ trước 35 tuổi)

Cat lắc đầu, mái tóc dày của cô quất qua mặt anh. Những sợi tóc hương mật ong ngọt ngào vuốt ve má anh trước khi rơi xuống xõa trên vai cô. Anh muốn cuốn lấy mái tóc, kéo cô xuống ghế so-fa...và ăn một cái đá vô vùng hiểm nguy.

“Đó là một trong những trận cá cược vợ vẫn nhất của anh, Luke à. Giả sử một trong hai người yêu và muốn cưới vợ trước 35 tuổi thì sao? Chuyện đó có thể xảy ra, anh biết không.”

“Yêu không có nghĩa là phải cưới. Đó là lý do anh tin anh sẽ thắng “cuộc cá độ”. Anh có lợi thế. Anh không bao giờ lấy vợ dù anh già thế nào đi nữa.”

“Ý anh là anh vẫn tin cái lý thuyết ngớ ngẩn “không đầu tư tình cảm vào 1 chỗ” mà anh phát hiện lúc 15 tuổi. Cái đó, con rồng nhỏ của em à, phụ nữ gọi là bệnh Sợ Bị Ràng Buộc. Chẳng qua anh chưa gặp đúng đối tượng thôi.”

“Anh gặp đúng đối tượng rồi. Nhiều lần trong 1 năm nữa kìa. Và điều đó chứng minh ý kiến của anh” Anh chau mày. “Em có đi ngủ không?”

“Có.” Cô bước xa ra và quay lại ngắm anh qua vai. “Mai mình có đi ra nhà kia không?”

“Có. Trễ chút. Em ngủ trong giường nữa đi.”

Anh ngắm cô đi vô phòng ngủ. Ngay cả trong chiếc áo thun thùng thình, dáng cô mềm như nhạc. Uyển chuyển, duyên dáng và quá ư hấp dẫn đối với sự bình an của anh. Luke nhắm mắt lại. Anh cần cái gì đó để tập trung vào khi Cat ở gần. Cái gì mà không mềm, mịn và có hương bột quế. Cái gì đó giống như là -

“Ngủ ngon Luke ơi.”

“Ừ, em cũng vậy nha cưng.” Cái gì đó như là - công trình xây dựng. Đúng rồi. Chính nó. Thay vì tưởng tượng Cat, anh nghĩ đến việc xây nhà, từ móng trở lên.

“Anh có sao không?”

Anh nhìn lên. Cô đang đứng ở cửa phòng ngủ, đôi mày hơi cau lại lo lắng, 1 chân đứng lên chân kia. Anh muốn bước ra đó, bế cô lên và đi vào phòng ngủ, đặt cô xuống chiếc giường lớn êm ái của anh...

“Chỉ mệt thôi.”

Dọn dẹp phần nền. Bụi mịn mờ. Những tảng đất sẫm màu - gò ngực trắng mịn điểm tàn nhang và nụ hoa màu hồng nhạt...

“Mai gặp” anh cúi kính, đứng dậy tắt đèn, cả căn phòng chìm vào bóng tối.

Anh nghe tiếng cửa đóng lại.

Phải rồi, vụ tưởng tượng đó hiệu quả ghê.

1 tiếng sau, vẫn tĩnh như sáo, với việc dọn dẹp, đào móng đẩy lùi sâu trong tâm trí, Luke cần phải đi vô phòng tắm. Để đi vô đó, anh phải đi ngang qua phòng ngủ. Anh sợ đi ngang qua đó nơi Cat đang ngủ. Sao hỏi đó anh lại kết hợp 2 phòng ngủ thành 1 nhỉ? Sao anh lại nghĩ là muốn bếp lớn thì phải bỏ cái phòng tắm của khách đi?

Bởi vì anh đã không tính đến chuyện Cat sẽ ngủ trong giường của anh. Đó là lý do.

Cô ấy ngủ rồi, thẳng ngổ à, Luke tự bảo mình, rón rén đi vô phòng ngủ.

Cô để đèn ngủ, ánh sáng vàng dịu nhẹ phản chiếu dáng cô trên giường.

“Ôi, Cat.” anh nói khẽ.

Cô nằm úp mặt trên giường, mái tóc cô che hết mặt và nửa cái gối. Ngủ say như chết. Bên cạnh cô là chú gấu anh tặng cô nhiều năm trước, được đắp chăn cẩn thận. Cat là vậy. Cô giữ gìn mọi thứ. Trân trọng. Bảo vệ.

Anh để ý thấy cô đã thay khăn trải giường lụa bằng khăn trải giường cô-tông trắng đơn giản. Anh thở dài và cúi xuống cởi dép cho cô.

Điều khôn ngoan cần làm bây giờ, Cat quyết định khi cô cảm nhận tay Luke cởi chiếc dép lông xù cho cô, là quay người sang và chào anh. Cảm giác từ đôi bàn tay ấm của anh trên chiếc chân trần của cô khiến một luồng điện lan ra khắp chân cô.

Vờ ngủ lúc này cũng tệ gần như lúc cô trốn dưới gầm giường anh khi anh về nhà ở cuối tuần. Lúc đó cô 9 tuổi. Và đã muốn được càng gần anh càng tốt. Cuối cùng anh đã phát hiện ra cô và đã chẳng quan tâm là cô đang vờ ngủ say. Anh lôi cô ra, kéo cô la hét giãy giụa ra hành lang rồi đóng sầm cửa trước mặt cô.

Người làm đã báo cáo vụ đó với ba anh, và ông đã trừng phạt Luke và đương nhiên, Luke từ chối nói chuyện với cô cả tháng trời.

Lúc đó tệ. Lúc này cũng tệ.

Anh cởi nốt chiếc dép còn lại rồi xoa lòng bàn chân cô. Cô chưa bao giờ cảm thấy rạo rực như thế trong đời. Da gà nổi lên khi anh ôm nhẹ chân cô rồi dịu dàng đặt xuống giường.

Cô cảm thấy chiếc chăn bị lôi kéo khi Luke cẩn thận kéo chăn xuống che chân cô, cố không làm cô thức giấc. Ngực cô hơi râm ran khi anh chạm vào. Cô tưởng tượng cái vuốt ve của chăn là tay Luke trượt dần xuống người cô. Mắt nhắm chặt, cô tưởng tượng tay anh trên người cô. Những ngón tay dài, khỏe mạnh. Vuốt ve, nâng niu, sở hữu cô.

Cơn ớn ứa giữa đùi cô tăng lên. Mạch tim cô đập loạn. Cô cắn răng với cảm giác sung sướng cô đang tưởng tượng. Cô cảm thấy một sự va chạm nhẹ của lông thú và nhận ra anh đã để chú gấu Hubert cạnh má cô.

“Em phiền lắm Catherine Harris, em biết vậy không?” Luke thì thầm. “Anh ước gì em đã ở lại Oregon, nơi phù hợp với em.”

Phải mất một lúc cho những hóc-môn đang quá phấn khích của cô làm quen với câu anh nói. “Phiền phức. Ở lại nơi phù hợp với em.”

Cảm giác mê mê tuyệt vời rồi bỏ cô nhanh đến chóng mặt.

Tim cô đau nhói trong ngực, mũi cô cay cay. Cô nghiêng răng chặt đến nỗi hàm cô đau nhức. Đây thì hi vọng Luke sẽ chủ động. Anh không hề muốn cô. Vì chuyện đó hay vì lý do gì đi nữa.

Dù cho Luke có mời gọi cô ở lại thế nào đi nữa, cuối cùng thì cô vẫn là người đang làm anh vướng chân, như mọi khi. Cả cuộc đời cô, cô luôn ở sai chỗ, sai thời điểm, khi chuyện có liên quan đến Luke.

Cat muốn chạy trốn. Cô muốn về nhà. Về lại chiếc giường của cô, với những thứ quen thuộc chung quanh cô. Nhưng cô đã triệt đường về khi bán ngôi nhà và cho tài sản của cô vô kho chứa. Lúc đó cô cần nhiều can đảm hơn cô tưởng, nhưng chuyện bán nhà và dọn đi khỏi mái ấm thực sự, duy nhất cô từng có được chẳng là gì so với lúc này.

Luke chặn chặn chung quanh cô rồi vén tóc cô qua 1 bên. Trong 1 thoáng mê mê, những ngón tay anh lưu luyến nơi gáy cô.

Cô không kèm được cơn run rẩy.

Anh thăm chửi thề.

Anh không cử động trong một lúc. Cô có thể cảm thấy anh đứng cạnh giường, nhìn cô, rồi cô nghe tiếng bước chân anh đi vô phòng tắm. Cửa khóa lại. Nước mở lên.

Cat thao thức trong đêm tối, mắt ráo hoảnh, ngực đau buốt.

Luke cuối cùng cũng thoát ra được khỏi giấc ngủ chập chờn. Anh không buồn trải tấm trải trên so-fa, và lớp da đã dính chặt vào hông trái của anh và anh phải giằng người ra như gỡ bỏ một miếng băng cứu thương khổng lồ. Hoàn toàn mất định hướng, anh mặc vội chiếc quần khaki vô rồi miễn cưỡng lê bước vào phòng ngủ để đi vô phòng tắm.

Giường của anh đã được xếp ngăn nắp. Vậy mà hay, một trong hai người đã ngủ ngon giấc. Anh liếc cửa phòng tắm. Mở. Anh nhìn đồng hồ. Tuyệt. Anh chỉ ngủ được có 3 tiếng. Mà Cat đi đâu lúc 8 giờ sáng Chủ Nhật thế này?

Sau khi tắm thật nhanh, xỏ vô chiếc jean lửng và áo thun không tay màu đỏ, anh đi vô bếp.

Không biết cô đi đâu, nhưng cô đã lấy hết đồ trong máy rửa chén ra và cất gọn gàng trước khi đi. Anh đã không nghe thấy tiếng động nào. Anh tìm xung quanh xem cô có để lại giấy nhắn tin, nhưng không có. Hơi phật ý, anh tự pha cà phê và quyết định chiên trứng kiểu Benedict cho bữa sáng. Anh đâu chỉ giành tài nghệ nấu ăn của anh cho Buổi Sáng Sau Chuyện Đó, nhưng thường thì anh hay nấu món này cho 2 người và phục vụ tận giường.

Ngay khi bước vô bếp, Cat biết rằng lẽ ra cô nên đi lâu hơn nữa. Cách đây 2 dãy phố có rạp chiếu phim thường trực. Lẽ ra cô nên ở đó suốt buổi sáng để đọc phụ đề phim.

“Chào buổi sáng, anh chàng ngủ ngày ời,” cô vui vẻ nói, để túi bánh ngọt và tờ báo sáng Chủ Nhật lên bàn bếp để tránh nhìn Luke. Làn da rám nắng, cơ thể săn chắc, và không có một đốm tàn nhang nào. Anh có vẻ ngoài dẻo dai tự nhiên của một vận động viên thể thao mà không cần vận động nhiều để duy trì. Đời thật không công bằng mà. Nhưng đời là thế mà. Một cảm giác ngọt ngào quen thuộc dâng lên.

Cô xoay người với lấy cái tách từ tủ chén trên đầu. “Tiệc vui lắm. Em thích bạn của anh.”

“Tụi nó cũng thế”. Luke nhìn chiếc quần short leo núi màu đen và chiếc áo hai dây màu trắng của cô mà không nói gì. Dù mới chạy ngoài công viên về, tự nhiên Cat cảm thấy ngại ngùng với bộ đồ ít vải của mình. Ánh mắt Luke chạy dọc xuống chân cô rồi lại ngược lên mái tóc ẩm mồ hôi được buộc đuôi ngựa.

“Đi chạy về?”

“Đúng vậy. Trong công viên bên đường.”

Ngay từ 7 giờ sáng, công viên Marina Green đã đầy người đạp xe, chạy bộ, các bà mẹ đẩy xe nôi, các thanh niên trượt ván. Chẳng ai nhìn cô như Luke đang nhìn cô lúc này. Không ai làm cô run rẩy chỉ bằng một ánh mắt. Cô đổ đầy nước lạnh vào tách và uống cạn rồi vờ tự nhiên cầm bình cà phê còn 1 nửa lên rót vào tách của cô.

Ánh nắng rực rỡ bao trùm lấy Luke khi anh ngồi ở bàn ăn. Da anh như đồng nung, - nghe sáo mòn nhưng là sự thật. Những cơ bắp anh có được nhờ những giờ lao động cực nhọc - không phải nhờ đi cử tạ - được khắc họa sáng tối một cách thú vị. Chẳng có tí mỡ thừa nào trên người anh. Và Cat có thể nhìn thấy gần như khắp người anh. Chiếc áo thun đỏ cộc tay chẳng che được gì nhiều. Cô cố không nhìn vào núm vú nâu phẳng của anh, lộ ra mỗi khi anh xoay người nhìn cô và khi tay áo bị lệch.

Cô tìm sữa và đường cho vào li cà phê rồi cầm cái túi trắng khỏi bàn bếp.

“Ở tầng 9 có phòng tập,” anh nhắc cô khi cô ngồi xuống bàn đối diện anh.

“Em biết, nơi anh đi tìm bồ đó mà. Em thích ra ngoài tập có không khí tươi mát. Ăn bánh ngọt không?”

Luke lắc đầu. “Anh vừa ăn sáng xong. Anh để phần của em trong lò nướng.” Anh nhìn cô thật kỹ. “Trông em khá lắm.”

“Khá?” Cat đẩy cái túi sang một bên rồi căng bắp chuột cánh tay phải lên. “Em đang ở đỉnh cao đó anh hai, đừng có quên.”

Anh chụp cổ tay cô gơ lên. “Nhìn nè, xương em mỏng như xương gà. Anh bẻ cổ tay này gãy đôi dễ như chơi.”

Cat giằng tay ra. “Nếu anh muốn bẻ gãy cổ tay em thì anh sẽ biết mùi ngay. Anh sẽ được đội cái bình cà phê lên đầu.” Cả cánh tay cô tê rần.

“Thấy chưa, ý anh là vậy đó. Trông em yếu ớt, mỏng manh dễ vỡ nhưng em có một khả năng phục hồi - “anh ngừng lại và nhìn cô với ánh mắt khó hiểu.

“Tính cách mong manh cùng với mái tóc đỏ lửa, đàn ông phải điếc, dui và ngực mới không muốn có em trong giườ - đời. Em là một sự kết hợp chết người, Cat à. Họ sẽ tranh nhau để có được em. Và anh sẽ ở đây để đảm bảo chỉ có người xứng đáng mới được chiến thắng. Anh sẽ giữ em bên cạnh và bảo vệ em khỏi mấy tên sẵn tình, đến khi em có sự chọn lựa của em.”

Thật thú vị nghe nhận xét của anh về cô. Anh hiếm khi nhận xét về bề ngoài của cô trong từng đó năm hai người biết nhau. Cô biết mẫu phụ nữ anh thường chọn làm bạn gái: nhỏ bé, tóc nâu hay vàng, không cao kều, tóc đỏ và đầy tàn nhang. Bởi vậy cô thấy lạ khi Luke hoàn toàn tập trung vào cô, nhất là họ lại đang ngồi gần như vậy.

“Em không cần anh bảo vệ em đâu Luke. Dù em rất cảm kích đề nghị đó. Ý nghĩ hàng tá đàn ông cố gắng dụ em vô giường rất là thú vị.” Cô toét miệng cười với anh. “Em thích mình có dịp được từ chối họ.” Cô cố không xoa cổ tay, nơi sự đụng chạm của anh khiến da cô vẫn bồng rát như được đóng dấu.

Luke nhìn cô chế giễu. “Anh có cần phải lập giờ giới nghiêm không đây?”

“Anh có thể thử.” Cat ngọt ngào. “Nhưng em tin người ta có thể làm chuyện đó bất cứ lúc nào dù đêm hay ngày, đúng không?”

“Người ta, có thể. Em, không được. Em không phải mẫu người dễ lên giường với một người đàn ông chỉ vì được dỗ ngọt”.

“Em không phải? Vậy tại sao anh hỏi em đã ngủ với ai tối qua sau buổi tiệc?”

Anh cau mày. “Anh phải hỏi. Không có nghĩa là anh đã nghĩ... Cat này, em đã giữ mình trong sạch suốt 26 năm qua, anh hiểu em, em sẽ phải yêu người đó lắm để có thể làm chuyện đó. Mà như vậy thì cần thời gian. Cần nhiều năm.”

“Năm?”

“Chứ gì nữa. Nhiều năm.”

Luke uống cạn li cà phê rồi cẩn thận để lên bàn. Anh nhìn cô với cái nhìn nghiêm trọng nghe-lời-anh-đi-nhóc

“Em muốn chuyện đó không chỉ là nhu cầu tình dục, không chỉ là bản năng. Em muốn tình yêu, sự tôn trọng, sự đồng cảm. Một người hiểu em và muốn em sống hết khả năng tiềm ẩn của em.”

Anh trông nghiêm trọng đến nỗi cô phải phì cười.

“Có thể nào cho em thử làm theo bản năng một chút không?”

“Catherine.”

“Có lẽ anh và Nick nghĩ đúng. Có lẽ em nên quen với mấy người giống hai anh, trước khi em quyết định lập gia đình.”

“Như... bọn anh. Ý em là... một lãng tử?” Anh cao giọng. “Kiểu sống liêu lĩnh, nông cạn, rỗng tuếch? Sống chỉ biết phút này, không biết ngày mai?”

“Đúng thế. Tại sao lại không chứ? Anh làm được đó. Em sẽ là một cô nàng tiệc tùng, quen lung tung cho vui. Ý kiến hay đó Luke.”

Anh cau mày bởi sự ám chỉ đó là ý tưởng của anh.

“Em là con gái.”

“Có nhiều phụ nữ cũng quen lung tung chứ bộ. Anh cặp với họ đó thôi.”

“Nói em giống một dân chơi như gọi con mèo con là con cọp rừng.”

Anh như chợt vỡ lẽ.

“À thì ra em định tung hỏa mù.”

“Em chỉ nghĩ trong lúc tìm kiếm thì em có thể sống liều lĩnh một chút. Hoang đường, phóng túng, quan hệ lung tung, nhiều kiểu-”

“Bước qua xác của anh trước.”

“Chao ơi, có cần kịch tính thế không. Cho em đeo ổ khóa trình tiết luôn đi” (loại khóa dùng để khóa chỗ đồ của phụ nữ lại)

Tạ ơn Trời, trông anh hoảng sợ đến nỗi cô chẳng biết nói gì thêm. Cô gơ tay lên.

“Em đùa thôi, đổi đề tài được không?”

Cat đứng dậy mở cửa lò nướng. “Anh lúc này có nhắc đến đồ ăn.”

“Em đề cập chuyện quan hệ tình dục lãng nhăng rồi bỏ đó đi ăn?”

“Có sao đâu, mình đổi đề tài rồi. Ồi ngon quá, trứng chiên kiểu Benedict.”

Cô cúi lấy cái đĩa khỏi lò nướng, cảm thấy ánh nhìn của anh trên mông cô. Cuộc trò chuyện vừa rồi khiến cả hai có chút bất ngờ. Cô nín cười khi bỏ đi lớp bọc đĩa đồ ăn anh để dành cho cô.

Cat ngạc nhiên là đồ Luke nấu lúc nào cũng ngon. Anh chẳng bao giờ cân đo đong đếm cái gì, cứ cho vô, bớt ra cho vừa khẩu vị của anh thôi. Đó cũng là điểm khác biệt lớn giữa hai người. Cô nấu theo công thức thật tỉ mỉ, bày hết mọi thứ cần dùng ra theo đúng thứ tự trong công thức, và chưa bao giờ thay đổi một chút gì, dù chỉ là nửa hột muối. Nếu cô có bếp riêng, nó sẽ là một cái bếp được làm từ gỗ rừng và thật nhiều cây xanh trong bếp. Và có thật nhiều chỗ để cô bày biện đồ, cái nào vô chỗ của cái đó.

Cái bếp của căn hộ này là giấc mơ của nhiều đầu bếp, với cửa bằng thép không rỉ, bàn bếp bằng cẩm thạch đen, các giá nồi niêu đầy các chiếc nồi đồng bóng loáng. Trên bàn bếp đầy các tạp chí, máy pha cà phê hiện đại, máy xay đồ ăn, và đủ loại dụng cụ kỹ thuật cao, cùng 5 cặp kính mát và 1 chiếc vớ lẻ loi.

Ở trên kệ cửa sổ, Luke cũng dành ít chỗ cho cây cỏ. Chậu cây nhỏ cô trồng cho anh khi anh mới dọn vô đây vẫn phát triển tươi tốt. Cô đã trồng chen ít lá rau thơm đủ loại vào đó để anh có thể lấy dùng nấu ăn. Một hệ thống tưới tự động được gắn vào vòi sen để đảm bảo cây được sống lâu.

“Ngon quá,” Cat nói với anh, sau khi nuốt một miếng. “Ồ, em gặp Nick dưới đại sảnh. Anh ấy có quà cho anh.”

Luke để tách cà phê xuống. “Tại sao?”

“Không hỏi là cái gì à?”

“Anh biết Nick. Hắn quỷ quái lắm. Nếu anh biết lý do, anh có thể đoán được là cái gì.”

“Anh sẽ không đoán được đâu, em dám hứa.”

“Hmmm.” Ánh mắt mơ màng của Luke tập trung đâu đó trên ngực cô. Có lẽ anh đã nghĩ vợ vẫn đi đâu rồi, nhưng cô vẫn cảm thấy như anh đang nhìn.

Núm vú cô cương lên. Cô vờ tự nhiên khoanh tay lại, nghiêng người tới dựa vào cạnh bàn, đề phòng anh không nghĩ đâu đâu như cô tưởng. “Luke?”

Anh ngẩng phắt lên. Đây không phải là cuộc nói chuyện thoải mái như mọi khi. Cô cảm thấy hơi căng thẳng nhưng vấn đề là ở cô. Luke đâu có biết cô đã nghe thấy những gì anh nói tối qua trong phòng ngủ. Nhớ lại lời anh, một cơn rùng mình ập đến. Có phải anh đang cố tìm cách dễ chịu nhất để nói rằng anh muốn cô dọn đi. Anh đã từng làm vậy rất hiệu quả.

“Ồ. À. Xin lỗi. Anh đang nghĩ về - về cái nền nhà.”

Cat nhìn anh ngơ ngác. “Cái nền có vấn đề mà tới giờ anh mới biết?”

“Không, không có vấn đề. Sẵn chắc. Hoàn hảo.” Anh cầm cái tách không đưa lên miệng.

“Em nghĩ anh nên bắt đầu uống vitamin là vừa.” Cô giật lấy cái tách khỏi tay anh và đổ thêm cà phê vô.

“Nè. Em đi tắm đây.”

Cô cho cái đĩa và dao nĩa của cô vào máy rửa chén và cố tránh ánh mắt của Luke, cô nhát thế đấy.

“Rồi em sẽ đóng đồ.” Cat đẩy cửa máy rửa chén đóng lại bằng đầu gối của cô, và đành quay lại nhìn anh.

“Đóng đồ?” anh ngơ ngẩn hỏi

“Đóng đồ.” Cô cố hết sức để có giọng vui vẻ. “Thành thật mà nói thì đây không phải là một trong những sáng kiến của em, Luke à. Em dọn về nhà thôi.” Trước khi em biến mình thành con ngốc và bị anh đuổi đi.

“Chạy trốn hả Cat?”

“Không có.”

“Vụ tìm chồng thì sao?”

“Em về Beaverton tìm.”

“Em nên nghĩ đến chuyện đó trước khi bán ngôi nhà duy nhất em từng ở. Giờ em sẽ sống ở đâu, em gái?”

Tim cô nhói lên. “Em sẽ mua một căn hộ, thưa anh hai.”

“Nghe thấy rắc rối quá.” Những đốt tay anh trắng bệch, siết chặt lấy cái tách của anh.

“Vội lại, mình đã đồng ý là em sẽ ở đây rồi. Sao phải mua một căn hộ khác khi vài tuần nữa cái này sẽ trống? Coi như là giúp anh đi Cat. Lúc nào anh làm việc trễ, anh có thể ghé qua ở kè em.”

“Em chắc chồng em sẽ vui lắm khi anh đi ngang qua phòng ngủ tụi em để xài phòng tắm,” cô tỉnh bơ.

“Em không có chồng.” Anh nhìn cô chăm chú. “Mọi khi em đâu có quyết định bốc đồng như vậy, Cat. Có chuyện gì vậy?”

“Em có quyền thay đổi quyết định.”

“Khi mà có liên quan đến vụ cá độ của tụi anh thì không.”

“Ôi Trời ạ! Anh với mấy vụ cá độ vớ vẩn. Ai thèm quan tâm?”

Cái ghế của anh rít lên trên sàn vinyl đen bóng khi anh đẩy nó ngược ra sau. “Anh quan tâm. Là vấn đề danh dự đó.”

Cat đảo tròn mắt. “Cho em xin đi, Van Buren. Em thừa nhận là em sai lầm lớn khi đến tìm anh. Em không hợp với nơi đây. Em không thể hòa mình với những người bạn thượng lưu của anh.” Cô dang rộng tay. “Nhìn em nè -”

Luke nhắm tịt mắt lại như anh đang bị đau. “Đi tắm đi. Mình sẽ nói chuyện sau khi em thay đồ đằng hoàng.”

“Cô ấy muốn quay về nhà,” Luke rít lên, ánh mắt dán chặt vào cánh cửa phòng ngủ đóng kín. Anh để chân lên bàn cà phê và trừng mắt với bạn. “Tối qua có chuyện gì xảy ra trong buổi tiệc vậy?”

“Chuyện gì khác ngoài chuyện chủ tiệc chạy trốn trách nhiệm đó hả?” Nick hỏi và với lấy 1 cái bánh ngọt nữa.

“Tao phải đưa Karen về.”

“Và Cat không vui vì mày đi luôn để có tiệc riêng của mày.” Nick lắc đầu. “Phụ nữ. Dễ hiểu thôi.”

“Vậy thì sao? Chỉ vì Cat ở đây mà chuyện quan hệ xã giao và đời sống tình cảm của tao phải bị gián đoạn à?”

Nick gơ bàn tay dính đường lên. “Ê, đó là do mày chọn. Cá nhân tao thì tao không muốn quen ai hết khi có Cat ở đây. Trong trường hợp mày không để ý, bạn già à, cô nàng nóng bỏng mà mày đang chung - ồ, xin lỗi,” anh dài giọng khi Luke cố tình hắng giọng.

“Tao sẵn sàng đổi chỗ với mày trong tích tắc, và nửa số bạn của tụi mình cũng sẽ sẵn sàng làm thế. Mày không thấy tụi nó tèm lem nước miếng khi vây quanh Cat tối qua sao? Hay mày lo bận ôm ấp Karen lúc đó?”

“Cô ấy là một phụ nữ đẹp.”

“Cat hả? Tao biết chứ. Cô nàng quả là xinh đẹp.”

“Không phải Cat. Karen. Và tất nhiên là mấy tên mất nết đó bao vây Cat như mèo thấy mỡ rồi. Tụi nó khờ chứ đâu có ngốc.”

“Ai khờ mà không ngốc?” Cat hỏi, bước khỏi phòng tắm, mặc một chiếc quần short trắng với áo thun lửng màu đen, đi xăng-đan đen. Cô thậm chí còn trang điểm, dù không nhiều, nhưng cũng làm cô thêm... hơn trước. Cô đã làm gì đó để “thuần hóa” mái tóc của cô và cuốn lên đỉnh đầu rồi thả lơ trông thật gợi cảm. Nick đứng bật dậy và đi xuyên căn phòng tới chỗ cô chỉ trong 3 bước chân.

“Để anh đưa em rời xa chỗ này, công chúa Catarina đáng yêu ơi.” Anh ôm vòng eo trần của cô và xoay cô vòng vòng.

Luke nheo mắt nhìn họ, tự hỏi anh có thể giấu xác Nick ở đâu sau khi đã xử hắn. Bàn anh cầm tay Cat đưa lên môi rồi điệu nghệ hôn từng đầu ngón tay trước khi hôn dần lên cánh tay cô và kéo cô vào lòng, làm cô phá ra cười. Cat vòng tay qua eo Nick và Nick mỉm cười với cô.

“Anh có đem quà cho em.”

“Tao tưởng đó là của tao,” Luke nói khi Nick vui vẻ kéo Cat ra cái bàn gấp để cạnh cửa trước.

“Không. Mày có phần sau, bạn già à. Cái này là cho Cat.”

“Ôi Nick! Cảm ơn anh.” Cô cầm cái hồ cá nhỏ kiểu cổ điển lên bằng 2 tay rồi nhìn Nick với đôi mắt long lanh. Có mỗi con cá vàng bình thường, nhỏ xíu trong đó, có phải cả một hồ cá biển đâu, Luke cay đắng nghĩ khi nhìn họ.

“Anh thật là đáng yêu.”

“Ừ, anh lúc nào cũng đáng -”

“Em nên thay quần jeans,” Luke cất lời Nick và bảo cô. Giá mà được cắt chân hắn. “Mình sẽ đi xe mô-tô.”

“Em không đi mô-tô đâu. Allan sẽ chở em.”

Luke nhìn cô không hiểu. “Đến nhà anh?”

“Có vấn đề gì sao?” Cô ngả người vào Nick, tay ôm con cá cô đơn sát vô ngực.

Con cá thật may mắn.

“Nhà xong sớm thì anh dọn vô sớm, phải không? Allan sơn giỏi lắm. Anh ấy khoe với em tối qua. Coi như có thêm lao động miễn phí đi.”

Hai người họ cùng nhau đi ngang phòng khách, dính nhau như sam. Nick cho tay vào túi. Luke lơ đãng cầm tờ \$20 bằng ngón-tâm-thân của anh đưa khi đi ngang qua anh.

“Ừ, cũng được.” Anh cho tờ tiền vô túi.

Cat chẳng có gì ra vẻ cô sẽ sớm đóng đồ bỏ đi. Có cái gì đó trong anh như được gỡ rối một chút. “Anh gọi thêm vài người tới vậy,” anh nói. “Mình sẽ có thể được một ngày hữu ích.”

Cat nhìn đồng hồ. “À, chỉ được buổi trưa thôi. Anh cá trên Allan, đúng không?” cô hỏi, rồi liếc Nick. “Anh cá ai?”

“Ted.”

“Anh lẽ ra nên cho em biết trước. Cả hai đều rủ em đi chơi hôm nay.”

“Vậy là ăn gian,” Luke nói, chẳng thấy thích thú với sự hào hứng của cô.

“Ồ, xin lỗi, ai biết mấy anh cũng có luật chơi.” Chuông cửa reo và cô rời Nick ra. “Là Allan đó. Dẫn đường đi Van Buren.”

Cô đưa anh cái tô cá vớ vẩn rồi bỏ ra cửa.

6. Chương 6

Nick đưa anh một thanh gỗ dầy: để đẩy lùi mấy tên sẽ vây quanh Cat. Không đùa chút nào. Với đà tiến triển hiện nay, Luke sẽ sớm cần đến nó thôi. Anh không thích tỉ lệ nam nữ hiện giờ: 3-1. Lợi thế nghiêng về phía Cat.

Anh thích phụ nữ và coi chuyện tán tỉnh như một trong những thú vui của cuộc sống. Nhưng 1 trong những luật lệ bất thành văn của anh là không lừa gạt phụ nữ. Anh không che giấu quan điểm của anh về hôn nhân/quan hệ lâu dài với họ.

Ngay khi Cat vừa choàng tay Allan đáng mến ra khỏi cửa là Luke gọi cho một người phụ nữ đã mấy tháng rồi anh không liên hệ. Suzette là một phụ nữ tóc nâu xinh đẹp, nhỏ nhắn. Thông minh và khôn ngoan, cô không ngại cho anh biết cô luôn sẵn sàng và chấp nhận luật chơi của anh.

Khoảng 10 người làm việc trong nhà, 1 số khác đã đem lò nướng qua bên kia đường nướng đồ kiểu dã chiến. Luke đã dần kế hoạch làm việc lên cửa, và dù luôn than vãn, rên rỉ, nhóm nhân công bất đắc dĩ của anh vẫn hoàn thành nhiệm vụ.

Cat và Allan đang sơn phòng ngủ của khách. Họ đã ở trong đó mấy tiếng rồi, cửa thì đóng kín. Đương nhiên, Luke nghĩ, lối từ trong thùng lạnh ra chai sô-đa 1 lít, chưa có bàn ghế giường tủ gì trong đó. Nhưng hai người sơn một căn phòng nhỏ như thế thường phải mất bao lâu nhỉ?

“Đang cố dùng nhân lực để mở cửa à?” Nick đi vô bếp và bắt gặp anh đang gườm gườm nhìn cánh cửa cuối hành lang. Nick hít lên ngồi lên trên bàn bếp. “Tao tưởng mày vô lấy sô-đa?”

“Ra tới đây.” Luke giơ chai sô-đa và chồng li giấy ra. “Mấy nàng nhẩn nhó hả?”

“Suzette và Kirsten đang tự hỏi tại sao mọi người đang cày cực khổ còn mày cứ lang thang từ phòng này sang phòng kia để ra lệnh cho tụi tao.”

“Tính toán cẩn thận chứ.” Luke nhìn cái cửa đóng kín lần nữa. “Để hai phụ nữ với nhau mà không giám sát là nguy hiểm đó Stratton. Ai biết họ sẽ âm mưu quỷ quái gì trong khi tụi mình không chú ý? Quay về làm việc đi.”

Nick trượt xuống khỏi cái bàn bếp. “Cat có nói gì về vụ bỏ đi từ lúc tới đây không?”

“Không.”

“Cô bé và Allan trông xứng đôi đó chứ. Mày nghĩ sao?”

Chỉ vì phản ứng kỳ cục của Luke với việc Cat đưa Allan theo mà anh đã mời cả triệu người đến đây. Ngồi nhà đầy người. Cảm thấy như bị bao vây, và anh phải phân thân chạy tới chạy lui cùng lúc để giám sát công việc mọi người đang làm. “Tao nghĩ Allan đã ở trong đó với Cat đủ lâu để sơn xong cả cái nhà thờ Sistine Chapel rồi.”

“Vậy sao? Vô đó giám sát đi.”

Luke chửi thề. “Nè, cầm ra cho mấy cô ngoài đó đi, tao ra ngay.” Anh đưa Nick chai sô-đa và chồng li, rồi bước vội khỏi bếp đi xuống cuối hành lang.

Ngồi chéo chân trên sàn, Cat liếc ra sau lưng khi cánh cửa phòng ngủ bật mở. Luke. Cô giả bộ rên lên rồi đảo tròn mắt, làm Allan mỉm cười.

“Anh ấy đã quay lại. Nhanh, ra về bận rộn không thôi anh ấy lại giao việc nữa.”

“Ha ha ha.” Liếc nhanh qua, Luke kiểm tra mấy bức tường còn ướt sơn và những nẹp gỗ sơn dở dang. “Trông được đó. Tốt lắm.” Anh nói với Allan rồi quay sang Cat. “Nói chuyện chút đi?”

Cô để cái cọ sơn xuống mép thùng sơn rồi duỗi tay khi đứng dậy. “Gì cũng được, miễn em có thể cho đôi tay tội nghiệp của em được nghỉ ngơi”

Như mọi khi, Luke trông gọn gàng, bánh bao còn cô thì từ đầu đến chân phủ sơn màu kem. Tiếng nhạc, tiếng cửa máy và tiếng búa gõ dồn đến từ mọi hướng khi họ đi xuyên qua nhà.

“Có chuyện gì?” cô la lớn, theo anh ra hiên trước. Luke ra đầu đi tiếp và dẫn cô xuống mấy bậc thang và đi ngang cái sân trước ngổn ngang đồ, rồi đi băng qua con đường nhỏ xuống biển. Tiếng ồn từ trong nhà vọng ra giảm hẳn, phần nào bị tiếng sóng biển vỗ bờ che lấp. Một ngày tuyệt đẹp đã trở nên hoàn hảo vì cô được ở cùng Luke.

Cat cúi đôi xăng-đan và hít sâu hơi biển mặn nồng. “Tuyệt quá. Hơi mùi sơn rồi.”

Nhiều nhân công miễn phí vờ núp sau những bụi cỏ dại khi thấy Luke đi xuống phía biển.

“Không phải hết giờ ăn trưa rồi sao?” Anh la lớn.

“Chúng tôi còn chưa đốt lửa được nè”

Nhiều tên trong đám thốt lên những lời trêu chọc và Luke cũng đối đáp lại đầy vui vẻ. Mọi người thường hay bị anh thu hút như vậy đó. Nó là một trong những điều mà Cat thích về Luke: anh không cố gắng nhưng vẫn toát ra sự ấm áp, thoải mái, dễ chịu. Anh là người hướng ngoại và có khả năng lôi cuốn mọi người khiến họ vui vẻ khi ở gần bên anh. Ai nấy cũng muốn làm việc hết sức mình khi có Luke gần bên.

Họ cùng nhau bước dọc bãi biển theo hướng ngược lại với đám đông đang ăn trưa ồn ào.

“Anh thật may có những người bạn tốt như thế.”

“Ừ. Tụi nó tốt lắm. Em cũng hòa hợp đó chứ. Mấy tên, tên nào cũng nghĩ là em quyến rũ. Cánh phụ nữ cũng thích em nữa.”

Cat cảm thấy ấm lòng. Trong những năm cô chăm sóc ba của anh, cô đã mất liên lạc với nhiều người bạn. Cô gần như lo sợ là cô đã mất đi khả năng xã giao. Không chỉ bằng lời, mà trong giọng nói của anh cũng có vẻ hài lòng và điều đó làm cô ghen ngào. Cô mừng là cô đã dời lại chuyện bỏ đi sang ngày khác. Cô sẽ có thể có thêm kỷ niệm về Luke.

“Mình đi đâu đây?” Cô chạy theo cho kịp những sải chân dài của anh. “Không phải vì em phản đối được nghỉ ngơi sau khi miệt mài với cây cọ nhiều sơn dầu.”

“Qua kia ngồi trong bóng mát đi.” Luke chỉ sang phía một đụn cát nhỏ nằm cạnh một cái cây và bụi cỏ cao. Anh ngã người tựa vào thân cây sù sì, mảnh khảnh và nhìn ra chân trời xanh thẳm trong vài giây mà không nói một lời. Tim Cat như thất lại.

Cô cố che giấu cảm giác bất an đang lan tỏa khắp người, một cảm giác quen thuộc và khó ưa. Quá khứ. Cô thường có thể kiềm chế nó nhưng đôi khi nó vẫn làm cô mất bình tĩnh. Cô cảm thấy nó khi mẹ cô bỏ cô lại với Peter Van Buren. Cô cảm thấy nó mỗi khi Luke trêu chọc cô khi cô còn nhỏ, nhất định rằng cô chẳng có quan hệ gì với anh. Cô cảm thấy nó sâu sắc nhất vào đêm SN 17 tuổi, khi Luke phản đối những cử chỉ âu yếm ngày thơ của cô. Và cô cảm thấy nó lần cuối là khi người đàn ông cô thương như ba ruột qua đời, cách đây 8 tháng.

Cô không cần chuyên gia tâm lý để nói cho cô biết là cô có bệnh sợ bị bỏ rơi. Đừng có vớ vẩn, cô tự nhủ, chẳng ai bỏ rơi ai cả. Luke vẫn như mọi khi - một người anh lớn mẫu mực. Đâu phải là lỗi của anh khi tình cảm cô phát triển và chuyển hướng. Chỉ vì tình cảm anh không thay đổi mà trách anh là không công bằng cho anh. Luke sẽ không bao giờ làm tổn thương cô. Ít nhất là không cố ý. Tự phòng thủ lấy mình như con cua con, cô cố che giấu phản xạ tâm lý tự nhiên của cô. Quên nó đi, cô nghiêm khắc nói với mình. Cô đã quyết định ra đi rồi.

“Nếu anh định giảng cho em một bài gì đó, thì tốt nhất anh nên giữ hơi.” Cat thận trọng ngồi xuống trên đụn cát nóng và vòng tay ôm đầu gối. Nhúc nhích ngón chân, cô vùi chúng vào lớp cát khô nóng. “Mai em biến khỏi mặt anh rồi.”

“Đó là chuyện anh muốn nói với em. Coi nào, đâu phải là em bắt buộc phải đi, đúng không? Nhà thì bán rồi. Em đã nói là muốn làm lại từ đầu. Khu Vịnh rất được. Khoảng 1 tháng hay hơn chút là anh đã dọn ra đây rồi, lúc đó em có thể biến nó thành rừng Amazon nếu muốn. Sao lại đòi đi?”

Cô gãi gãi vết sơn khô trên chân. “Em làm vướng bận anh.”

“Không đâu Cat.” Luke quỳ xuống bên cạnh cô. Anh nâng cầm cô lên bắt cô nhìn anh. “Em không có vướng bận anh chút nào. Anh thích có em ở bên anh.”

Sự đụng chạm của anh như đánh dấu cô. Cat hơi xoay người để tay anh không còn chạm vào mặt cô. Tâm trạng của cô rối bời. Những nỗi sợ hãi và nghi ngờ cũ về việc làm cho anh nhìn cô một cách khác hơn bỗng dồn dập ồa về.

Ánh mặt trời làm cho mái tóc ngắn của anh có màu cà phê, làn da anh sáng bóng khỏe mạnh. Anh đủ gần để cô cảm nhận được sự chạm khê của chiếc quần short của anh trên đùi cô, đủ gần để cô có thể hít thở mùi đàn ông đặc trưng của anh.

Cô yêu anh đến đón đầu.

“Căn hộ chỉ có 1 phòng ngủ, Luke à. Và em dùng nó. Anh thậm chí không thể đi vô phòng tắm mà không bị vướng phải đồ đạc của em.”

“Anh có vướng đâu. Nói thẳng ra thì anh mà không buộc em bỏ hành lý ra, em vẫn để hành lý y nguyên. Em quá gọn gàng đến nỗi anh có khi không nhận ra là em đang ở đó nữa.”

“Anh không thể đưa bạn về nhà.”

“Lúc này anh không muốn làm vậy. Với lại nếu điều đó có thay đổi, anh cũng lo được. Anh đâu phải nghiện sex đâu Cat. Dù anh muốn khoe với em là anh có hàng tá bạn gái đến qua đêm với anh, sự thật cũng không phải thế. Trong thời gian gần đây.”

“Suzette thì sao. Hay Elizabeth Đáng Ghét đó.”

“Cả hai đều quyến rũ và thú vị nhưng không có gì nghiêm túc hết.”

“Vậy sao?”

“Vậy đó. Ở lại đi Cat.” Anh vòng tay ôm vai cô như một người anh. “Thề với Trời, anh thích có người để anh nấu ăn cho họ. Với lại, nhìn móng tay anh hồng hào chưa nè.” Anh xòe bàn tay to lớn trước mặt cô.

Môi Cat khê lay động. “Móng tay của anh?”

“Thì rừng cây của em tạo nhiều ô-xi tốt cho anh. Và anh phải làm gì khi dùng hết nỗi niềm hay khi không thể nhìn thấy cái sàn nhà vì không có em ở đó nhặt vớ cho anh?”

“Anh có thể thuê người ở, Van Buren.”

Cơn cảm dỗ được tựa vào người anh thật choáng ngợp. Da anh ấm áp, cảm giác đê mê khi da cô chạm vào da anh lan khắp người cô như rượu sâm banh mát tiền.

“Người ở đâu cho anh cảm giác bình an, và cũng đâu có cười khi anh pha trò.”

“Vậy hứa với em một điều thôi, chịu không? Nếu anh bắt đầu thấy không thích, cứ nói thẳng với em. Không giận anh đâu.”

“Không bao giờ có chuyện đó. Em luôn luôn có anh là chỗ dựa. Mãi mãi.”

Cô nghiêng đầu dựa lên vai anh, hi vọng anh không nhìn thấy mắt cô ướt. “Em yêu anh, Luke Van Buren, anh biết không?”

“Anh cũng yêu em, bé mèo. Tìm đâu ra được người em gái tốt hơn em.”

Xuyên thẳng vô tim. Sau một giây sững sờ, Cat đưa tay day mắt. Thật mạnh. Luke nhúc nhích bên cạnh cô. “Em sao vậy?”

“Cát,” cô nói nhỏ sau cổ tay. “Ôi, đau thật.”

Không phải mắt cô. Là tim cô.

“Muốn anh coi không?”

Không, anh sẽ không thể thấy gì đâu. Anh đâu có tầm nhìn tốt cô cần. “Chút nữa là hết à.”

Thêm hoặc bớt 50 năm.

Luke quay lại nhà một mình. Cat quyết định chạy bộ trên biển. Anh lắc đầu. Cô nàng điên rồi. Nóng thế kia. Anh thấy Nick trong bếp.

“Mọi thứ ổn chứ?”

“Ừ. Mới nói chuyện với Cat xong. Cô bé sẽ ở lại.”

“Lẽ ra tao nên đánh cược chuyện đó.”

“Làm việc đi Stratton.” Anh và Nick cùng đi xuyên qua hành lang, tiếng giày của họ vang vang trên lớp sàn lót. Cánh cửa trước để mở đón gió mùa hè, đem theo hơi biển ngai ngái cùng mùi đồ nướng hấp dẫn. Vài người đang chà mịn ngoài hiên, mùi bụi gỗ trộn lẫn với mùi dầu, mùi sơn. Hai chiếc ra-di-ô mở âm ỉ hai đầu nhà, mỗi cái một đài. Luke hít thật sâu khi bước qua cánh cửa đôi vào phòng lớn. Tổ ấm. Nơi đây sắp trở thành tổ ấm.

Suzette và Kirsten, bạn gái tạm thời của Nick, một cô nàng tóc vàng cao ráo với điện nước tuyệt vời, nhìn lên khi họ bước vô, nhưng tiếng nhạc quá lớn để có thể nói chuyện, nên họ quay lại đánh bóng sàn tiếp.

Nick rót sô-đa cho hai nàng rồi nghiêng người dựa vào lò sưởi để uống li của anh trước khi ngồi xuống đóng đinh vô sàn.

Cái lò sưởi đá cao dựng trần nhà, Ánh nắng bụi bặm soi qua những tấm nhựa che cửa sổ trải dài trên sàn gỗ sồi. Những tấm nhựa phập phồng trong gió như những con thú đang thở.

Luke hình dung căn phòng được trang trí nội thất. Hai chiếc so-fa da đen đối diện lò sưởi. Kệ tủ bằng thép ở kia. Tượng điêu khắc bằng kim loại ở đó. Những bức tranh độc màu, kiểu cách trên bức tường đẳng đó.

Anh cau mày.

Bỗng nhiên, một rừng cây xuất hiện cạnh cửa sổ và một đồng gối kê lưng da thú nằm la liệt trên cái bàn cà phê cạnh so-fa.

Suzette đứng lên và bước qua ôm Luke. “Em hi vọng rằng cái cau mày dữ dội đó không dành cho em.” Cô cất cao giọng và chỉ vào giữa đôi lông mày của Luke. Cô có nụ cười tươi và hàm răng trắng đều, cô thơm mùi nước hoa Obsession, cô thông minh.

Cô đã từng làm anh chán muốn chết.

“Kirsten và em tuyên bố đình công vài giờ để ăn rồi đi bơi. Tụi em sẽ quay lại sớm để làm cho xong cái sàn, chịu không?” Suzette cởi bỏ áo sơ-mi, khoe ra đôi gò ngực rám nắng và chiếc bụng phẳng lì trong bộ bikini trắng nhỏ xíu. Mắt Luke không buồn nhấp nháy.

“Anh tới không?” (are you coming?)

Anh nhận thấy cô diện đồ thật thiếu vải nhưng không quan tâm. Anh day day thái dương và gượng cười. “Ừ, để lát nữa.”

Tới? Ký ức thật xa vời... (từ come còn có nghĩa là đạt cực khoái trong sex, ý Luke là lâu rồi anh không có sex.)

“Em không cần phải rón rén. Anh còn thức.”

Luke trông bù xù một cách đáng yêu khi anh chui ra khỏi đồng chắn và ngồi dậy ngay khi cô vừa mở cửa vô nhà buổi tối sau đó. Anh để đèn cho cô, ánh đèn mờ ảo chiếu lên vùng ngực trần của anh. Anh tựa vào thành ghế và nhìn chiếc đầm vàng của cô vẽ hài lòng.

“Trông em như hoa thủy tinh vàng. Hẹn Ted sao rồi?”

Cat nhún vai. “Anh ấy biết rành về nấm.”

“Hắn là nhà thực vật học mà.”

Cô để ví lên góc bàn và cởi giày.” Có lẽ em sẽ không bao giờ ăn nắm được nữa.”

“Bớt thôi, chứ không thể bỏ luôn. Hẹn hẩn nữa không?”

Cat lắc đầu, nhặt giày lên. “Chẳng có chút cảm giác. Để em ví dụ cho anh: anh cho em ăn bánh mì không trong khi em thèm bánh sô-cô-la.”

Luke ngồi ngoài hiên nhà Nick, lon bia để trên bụng, chân bắt chéo gác lên thành lan can. Hôm nay nóng nực, họ gọi pizza và ăn ngoài sân. Lúc này sương đã bắt đầu bao phủ lấy họ khi hai người ngồi trong bóng đêm ngấm đèn lấp lánh ngoài Vịnh: hiện ra, biến đi.

“Ê,” Nick chậm rãi nói. “Đoán coi hôm nay ai gọi? Rochelle Lemmon. Cuối cùng thì bà ta muốn mình thiết kế thêm phần mở rộng.”

Luke nhìn bạn cộng sự. “Theo cách của mình?”

Tòa nhà kiểu Victorian của họ Lemmon rất lộng lẫy. Anh và Nick đã từ chối làm hồi tháng trước vì hai vợ chồng khăng khăng đòi hiện đại hóa phần mở rộng đằng sau tòa nhà. Phục chế nhà kiểu Victorians không chỉ là sở trường của hai người trong nghề kiến trúc mà còn là sở thích.

“Ban công, mái ngói, kính mờ, mọi thứ,” Nick hân hoan kể, và hớp một ngụm bia. “Tao kêu Christy lên kế hoạch rồi.”

Đầu Luke làm việc nhanh chóng. Anh muốn thợ giỏi nhất cho công việc quan trọng này. Không có nhiều thợ thủ công có thể làm công việc đòi hỏi tính tỉ mỉ và nghệ thuật cao này. Tính chất của kiểu nhà này đòi hỏi bàn tay thành thạo và con mắt tinh tường.

“Willie lo ống khói. Mike McGuire lo họa tiết mái nhà.” Luke liếc đồng hồ. “Nếu cả hai chưa xong công trình Simpson, Lemmon phải đợi thôi.”

“Họ chờ mà,” Nick tự tin nói. Anh và Luke nổi tiếng làm chất lượng cao nên khách hàng của họ luôn sẵn lòng chờ. “Có hẹn hay sao?”

“Cat về trễ. Thứ 2 là Ted. Tối thứ ba đi với 1 trong 2 Bob coi bóng bầu dục. Thứ 4 Allan qua đưa đi Ghiradelli Square. Tối nay đi hòa nhạc với Kevin. Tao thôi hỏi xem ai là người kế tiếp rồi.”

“Đó là ý định của mày mà, đúng không? Tìm hiểu bạn trai?” Nick nhúc nhích trên đệm. “Chuyện gì nữa? Mày giận vì cô nàng dặt bở và có thể thay bở nhanh gấp 2 lần thay đồ lót à?”

“Làm ơn đi.” Luke ngưng lon bia đang trên đường tới miệng. Anh áp lon bia lạnh vào ngực. “Đừng có nhắc Cat với đồ lót cùng lúc, được không?”

Anh nhìn ra những con sóng đang vỗ bờ biển rộng bên đường đối diện. Nhiều người đang đưa chó đi dạo dù đã 11 giờ đêm. Anh tự hỏi Cat và Kev đang làm gì lúc này. Buổi diễn đã xong rồi. Chắc là cà phê. Hi vọng nơi nào đó đông đông.

“Mày biết không bạn già, đôi khi mày nghe giống anh người yêu ghen tuông hơn là anh trai quan tâm em gái. Tao tự hỏi tại sao?”

“Mày viết tiểu thuyết được đó Stratton. Tao chỉ muốn Cat có quyết định đúng đắn thôi.”

Luke cảm thấy thật khó thở. Anh ước gì có thể khai thật với Nick. Anh và Nick luôn chia sẻ với nhau, gần như mọi thứ. Không chỉ cùng làm chủ một công ty, họ còn gần gũi hơn cả anh em ruột. Không ai trên hành tinh này được Luke tin tưởng và tôn trọng hơn Nick.

Nhưng Nick không phải là vấn đề. Vấn đề là ở Luke.

Bí mật này anh đành đem xuống mồ. Ngay khi tình cảm của anh dành cho Cat được thoát ra khỏi cái ngục tù chật chội anh dành cho nó, anh sẽ phải gặp nhiều đau khổ. Một khi đã bộc lộ ra, anh biết anh sẽ không bao giờ dồn nén che giấu nó được như anh đã gắng làm nhiều năm qua.

“Mày có thấy chỗ tao ở lúc này chưa?” anh nói, cố gắng đổi đề tài. Từ Cat sang chuyện... liên quan đến Cat. “Toàn cây cối. Nếu cô nàng mua thêm 1 cái cây nữa, chắc tao cần 1 cái rựa để có thể vô được nhà.”

“Cô bé đang xây tổ.” Ánh đèn phản chiếu lon bìa của Nick khi anh nhấc lon bìa lên môi. “Nhìn mấy cái đồ cổ cô bé tự nhiên thích sấm đó, 3 tuần nữa cô bé sẽ hoàn toàn thay đổi căn hộ. Cây cối, đồ nội thất, gối đệm, nệm. Mấy thứ con gái thích không à. Khỉ gió, bạn già này, nếu tao mà không biết... Mà thôi đi, không gì đâu. Tao với mày có thằng nào sống chung với phụ nữ bao giờ, làm sao tao biết mấy chuyện đó có nghĩa gì chứ?”

“À, quên nữa,” Nick lơ đãng nói. “Nếu lúc trước tao chưa nói qua, thì Cat sẽ đi chơi với tao tuần sau đó.”

“Mày?” Luke nghe một tiếng động lạ, và chợt nhận ra là tiếng nghiêng răng của anh. “Quên nữa?” Từ lúc nào mày với Cat có mối quan hệ kiểu đó?”

“Hmm. Quan hệ.” Giọng Nick bí hiểm như trong phim Bóng ma trong rạp hát (the phantom of the opera). “Tao hơi bị thích từ này đó.”

“Ồ, không, đừng mơ.” Luke thả chân từ thành lan can xuống đất cái thịch. “Mày tránh xa Cat ra. Cô ấy không giống những người mình hay gặp đâu. Cat không biết luật chơi, và có thể tin mấy lời ba xạo của mày rồi mày sẽ làm tan nát tim Cat thôi.”

“Tao sẽ không đùa giỡn với tình cảm của Catherine đâu. Mày tin tao đi.”

“Tao không tin mày. Và mày có thôi gọi ‘Catherine’ kiểu đó đi không?”

“Kiểu gì? Tên nàng là ‘Catherine’ mà”

Xương hàm Luke muốn nứt rạn. “Mày tốt nhất nên đối xử với Cat như từ trước tới giờ. Như một người em gái.” Giọng anh âm vang trong đêm tối. Anh không muốn Nick nhắc nhở anh rằng chẳng ai trong hai người là anh của Cat hết. “Cat tin mày. Cư xử cho đúng mực.”

Sự im lặng giữa hai người được tô đậm bởi tiếng còi tàu hụ, tiếng chó sủa, tiếng xe đổi số khi quẹo cua. Xe Kev và Cat? Từ cao như vậy thật khó nhìn thấy.

“Sao mày chưa lần nào đưa cô bé đi chơi vậy?” Nick từ tốn hỏi.

“Tao? Lúc nào tao chẳng đưa Cat ra ngoài.”

“Tao không nói chuyện đưa Cat đến nhà kia làm nô lệ, thằng khỉ. Ý tao là hẹn hò đó.”

Luke bóp dẹp lon bìa đang cầm rồi ném đại vô hướng cái hộp pizza nằm trên sàn. “Chuyện đó sẽ... không hay đâu.”

Suốt mấy ngày sau, Luke không thôi suy nghĩ về câu hỏi của Nick? Sao anh không thể rủ cô đi chơi? Họ sống chung với nhau, họ là bạn. Không có gì sai trái khi rủ bạn đi coi phim hay đi coi đấu bóng, phải không?

Mặt khác, anh có thể nghĩ ra thật nhiều lý do tại sao đó là 1 ý tưởng không hay.

Lời hứa với ba của anh.

Lời hứa với Cat

Lời hứa với chính bản thân anh.

Nếu đi hẹn hò, anh sẽ cảm thấy đó là cơ hội để phát triển xa hơn, trong khi thực tế thì đây là thời gian dành cho Cat, để cô có thể có bất cứ điều gì cô muốn, và bất cứ cái gì cô đáng được hưởng. Cô đã tốn nhiều năm liên tục ẩn dật trong ngôi nhà lớn đó để chăm sóc ba của anh, mà không chút than van, không chút trách móc là cuộc sống của cô đang bị lãng phí. Cô xứng đáng được hưởng mọi thứ tốt đẹp nhất trên đời.

Đã hứa là phải làm. Anh không thể rút lại lời hứa của mình, anh thà nhảy xuống vực còn hơn làm cô đau khổ. Phải, Luke quyết định, cảm thấy mình thật cao cả, việc tối thiểu nhất anh có thể làm là che giấu bản thân và giúp ước mơ của Cat thành hiện thực.

Công ty Van Buren và Stratton sở hữu một tòa nhà Victorian thời 1860 được phục chế một cách tuyệt vời trên Đại lộ. Nơi đây không chỉ là văn phòng của công ty đang ăn nên làm ra của họ, mà còn là một hình mẫu sáng chói thể hiện tài năng của họ trong lĩnh vực kiến trúc và phục chế. Từng milimet tường đã được cẩn thận bảo trì và chăm chút.

Hình ảnh của Catherine tràn ngập từng căn phòng trong tòa nhà này. Ảnh của 3 người chụp vào ngày khánh thành công ty được để trong văn phòng của Luke. Cô đã tự hào vì nhờ tài năng giao dịch cổ phiếu của cô mà Nick và Luke đã có thể mua tòa nhà này khi họ bắt đầu mở công ty vào 5 năm trước. Cô lúc đó cũng mới vô nghề giao dịch và dù tỏ vẻ tự tin, cô vẫn không chắc cô có thể thành công trong thế giới cổ phiếu thất thường đó. Nhưng cô đã làm được. Bằng sự nhanh nhạy trong giao dịch theo thời, cô đã từng bước có lời, không khi nào cô thắng lớn, nhưng vì vậy cô cũng không hề bị mất trắng như những giao dịch viên khác cô biết.

Cô và Nick ngồi trong khu tiếp tân lộng lẫy, nơi trước đây là phòng giải trí của các quý phu nhân. Cô đã cùng Luke đi mua tấm thảm trải Aubusson bạc màu đỏ. Cùng Nick, hai người đã phát hiện bộ sa-lông da lạc đà này trong một tiệm đồ cổ nằm trong xóm xinh xắn ai thềm tới.

“Điều em muốn,” Cat nói với Nick, “là Luke tỏ ra một chút dấu hiệu là anh ấy đã nhận thấy em không chỉ là người đi theo dọn dẹp những chiếc vợ của anh ấy.”

“Trừ lý do thằng bạn của anh bị mù, thì anh không hiểu nổi sao nó có thể bỏ qua những việc rành rành trước mắt như thế,” Nick an ủi cô, đầu anh hơi gục xuống như đang tìm kiếm gì đó trên chiếc bàn cổ bằng gỗ anh đào của cô tiếp tân Christy.

Cat đã tính ghé vô xem Luke có rảnh đưa cô đi ăn trưa trước khi cô đi mua sắm không, nhưng anh đã ra ngoài. Nick trấn an cô rằng anh sẽ không đi lâu.

Và đây là cơ hội tuyệt vời để lập chiến lược.

Nick thấy một đồng hồ sơ trên bàn của Christy. Cat nhăn nhó “anh tìm gì vậy?”

“Hồ sơ thầu của Stockton.”

“Nó trong tủ hồ sơ xanh trong phòng lưu trữ đó.”

Nick liếc lên. “Vậy hả? sao em biết?”

“Vì tất cả các hồ sơ thầu đều ở đó. Nick nè? Anh có thể ngưng tìm kiếm một lúc được không?”

Cat co chân lên ghế và hơi ngả người dựa vào ghế so-fa, kéo váy của cô che kín chân, rồi cầm lấy tách nước của cô. Cô hơi râm nắng sau khi lang thang ngoài biển mấy hôm trước, và chiếc đầm lụa cổ tròn màu kem càng làm nổi bật nước da hồng hào của cô. Chiếc áo khoác được cô trải ngay ngắn trên thành ghế bên cạnh. Cô ôm tách nước trong tay.

“3 tuần vừa qua, Luke đã gạn hỏi tất cả những người hẹn hò với em như anh ấy là một ông tướng vậy,” cô ngao ngán nói với Nick, “anh ấy làm như anh ấy là anh của em, nhưng em thì muốn anh ấy coi em như một người phụ nữ hấp dẫn, gợi cảm, chứ không phải là đứa em gái. Em không biết làm sao để anh ấy nhận ra điều đó.”

“Em trông rất gợi cảm, Cat à. Tin anh đi,” Nick tỉnh bơ. “Chẳng có tên nào trong bữa tiệc hôm đó không nhận ra điều đó hết.”

Cat nhìn về cánh cửa trước của văn phòng với vẻ dè chừng. “Em không quan tâm đến ai khác, em chỉ cần Luke yêu em thôi.”

Nick nhìn cô như dò xét rồi thở ra vẻ ái ngại. “Chỉ như vậy là đủ sao Cat? Chỉ cần hắn yêu em? Luke là một người đàn ông tốt, nhưng cả hai chúng ta đều biết hắn có thành kiến với chuyện kết hôn. Mấy định kiến đó khiến hắn chẳng bao giờ chịu biểu lộ tình cảm ra ngoài. Em có chấp nhận được chuyện hắn sẽ không bao giờ cưới em không?”

“Chỉ cần anh ấy yêu em là đủ.”

“Được bao lâu?”

Cô nhìn thẳng vào mắt anh. “Cho đến khi anh ấy thôi yêu em.”

“Thật sao?” Nick nghi ngờ. “Vậy tại sao em nhờ hắn tìm chồng cho em?”

“Để đánh lạc hướng. Đừng nhìn em kiểu đó. Được lấy Luke là điều em luôn mơ ước nhưng em biết điều đó sẽ chẳng bao giờ xảy ra. Em biết anh ấy mà. Em thực tế hơn anh tưởng nhiều.”

“Sao em lại yêu hắn vậy Cat?” Nick hỏi. “Vì em biết hắn gần hết cả cuộc đời em? Vì hắn là hiện thân của sự an toàn đối với em? Vì em cô đơn sau khi ba em qua đời?”

“Không... Có thể. Có lẽ phần nào là như vậy. Nhưng nhỏ thôi,” cô nhanh chóng nói thêm, “Em yêu Luke vì anh ấy chân thành, mạnh mẽ và có đạo đức. Bởi vì anh ấy có khiếu hài hước mà em thích. Em yêu anh ấy vì khi em ở cùng anh ấy, em là... một người hoàn thiện. Nói vậy, anh hiểu không?”

“Hiểu,” Nick cười nhẹ. “Hiểu rõ lắm. Được rồi, bé yêu, em đang có sẵn một nhà quân sự đại tài ngay đây.” Anh toe toét, trông quyến rũ một cách đáng ghét. “Với hai chúng ta hợp sức, hắn sẽ không thoát được đâu.”

“Em muốn anh ấy nhưng không có nghĩa là em chịu mất đi những gì tụi em đang có hiện giờ đâu. Anh hiểu không?”

“Luke nói đúng mà,” Nick mỉm cười. “Em là một con cua nhỏ. Em cần phải mạnh dạn lên Cat à. Không được lùi bước.”

“Anh chắc chắn, đảm bảo, không chút nghi ngờ gì là em có thể được, phải không?” Cat ghét sự kém tự tin của bản thân. Cô đấu tranh với nó mỗi ngày nhưng đôi lúc, cảm giác sợ bị bỏ rơi vẫn len lén tìm đến và làm cô muốn chạy trốn. “Nếu anh chắc chắn là em sẽ không tự làm trò cười...”

Nick đến bên cạnh và ngồi xuống trên ghế với cô, anh cầm lấy hai tay của cô trong tay mình. “Em muốn Luke nhìn em như một người phụ nữ, đúng không? Vậy thì em phải làm sao cho hắn không nghĩ em còn con nít nữa.”

Như là cô chưa từng thử làm điều đó suốt 10 năm qua. “Em cần làm sao đây?”

Đôi mắt xanh của Nick lóe lên vẻ tinh quái khi anh thả tay cô ra để vuốt nhẹ môi cô. “Em thách Luke dạy em nghệ thuật quyến rũ.”

Cat, đang đưa chiếc tách sứ mỏng manh lên miệng uống, suýt sặc. Đôi mắt cô mở lớn. “Anh đùa hả?”

“Không hề. Luke biết em không có kinh nghiệm mấy chuyện này mà. Kêu hắn dạy em.”

Cat cẩn thận để cái tách xuống bàn. “Không ai ngây thơ vậy hết.”

“Luke nghĩ em vậy đó. Nếu cần thì em cứ giả vờ.”

“Em diễn dở lắm Nick à. Trời ơi, em chưa bao giờ làm mặt tỉnh bơ khi chơi poker được thì sao em làm vụ này được?”

“Em sẽ tìm ra cách thôi.” Nick vẫn cầm tay cô và ngược nhìn lên ngay lúc cửa văn phòng mở ra và Luke bước vô.

“À, người trả tiền cho bữa ăn của chúng ta đây rồi.” Anh đứng dậy và kéo Cat theo rồi vòng tay qua vai cô. “Mày về đúng lúc đó, bạn già. Cat với tao đang đói quá chừng à, mày đi theo trả tiền cho tụi tao đi.”

7. Chương 7

Họ ăn trưa trong một quán Pháp nhỏ nằm gọn gàng trong hẻm. San Francisco có rất nhiều quán nhỏ nhưng thú vị như thế nằm khuất các con hẻm cũ. Luke, vừa là dân sành ăn vừa thích nấu ăn, nên rất rành chúng. Và Cat thấy thú vị khi hành khách qua đường, đàn ông cũng như phụ nữ, đều quay lại chiêm ngưỡng hai cận vệ của cô. Luke mặc áo sơ mi sọc xanh trắng với quần tây màu xanh hải quan và đi giày thường, không vớ. Nick mặc com-lê xám. Cả hai trông thật đàn ông và hấp dẫn. Cat cảm thấy cô như cái gai giữa hai đóa hoa hồng.

“Đừng nhìn, Nick,” cô nhẹ hắt cằm chỉ về hướng đó. “Có một cô nàng tóc vàng quẹo rữ ở cái bàn gần cột nhà đang sắp rút khỏi ghế vì muốn thu hút sự chú ý của anh đó.”

“Thật ra thì - “ Nick mỉm cười mà không nhìn về phía đó “- cô ta thu hút anh rồi, nhưng bây giờ thì cô ta đang cố thu hút Luke thôi.”

Tim Cat thốt lại. “Hay thật. Hai người chia sẻ bạn gái nữa. Càng tiện cho việc trao đổi thông tin phải không?”

Luke liếc về hướng đó.

“Muốn tao giới thiệu cho không, bạn già?” Nick thì thào.

“Có lẽ để sau,” Luke cầm li nước lên uống một hơi rồi quay sang Cat. “Trưa nay em định làm gì?”

Định gặp anh.

“Đi mua sắm.”

“Mua gì?” Nick hỏi. “nếu là quần áo thì anh đi với em.”

“Vây hả? Tuyệt quá Nick, em thích -”

“Mày có hẹn lúc 2 giờ, nhớ không?” Luke nhắc Nick. Nick ngơ ngác. “Mày bảo tao mày sẽ gặp... ai đó tao quên rồi, nhưng ai đó đó.”

“Hả? Ồ, Ừ. Ai đó. Phải rồi.”

“Nếu em muốn có người đi chung, Cat nè,” Luke đề nghị, “trưa nay anh rảnh, anh có thể chỉ cho em tiệm nào đáng ghé vô.”

Sự thật là Luke, người ghét đi mua sắm, muốn đi cùng cô và tìm cách cho rơi Nick, cũng đủ khiến cô mở tiệc ăn mừng.

“Em vui vì anh chịu đi với em Luke. Em cần mua mấy đôi giày săng-đan”.

Cô uống một ngụm cà phê và nhìn Nick qua miệng tách cà phê. Đôi mắt xanh của anh như thách thức cô.

“Và đồ lót nữa,” cô thông thả nói thêm.

“Đồ lót?” Luke hỏi lại.

“Dạ phải, anh biết đó, mấy đồ phụ nữ, mấy thứ bằng ren đó.”

Nick đứng lên, thấy cái khăn ăn xuống bàn và đứng sau ghế của Cat, đặt tay lên vai cô.

“Anh thật đau khổ phải bỏ lỡ chuyến mua sắm này. Em biết anh thích đi mua sắm mà. Lần sau nha Cat.” Anh bóp nhẹ vai cô rồi quay sang Luke.

“Tao đi gặp ai đó đây. Chăm sóc cô bé của tao đó.”

Tạ ơn Trời cô không thử mấy món đồ cô đã nhìn ngắc trước mắt anh, không thôi Luke lên cơn đau tim mất. Và hiện giờ anh mừng là anh đang ngồi xuống. Cơ thể anh căng cứng như gỗ vì ngắc Cat vuốt ve mấy món đồ ren mỏng manh trước khi đem chúng vô phòng thay đồ. Anh thầm hỏi ông Trời sao mấy cái bộ đồ đó có thể vừa một người phụ nữ trưởng thành : cả bộ dùng đến chưa hết 3 tác vãi nữa.

“Anh chắc đang chán lắm rồi hả,” Cat bước ra khỏi phòng thay đồ, trên tay là một tá cái móc áo, Luke ngồi trên chiếc ghế màu đỏ bằng lụa có thể xoay tròn ngay trước phòng thay.

“Anh không sao, cứ từ từ mà chọn.” Anh quá căng cứng để có thể đứng lên mà đi lúc này.

Luke gượng cười. “Thật mà Cat, anh thích quang cảnh ở đây. Lâu chừng nào cũng được.”

Anh chưa bao giờ nghĩ đến chuyện ghé tiệm đồ lót phụ nữ và kinh nghiệm mới này chẳng có gì thích thú hết. Cat nhìn quanh và chợt nhận ra trong tiệm toàn phụ nữ.

“Sắp xong rồi. Anh nghĩ sao về bộ này?”

“bộ này” gồm một cái áo ngực lụa màu tím nhạt với hai miếng che ngực nhỏ bằng con tem thư, phần trên đã thêu, phần dưới thì chỉ có một ít vải nhỏ bằng sợi chỉ nha sĩ. Chẳng có ren hay vải gì khác.

“Hơi bình thường, phải không?” Như là chẳng mặc thứ gì cả.

“Em thích cái màu.”

“Vậy thì mua đi.” Cô sẽ trông như nàng tiên cá gợi tình với bộ đồ đó trên cơ thể ướt át, hấp dẫn của cô. Cái áo bé xíu chẳng che hết nổi ngực cô. Đôi núm hồng hào -

“Mua hết đi rồi mình đi chỗ khác. Em nói em muốn mua giày? Có vài tiệm được lắm ở tòa nhà bên cạnh. Anh sắp tới giờ gặp khách rồi. Mình nên đi thôi.”

“Nhưng anh nói...”

“Coi nào, một người chỉ chịu đựng tới chừng đó trong một ngày thôi mà em.”

Năm trăm đồng tiền đồ lót nằm gọn ghẽ trong cái túi đồ nhỏ xíu. Rõ ràng, đồ càng nhỏ thì càng mắc tiền.

Luke cảm thấy bình thường lại một chút khi họ đi vô tiệm giày. Theo anh nghĩ, chẳng có gì quyến rũ với bàn chân hết. Trong tiệm đồ lót, bản năng đàn ông của anh đã bị tơi tả rồi, nhưng ở đây thì anh có thể thư giãn được. Anh ngồi xuống trên một trong những cái ghế gỗ bó đặt giữa phòng trong khi Cat đi vòng vòng tiệm. Chiếc áo đầm vàng nhạt như làm tăng thêm ánh lửa trong tóc cô. Luke nheo mắt ngắm cô. Kiểu đơn giản phù hợp với cô, chiếc áo không tay, cổ vuông nhẹ nhàng ôm lấy người cô đến tận đầu gối, khoe ra đôi chân dài lại càng dài thêm bởi đôi giày cao gót.

Cô đeo một chiếc vòng cổ khá bụi đời với những hạt màu đồng và màu kem khá lớn đan xen với những hình vuông bằng đồng nhỏ. Anh đã mua cái vòng cổ đó cùng đôi bông tai đồng bộ cho cô ở châu Phi cách đây nhiều năm. Lúc đó anh đã tưởng tượng Cat sẽ đeo bộ trang sức đó, ngoài ra không mặc thêm gì khác. Thay vì đem đưa quà tận tay, Luke đã gửi bưu điện đến cho cô, rồi khóa điện thoại và uống say quên đời trong 2 ngày liền.

“Xin lỗi, anh bất tỉnh rồi hả?” Cat hỏi, liếc anh về thông cảm khi ngồi xuống bên cạnh anh.

“Làm ơn, tôi muốn thử mấy đôi này.” Cô nói với người bán hàng đang quanh quẩn gần đó, đưa cho anh ta mấy kiểu giày rồi nói size cho anh ta biết.

Luke gượng cười và khẽ nhúc nhích để cả hai không quá gần nhau. “Anh nói rồi, anh không sao. Nhưng anh phải công nhận anh không kiên nhẫn với mấy vụ mua sắm này như Nick. Tên đó thích mua sắm như mấy cô vậy. Có điều, hắn chưa bao giờ kể anh nghe chuyện mua sắm đồ lót thú vị vậy.”

“Anh chưa bao giờ mua đồ lót quyến rũ cho bạn gái sao?”

“Trời ạ, chưa hề.”

Luke được miễn trả lời vì người bán hàng quay lại với một đồng hồ, anh ta để trên sàn cạnh chân Cat như mời cô ước thử.

“Tôi sẽ quay lại ngay,” anh ta nói với cô rồi lại bỏ đi.

Luke chưa bao giờ mua đồ lót cho phụ nữ. Thứ nhất là vì anh ghét mua sắm, anh chưa bao giờ vô mấy tòa nhà thương mại, và thành thật mà nói anh chưa bao giờ có ý nghĩ sẽ tham quan một cửa hàng “màu hồng” với nước hoa nồng nặc. Lý do thứ hai là vì đến lúc anh tính đặt mua món gì đó qua sách giới thiệu thì người bạn gái đó đã bỏ đi từ lâu và người mới thì không có cùng kích cỡ.

Anh nửa nằm nửa ngồi trên ghế. Đầu gối anh chạm nhẹ chân Cat khi anh nhúc nhích. Cô có mùi thật thơm, khiến anh muốn quên đi lời hứa của mình để mà hôn cô. Khấp người, rồi lại bắt đầu lần nữa. Thêm lần nữa...

Người bán hàng quỳ trước mặt Cat.

“Để tôi?” anh ta hỏi, rồi lấy đôi giày khỏi hộp, gỡ bỏ lớp giấy nhồi bên trong. Cat đưa chân ra. Người bán hàng xỏ đôi giày cao gót màu đỏ vô. “Ồi chao. Đôi này được làm cho riêng cô đây mà. Nhìn coi, chúng làm nổi bật đôi chân thon thả của cô.”

“Mơ đi,” Luke lẩm bẩm.

Người bán hàng nhìn anh ngại ngần trong lúc xỏ nốt chiếc giày kia vô cho Cat. Miệng Luke khô như sa mạc Sahara. Đôi mắt anh như dán chặt vào bàn chân thon thả, rám nắng đang từ từ xỏ vô chiếc giày. Cô có đôi bàn chân đáng yêu nhất mà anh từng được thấy. Những ngón chân thon nhỏ sơn màu đỏ rực rỡ. Phần đó cương cứng của anh mới tạm nghỉ ngơi thì giờ đây vội vàng thức dậy. Não anh như thiếu ô-xi, làm anh choáng váng.

Đôi chân Cat thật gợi tình.

Ai nỡ mạnh tay với chúng? Luke nghĩ. Anh muốn tự mình xỏ giày vô cho cô. Luke nhắm mắt lại. Anh tưởng tượng mình đang ôm lấy chân cô trong tay, tay kia từ từ xỏ giày vô, tay anh lướt nhẹ trên chiếc chân mịn màng, rám nắng, lấm chấm tàn nhang của cô. Lên cao dần. Cao dần. Đến mảnh vải nhỏ như sợi chỉ nha -

“Sao? Anh nghĩ sao?” Cat đứng lên, nhúc nhích ngón chân và nhìn anh. Luke cố tập trung lại, anh háng giọng.

“Mua hết, mỗi màu một đôi.”

Cat cau mày, rồi quay sang người bán hàng. “Để tôi thử mấy đôi kia xem sao.”

Trong khi Cat và người bán hàng thảo luận về màu và kiểu giày, Luke tự chúc mừng anh vì khả năng chịu đựng, hi sinh của anh. Anh là số một vì đã cương lại được sự cám dỗ của cô.

Đôi mắt anh lại hướng về những ngón chân xinh xinh của cô. Phải rồi, (anh là) một vị thánh.

Cat vừa hát lớn vừa bước vô phòng khách, cô vừa mới tắm xong, tay vẫn cầm khăn lông xoa xoa mái tóc, và đi thẳng vô bếp. Cô ré lên giữa bài hát khi thấy Luke. Anh rời mắt khỏi cuốn sách đang để trên ngực.

“A, hôm nay anh về sớm,” cô nói.

Mỉm cười, anh hỏi. “Tiền đó em làm gì rồi?”

“Tiền gì?”

“Tiền để học hát, luyện giọng đấy.”

“Ha ha. Em xài nó ở cùng một chỗ anh lấy tiền học khiêu vũ đi xài đó, Van Buren.” (ý là Luke khiêu vũ dở)

Hôm nay anh mặc quần short trắng và một cái áo thun bạc màu. Anh đã thay đồ lúc cô còn trong phòng tắm và đã thấy bộ đồ anh mặc đi làm trên cái bàn gần cửa trước. Một chiếc giày của anh nằm gần cửa phòng ngủ, chiếc kia dưới gầm bàn cà phê. Vớ của anh thì trang trí cái đèn bàn.

“Em đóng cửa phòng tắm rồi, lẽ ra anh nên vô thay đồ trong phòng ngủ.”

“Phải rồi,” Luke tỉnh bơ. Mắt anh lướt nhanh trên chiếc áo đầm mùa hè bằng vải cô-tông còn hơi ẩm của cô rồi nhìn lên mặt cô.

Lúc này đang có đợt nắng nóng. Chiếc áo đầm này với bộ đồ lót vải cô-tông là tất cả những gì cô có thể chịu đựng nổi trên người cô.

“Phải cái gì?”

“Phải. Lẽ ra anh có thể làm thế, nhưng anh không làm. Mà nè, Molly Cruz gọi, cô ấy muốn em gọi lại.”

Cat nhặt quần áo anh từ cái bàn và cái đèn, ôm đống đồ trong tay, áo sơ mi của anh nồng nàn mùi mồ hôi của anh làm cô muốn vùi mặt vào áo. Mồ hôi của Luke. Cô điên thật rồi.

“Cám ơn, mai em sẽ gọi cho cô ấy.” Cô ôm đống đồ đi vô phòng ngủ và cho vào thùng đựng đồ dơ.

Luke cất cao giọng để cô có thể nghe thấy qua cánh cửa để mở. “Em không nhớ bạn ở khu nhà cũ à?”

“Em mới nói chuyện với Molly, Susan và vài người bạn khác hôm trước mà Luke.” Cô quay lại phòng khách, vén mái tóc ướt ra sau lưng, thích thú với cảm giác mát lạnh của nó. “Tụi em làm vậy lâu nay rồi. Khoảng cách đâu có là gì.”

“Ừ, nhưng có ai đặc biệt không?”

Cat nhúm mày nhìn anh. Có vụ gì mà cô không biết đây?

“Susan và Molly là bạn thân của em từ hồi lớp 2 tới giờ, anh biết mà.”

“Bạn trai, Cat. Bạn trai.”

“Không có.” Cô ngồi xuống sô-fa, chân cuộn lại trên ghế, chiếc gối nhỏ đặt sau lưng, rồi cầm tờ Sport Illustrated lên quạt quạt. Những sợi tóc ướt mơn man lưng cô, cô hất tóc, thích thú với cảm giác đó.

Luke nhìn cô vẻ mơ màng. Anh háng giọng. “Còn núm vú (nipple)?” (phát âm: níp-pồ)

“Gi cơ?”

Anh ngơ ngác mấy giây. “Nippon. (phát âm: níp-pồn - Luke nói để khóa lấp câu anh lỡ lời). Em biết đó. Xe hơi của Nhật. Anh đang nghĩ em cần một cái xe hơi, nhỏ nhỏ để em chạy quanh đây, và để tìm chỗ đậu cũng như chạy xa lộ không hao xăng.”

Cô thề là anh đã nói... Trời ạ, đầu óc cô bị ám ảnh bởi chuyện đó rồi. “Em không nghĩ em cần xe đâu. Cần đi đâu thì em đón taxi hay bus được mà.”

“Em có thể chạy chiếc Jaguar.” Anh nhìn cô từ đầu đến chân.

“Có cuộc hẹn nào tối nay không?”

“Không. Em ở nhà. Anh?”

“Ở nhà.” Trong vài giây, cô đã nghĩ là anh sẽ quay lại đọc cuốn sách mà anh đang nắm chặt đến trắng bệch cả tay. Anh lại nhìn lên cô. “Muốn coi phim trong phòng máy lạnh không?”

“Anh chỉ cần nói chữ máy lạnh thôi là đủ. Giờ thì em chỉ muốn đi bất cứ nơi nào mát mẻ một chút. Em không ngờ San Francisco có thể nóng như vậy.” Cô duỗi chân ra đứng dậy đi vô bếp. “Em có báo của ngày hôm qua, để xem có gì trên tv, miễn là phim đừng có máu me tùm lum,” cô nói thêm khi quay lại với tờ báo và trải nó trên bàn cà phê đầy đồ.

“Cũng đừng có cái gì ủy mị quá,” anh cảnh cáo khi cô cúi xuống đọc mục phim. “Sao em không đẩy cái hồ cá với 29 cây kiếng đó ra một bên?” (ý là nhiều cây, chứ không phải chính xác 29 cây)

“Cleo không thích bị di chuyển đâu,” Cat nói, nhắc tờ báo khỏi hồ cá và mớ cây đang phát triển um tùm, ngồi sát vô Luke. Cô xoay người gần như chồm qua đùi anh để đọc tờ báo. “Không coi ma cà rồng.” Cô vuốt mái tóc còn ướt. “Anh có thấy Cleo bị cô đơn không?”

“Cá không biết cô đơn.” Anh không nhúc nhích khi cô chống tay lên đầu gối anh, nhưng anh háng giọng. “Không coi phim cổ trang.”

Cô vòng tay ôm đầu gối anh và tì người vào chân anh. Anh cứng người như bị đông đá.

Cat vờ ngấm Cleo thối bong bóng và bơi vòng vòng trong cái hồ trong khi dựa người vào anh một cách thoải mái. Ngực cô chạm nhẹ vào chân anh.

“Em thấy cô nàng trông có vẻ cô đơn. Em nghĩ mai em sẽ mua cho cô nàng một người bạn.”

“Thì mu-,” Luke háng giọng. “Rồi chuẩn bị tinh thần làm ông bà ngoại của một đám nòng nọc.”

Cat phì cười. “Cá đẻ cá con. Ếch mới có nòng nọc.”

“Cũng thế.”

“Không, cá với ếch thì khác.”

“Vậy em đem cái hồ vô phòng ngủ đi. Anh không chịu nổi cảnh cá duy trì nòi giống trong lúc anh coi tin CNN đâu.”

Thật là một đề tài thú vị để Luke đề cập đến.

“Và không có nhiều cảnh hôn nhau,” anh cảnh cáo trước khi cô định đề nghị coi phim tình cảm hài mới ở rạp Roxie.

Cat vuốt tóc ra sau. “Jim Carrey?”

“Lúc nào?”

“7:15.”

Cô đẩy vào chân Luke để lấy thế đứng dậy. Bắp chân anh căng lên dưới tay cô. “Em đi sấy tóc đây.”

Ánh mắt xanh xám của anh như thắm lại. “Và mặc đồ vô.”

“Em vậy là đang hoang rồi. Sao không ra ngoài được?”

“Mặc áo ngực vô.”

Cat nén cười và đi vô trong sấy tóc.

Đây không phải là một cuộc hẹn hò.

Nhưng Luke cảm thấy giống vậy. Rạp phim tối và bộ phim, nếu là lúc khác, có lẽ đã khiến anh say mê theo dõi. Chỉ có một vấn đề nhỏ: Catherine Anne Harris đang ngồi cạnh anh. Sát bên. Trong cái rạp cũ này, mấy cái ghế vừa nhỏ vừa sát nhau. Anh phải duỗi chân sang lối đi để không phải gập chân lại. Cat cũng ngồi nghiêng để duỗi chân của cô, nên cô gần như ngồi trong lòng anh. Mùi xà bông trái đào của cô quện với mùi bắp rang thơm lừng đang dần trở thành mùi thơm ưa thích nhất của Luke.

Xô bắp rang được cô để trong lòng, mỗi khi anh đưa tay lấy một nắm thì cánh tay của anh lại chạm phốt ngực cô. Còn cô thì không thèm nhìn mà đưa tay quờ quạng lấy ly sô-đa khổng lồ anh ôm trước ngực. Tay cô lướt trên ngực anh. Anh hít một hơi thật sâu rồi đưa cô cái ly giấy.

“Cảm ơn anh,” cô thì thào bên má anh, mắt dán chặt lên màn ảnh. Môi cô ngậm lấy ống hút. Luke nhắm mắt lại như tự vệ. Anh tưởng tượng môi cô ngậm lấy... anh.

“Anh ra ngoài,” anh khàn giọng thì thào. “Quay lại ngay.”

Luke kéo cửa phòng vệ sinh nam. Anh không thể làm được. Không. Thế.

Anh ngồi trong một cái buồng vệ sinh nhỏ, nhìn trần trối vào cánh cửa vẽ đầy sơn. Anh muốn Cat. Không. Anh hơn cả muốn cô, anh từng muốn phụ nữ nhưng cảm giác của anh dành cho Cat thì sâu sắc hơn, phức tạp hơn. Cái gì cũng hơn, khổ thật! Cảm giác đó không chịu biến mất, mà trái lại, ngày càng thêm tệ. Ở chỗ làm anh không thể tập trung. Anh không thể ngủ. Ăn không biết ngon. Luke cảm thấy trong anh như có sự giằng xé: nhu cầu và danh dự. Anh nửa muốn bộc lộ cho Cat biết anh muốn cô nhiều như thế nào, nửa lại nhớ đến trái tim mềm yếu dễ tổn thương của cô.

Anh đã từng làm như thế và đã tổn thương cô.

Đêm Sinh Nhật 17 tuổi của cô chợt sống lại trong tâm trí anh. Cùng với niềm đau bởi sự thất vọng của ba anh đối với anh khi ông la lớn “đừng nghĩ con có thể dùng con bé đó mà giải quyết nhu cầu! Nó không phải là mẹ nó. Catherine là người phụ nữ của gia đình.”

Ba anh chưa từng giận dữ như thế bao giờ. “Con sẽ làm gì với một cô gái như Cat sau khi đã có được nó?”

Câu nói đó như nắm đấm vào mặt anh. Điều anh muốn làm và điều danh dự anh đòi hỏi là hoàn toàn trái ngược nhau: anh là người thích nếm trải cuộc sống, Catherine Anne Harris là người thích xây dựng gia đình.

Lời hứa sẽ luôn là người anh lớn của cô không chỉ là hứa suông - anh đã chân thành hứa vì biết anh đã làm cô tổn thương. Anh không thể nuốt lời hứa đó. Dù Cat có vô tình làm tim anh đau đớn, anh cũng không thể rút lại lời đã hứa. Anh đã lặp lại lời hứa đó hơn mấy chục lần trong đầu. Anh đã hứa với ba anh và với mình là anh sẽ chăm sóc Cat. Chăm sóc cho cô nghĩa là đặt mong muốn của cô lên hàng đầu. Lên trên những ham muốn đang dâng trào trong anh. Anh là người trưởng thành, không phải là tên thanh niên mới lớn luôn bị ham muốn sai khiến. Anh có thể từ chối bản thân, có thể làm chủ bản năng của mình. Theo anh biết thì chưa ai chết vì ham muốn cả. Anh chấp nhận sống trong khao khát đến chừng nào Cat tìm được điều cô đang tìm kiếm. Khi cô đã ổn định, lúc đó, anh sẽ lo cho nhu cầu của mình. Luke không muốn

tìm hiểu tại sao anh không thể lo cho nhu cầu của mình trong khi tìm kiếm hạnh phúc cho Cat. Trong đầu anh, hai điều này như gắn kết với nhau. Nếu anh không thể có Cat, anh không muốn ai khác. Buồn bực, nhưng đành quyết định làm theo lời đã hứa, anh rên lên.

Từ buồng vệ sinh bên cạnh, ai đó động lên tấm gỗ ngăn giữa hai buồng vệ sinh. “Cặp bồ đi ông.”

8. Chương 8

Tối hôm sau, Luke đang trong bếp cho mấy cái bánh bị cháy vô bao rác thì Cat trở về sau cuộc hẹn hò với Dan.

“Eo ôi!” Cat xua tay. “Mùi gì nồng quá! Anh làm gì mà giờ còn thức?”

“Nướng bánh cháy. Em đi hẹn hò sao rồi?”

Cat ngồi xuống trên ghế cạnh bàn bếp, đong đưa chân. “Vui. Vỗ kịch hay lắm. Tụi em ghé cái quán Ý nhỏ tên Giovanni’s trong hẻm, quán ngon lắm. Anh biết nó không?”

“Anh là người chỉ hấn quán đó mà. Em và Dan hợp nhau ha?”

“Umm, anh ấy dễ thương.”

“Nhớ là hần đã kết hôn 1 lần đó.”

“Không sao hết, miễn anh ấy đừng đem vợ cũ theo hẹn hò là được,” Cat vui vẻ nói.

“Là bánh sô-cô-la?”

“Không. Chỉ là bánh kem dâu.”

Vụ này không được rồi, Cat thầm nghĩ, mấy ngày sau đó. Vấn đề đầu tiên là cô ít khi ở nhà. Vấn đề còn lại là... cô quá tệ nhì. Cô cần phải tăng độ lên. Ba người bọn họ đang ở trên chiếc thuyền buồm lớn của Nick. Dù đã 6 giờ tối, cái nóng vẫn bức bối. Cô cảm thấy như người sắp chảy nước ra.

Chẳng có chút gió nào, mặt nước xanh thẫm như tấm gương phẳng lì, không khí nóng bức. Nhiều chiếc thuyền buồm trắng với những người ăn mặc khiêm tốn, hi vọng có chút gió biển bằng cách chạy quanh Vịnh. Xa xa, bức tranh thành phố đáng yêu như một tấm bưu thiếp. Cô thậm chí có thể nhìn thấy tòa tháp đôi của căn hộ của họ phía sau Marina Green.

Luke nằm sổng soài, úp mặt trên chiếc khăn lông lớn trên boong tàu. Nick nửa nằm nửa ngồi trên chiếc ghế xếp, mắt nhắm, sách để trên ngực. Cả hai đều mặc quần bơi, và một lớp mồ hôi nhẹ phủ trên làn da rám nắng của họ.

Catherine, mặc chiếc áo đầm mỏng mùa hè màu xanh lá chanh, ngồi trong bóng râm, thở dài. Cô kéo chiếc áo lên cao một chút trên đùi. “Hai người có nghĩ nếu em ngồi dưới nắng thì mấy cái tàn nhang của em sẽ hợp lại với nhau làm em rám nắng đều hết không?”

“Em hỏi anh câu đó từ lúc em 15 tuổi rồi,” Luke nói với cô. “Và câu trả lời vẫn là không.” Anh quờ quạng lấy lon sô-đa bên cạnh. Cat đưa chân đẩy nó sát vô anh.

“Cám ơn. Có nhớ lần em đi Hawaii không? Em về người lột da và đỏ ửng.”

“Sao anh biết? Lúc đó anh đâu có ở đó.” Đó là năm anh đi New York học kiến trúc sư ở học viện Pratt Institute. Và cô đã cảm thấy như một quả đạn cối đã xuyên qua ngực cô, để lại một lỗ to đẫm máu. Còn đau hơn cả cái ngày mẹ cô bỏ cô mà đi nữa.

“Ba nói anh biết.”

Cat thấy cay mắt và cô cắn môi. Cô đã có những ngày tháng tuyệt vời với ba kẻ của cô. Ký ức tốt đẹp. Cô cần phải nhớ vậy. Nhưng Trời ạ, cô nhớ ông quá. Nhớ tình cảm yêu thương vô bờ bến, không điều kiện ông

dành cho cô. Nhớ vòng tay ấm áp của ông quanh cô. Nhớ cảm giác an toàn, cảm giác được thuộc về gia đình ông đem đến cho cô. Cô nhắm mắt và ngấn giọt cảm ơn Trời cho những tháng ngày được chia sẻ cùng ông.

“Nè.” Luke nắm gót chân cô. Tay anh lạnh vì cầm ly sô-đa, và anh vô tình vuốt tay lên xuống trên gót chân cô. “Ba không muốn em buồn rầu trong một ngày đẹp trời như vậy đâu.”

“Sao anh biết em đang nghĩ về ông?” Da cô mát lạnh dưới tay anh.

“Môi em luôn trễ ra khi em buồn. Coi nào, bé mèo, cười anh coi.”

Tạ ơn đôi kính mát đã che giấu đôi mắt long lanh của cô, Cat cảm thấy tim cô như căng lên khi nhìn xuống anh đang nằm như con sư tử to lớn đang tắm nắng.

“Kỷ niệm tuyệt vời,” cô ghen ngào nói.

“Anh biết,” Luke dịu dàng. Dù cô không thể thấy được mắt anh sau đôi kính mát, cô vẫn cảm thấy ánh mắt anh trên mặt cô. Anh thả chân cô ra và cô cảm thấy nuối tiếc.

“Chỉ là đôi phút suy tư, theo thời gian em sẽ vui tươi hơn.”

“Phải lời bài hát không?”

“Phải. Nhưng làm ơn tha cho tụi anh đừng hát.”

“Đúng đúng.” Nick đồng ý, nhắc họ nhớ là anh cũng đang có mặt trên tàu.

Cơ bắp ở lưng Luke căng lên khi anh chống cằm lên tay. “Chà, vậy mới là sống. Tao mê cuộc sống này quá.”

Nếu cô cúi xuống, đưa tay ra, cô có thể chạm vào vai Luke. Cô muốn chạm vào anh đến nỗi tay cô như tê đi. Tim cô đập mạnh, bàn tay ẩm ướt nắm lấy lon sô-đa. Cô tưởng tượng mình xoa tay dọc lưng anh, kéo cơ thể nửa khóa thân của anh sát vào cơ thể cô. Cô tưởng tượng Luke che lấy ánh mặt trời trong khi nghiêng đầu hôn cô, môi anh chạm vào môi cô...

Tưởng tượng anh muốn cô.

Không giống như lần khủng hoảng 9 năm trước, cô đã gần như cho anh đo sà trong cơn phấn khích của cô. Cô đúng là một tên ngốc mà. Và đương nhiên là anh đã cảm thấy ghê sợ. Dù vậy, cô cũng cảm nhận được Luke đã hoảng sợ thế nào. Cố gắng lắm, Luke đã gỡ được anh khỏi vòng tay bạch tuộc của cô, rồi anh đã la cô. Hay cô ói và anh la cô? Cô rùng mình nhớ lại.

Nhưng lúc đó khác, bây giờ khác. Luke không bỏ đi đâu hết, Dưới chân cô không phải lớp sàn nhựa mát lạnh mà là sàn gỗ. Cô không còn là con bé 17 tuổi say khướt nữa. Cô rất tỉnh táo.

Không lúc nào như lúc này. Tim cô đập rộn trong lồng ngực. Lon sô-đa trong tay cô kêu “bốp” vì cô siết nó quá chặt.

“Coi nào. Ai trong hai người hôn giỏi nhất?” cô hỏi trong sự im lặng nóng nực.

“Anh,” cả hai đồng thanh. Luke đẩy kính lên, nheo một bên mắt nhìn cô. “Tại sao?”

“Vì em cần học hôn.”

“Ý hay.” Nick nói, dùng chai nước xịt đầy lên chân và ngực anh. Anh nháy mắt ra vẻ ủng hộ với Cat. Cô giữ nét mặt tỉnh bơ.

“Không hay. Không hay chút nào.” Luke cau mày nhìn Nick. “Cat không cần học hôn. Đừng có khuyến khích cô nàng.”

“Gớm, em rất tiếc là anh không đồng ý.” Cat nhìn anh qua đôi kính mát. “Nhưng em nghiêm túc đó. Em muốn nắm vững kỹ năng này. Em nghe nói hôn có thể là nghệ thuật. Em đã được hôn nhẹ, hôn ngấu nghiến, hôn dờ ờ và nhiều loại khác nữa. Giờ em muốn được người giỏi nhất dạy, để em có thể cặp bồ. Ai dạy em đây?” Cô tránh nhìn Luke khi nói, sợ rằng cô sẽ bỏ cuộc.

“Cả hai thằng anh sẽ dạy em Cat à,” Nick nói, “Để em có cơ hội học từ 2 sư phụ.”

“Quên đi,” Luke ngồi dậy. Vết khăn lông hằn trên ngực anh. “Phụ nữ sinh ra là đã biết quyến rũ rồi. Mình nên dạy Cat cách đề phòng chuyện gì sẽ xảy ra và cách ứng phó. Dạy vô đi. Trời ạ, cái đó mới cần dạy đó. Với lại, Cat không cần hai tên đàn ông lần lượt cho lưỡi vào miệng của cô ấy. Gớm quá.”

“Ồ, cảm ơn anh đã tha cho em vụ đó. Cho lưỡi vào miệng em. Nếu đó là cách 2 con gà già các anh biểu diễn nghệ thuật hôn thì em thà hôn con ếch.”

“Ngoài biển đâu có ếch.” Nick với chiếc quần short anh để dưới gầm ghế. “Nếu em được học từ bậc thầy, em đâu cần tốn thời gian hôn hàng trăm con ếch dê xồm. Ê, bạn già, tao thấy đồng xu cho vụ này.” Anh lấy 1 đồng xu khỏi túi quần.

Luke hốt hoảng. “Mày không thể thấy đồng xu cho chuyện tế nhị như chuyện hôn này.”

“Được chứ. Nhớ Jennifer không?”

“Chuyện đó khác.”

Biết đồng xu của Nick có 2 mặt giống nhau, Cat cố nín cười. “Ôi chao, cứ kệ anh ấy, thầy đi.” Cô kêu Nick và liếc Luke. “Em không ngại thì thôi, mắc gì anh ngại?”

“Kêu đi,” Nick chuẩn bị thầy.

“Quên đi,” Luke cau mày. “Không thằng nào dạy Cat gì hết. Khi gặp được đúng người, cô ấy sẽ được hẳn chỉ cho cô ấy tất cả. Từ giờ tới đó, mày giữ đôi môi đáng ghét của mày cho mày thôi Stratton.”

“Cat?” Nick hỏi cô.

Cô nhún vai. “Nếu Luke không muốn giúp thì em rất vui được anh chỉ dạy. Cảm ơn anh, Nick.”

Nick cười tình với cô và đưa tay ra. “Đứng lên cưng, để coi anh có thể giúp được gì.”

“Ồ đó đi Cat.”

“Đừng có càu nhàu mà.” Cat đứng lên, bước qua người Luke và cầm tay Nick. “Rồi nè, mình làm gì đây?”

“Môi mày mà đụng vô bất cứ nơi nào trên người Cat là mày thành môi cá liềm.” Luke bật dậy. “Và lấy tay mày khỏi hông cô ấy.”

Cat cố nén cười. Cô thậm chí không dám nhìn Nick khi anh thận trọng nhấc tay khỏi lưng cô.

“Một trong hai thằng mình sẽ phải giúp Cat thôi, bạn già.” Nick kéo cô sát vô người. “Sao mày không xuống dưới khoảng 1 tiếng đi? Tao không cần khán giả. Em thì sao Cat?”

Đừng làm quá Nick. “Em cũng không cần luôn.”

Luke phớt lờ cô mà trừng mắt với Nick. “1 tiếng? Cat cần học hôn, chứ không phải cần bản đồ chi tiết của chuyện đó.”

Nick kéo cô sát hơn. “Chuyện gì đáng thì phải làm cho đáng.”

“Không.”

“Ê, mày đã có cơ hội chọn lựa mà. Người nào cũng được phải không, Cat?”

“Hình.” Luke gắt.

“Khỉ thật. Tao đang mong -”

“Thấy cái đồng xu khốn kiếp đi.”

Nick toe toét cười, kín đáo nháy mắt với Cat và thấy đồng xu. Đồng xu xoay vòng vòng và rơi xuống tay anh. Anh lật tay đưa đồng xu lên. “Hình. Giờ tao nhắm mắt hay mày muốn tao đi xuống dưới và thông thả uống gì đó hạ hỏa?”

“Sao mày không bơi vòng qua Alaska rồi vòng lại đây?”

“Luke à!”

Nick phá ra cười. “Trời ạ, chẳng cũng cầu nhau. tao đi tìm cái gì đáng để tao thưởng thức dưới tàu đây.” Anh nhướn mày nhìn Luke. “Trừ khi mày muốn tao ở đây chỉ đạo từ sau cánh gà?”

“Tao đương nhiên không cần mày chỉ, nhưng cũng không cần mày đi đâu hết. Vụ này 1 phút là xong.”

“1 phút?” Nick nhìn cô vẻ thông cảm. “Tội Cat chưa, được một tên yếu ớt dạy. Để anh -”

“Mày hay quá, chẳng có được cuộc hẹn nào tối này, còn đứng mà nói.” Luke cay đắng nói.

“Tối nay tao có hẹn đó bạn già. Đây nè, cô nàng sắp bị thằng bạn thân của tao hôn nè. Tự nhiên tao thành người thứ 3 à.”

Làm cũng chết. Không làm cũng chết.

Luke nghĩ khi Nick đi xuống dưới. Anh kéo chiếc quần jean xỏ vô, trùm lấy chiếc quần bơi - món gần nhất anh có thể dùng làm bộ giáp bảo vệ trong lúc bất ngờ này. Anh loay hoay kéo khóa quần.

“Anh làm gì thế?” Cat hỏi, thả phịch người xuống ghế. “Anh sẽ nóng chết thôi.”

Đúng vậy, nhưng anh đã lên cơn sốt sẵn chỉ vì nhìn cô và tưởng tượng môi anh trên môi cô.

“Anh không muốn em hào hứng quá. Đứng dậy đi.”

Cat mỉm cười. Cô rời khỏi ghế và bám vào thành tàu để giữ thăng bằng. Dáng đứng thật khêu gợi: một tay cô vói lên cao, một tay thả lỏng bên hông, chiếc áo đầm mềm mại ôm lấy vòng ngực căng tròn, chiếc hông nhỏ và đôi chân thon dài của cô.

“Hào hứng? Chỉ với 1 nụ hôn? Làm ơn đi.”

À, khiêu khích đây. Thách thức anh đó mà, nhưng không may, anh không thể chấp nhận lời thách thức này.

Hôn Cat? Chạm môi anh vào môi cô? Cảm nhận hơi thở của cô. Trời ạ. Tiêu rồi. Tiêu thật rồi. Nhớ chuyện xảy ra năm đó không. Anh phải từ chối thôi.

Lời từ chối ngập ngừng trên môi anh. Nói không đi, anh nhắc mình. Nhưng rồi anh nhìn thấy ánh mắt nâu lấp lánh, đôi môi xinh tươi của cô. Ý nghĩ anh sẽ làm tất cả những gì cô muốn thể hiện trên nét mặt cô: làm anh thôi ý định từ chối.

Anh khổ rồi.

“Em cảm thấy sao?” Anh thận trọng hỏi.

Đôi mắt cô mở lớn ngạc nhiên. “Bình thường. Sao vậy anh?”

“Bao tử có sao không?”

Ánh mắt họ gặp nhau khi cả hai cùng nhớ lại đêm đó (Luke hôn Cat và cô ói vào người anh.)

Cô hất cằm lên, đôi mắt mèo nhìn anh như thách thức.

“Em khỏe vô cùng. Hôn đi.”

Anh bước đến đứng trước mặt cô, nhìn cô vẻ trách móc.

“Em phải tập trung vô Cat à, có kiểu hôn như vậy và có kiểu hôn như kia. Anh sẽ cho em thấy nên hôn cách nào, nhưng em phải nhắm mắt lại và chú ý những sắc thái tinh tế của nụ hôn.”

Và anh hi vọng nó sẽ khác với lần anh ngẫu nhiên môi cô trong cơn cuồng si.

Đôi mắt mèo lấp lánh vẻ nghịch ngợm, Cat nhìn anh. “Sắc thái tinh tế? Phải anh không đó?”

“Làm ơn bỏ mũ và mắt kính ra,” anh nghiêm giọng ra lệnh. Anh sẽ cố chỉ dẫn thật nhanh. Anh không cần phải bị thu hút nhiều, chỉ là một nụ hôn thôi mà: 2 đôi môi chạm nhẹ vô nhau. Vậy thôi.

Cat theo lời hướng dẫn cởi bỏ cái mũ lưỡi trai cô đang đội và thả xuống sàn. Mái tóc cô vừa được giải phóng khỏi cái mũ là lập tức rối tung. Những sợi tóc gợn sóng đỏ lửa như kêu gọi tay anh vuốt ve chúng. Luke cố giữ bàn tay ngứa ngáy với những ngón tay hư đốn của anh xuội lơ.

Cô gỡ kính mát và liếc xung quanh tìm chỗ an toàn để đặt chúng xuống. Anh gỡ cặp kính khỏi tay cô, gỡ kính mát của anh và để cả hai lên chiếc ghế cô vừa bỏ trống. Anh đứng thẳng lên và quan sát nét mặt cô. Cảm giác mong đợi, hi vọng từng làm anh muốn điều đứng, nhưng ngay lúc này, khi anh có cơ hội để cho cô biết... điều anh luôn muốn tỏ cho cô biết, thì anh lại sợ mất mặt.

Anh nhìn thấy ký ức nụ hôn đêm đó trong mắt cô: nó là một thử thách cho anh. Điều an ủi duy nhất về đêm kinh hoàng đó là Cat đã khẳng định rằng cô không nhớ rõ chuyện gì đã xảy ra. Tạ ơn Trời. Anh không muốn ký ức đó làm hư đi chuyện ngày hôm nay, dù đó chỉ là một nụ hôn bình thường.

Anh đang tự dối mình. Đây không phải là một nụ hôn bình thường. Anh biết rõ như vậy và cơ thể anh cũng thế. Anh chỉ không muốn Cat biết anh cảm thấy thế. Anh nghe tim mình đập thình thịch trong lồng ngực, cảm thấy cái đó căng lên chặt chội trong chiếc quần jeans của anh, cảm thấy một cơn đam mê mạnh mẽ, sâu lắng ập đến, khiến anh đứng trân ở đó, nhìn xuống cô.

“Anh định đứng đó nhìn em tới lúc nào đây?” cô hỏi gặng, cảm hơi hắt lên, đôi mắt long lanh. Cô khẽ nheo đôi mắt mê hồn lại và Luke cảm thấy anh đang trượt dốc.

“Vội chuyện gì à?”

“À, không...”

Anh đưa tay nắm lấy tay cô đang bám lấy thành tàu, bàn tay anh hoàn toàn che phủ bàn tay cô. Từ từ, anh luồn bàn tay phải vào tóc cô và ôm lấy gáy cô, những sợi tóc như ánh lửa đỏ bao vây tay anh. Tai anh như ù đi. Vũ trụ như mờ đi, để anh chỉ biết có Cat đang đứng trước anh. Cat quyến rũ. Của anh.

Anh sẽ biến ký ức hôm nay thành kỷ niệm không bao giờ quên được.

“Em phải hít thở đi,” anh nhắc khi thấy cô nín thở hoàn toàn khi anh chạm vào cô. Ngực cô khẽ chạm ngực anh khi cô run rẩy thở sâu.

“Em quên.”

Chiếc đầm xanh của cô không khoét sâu, nhưng Luke có thể nhìn thấy những đốm tàn nhang trên vùng ngực hơi nhô lên trên viền cổ áo. Ý nghĩ lấp ló mềm đang che giấu đi đôi gò ngực gợi cảm của cô khiến anh muốn lên cơn đau tim. Cô run rẩy hít thêm 1 hơi sâu và anh nhìn thấy thấp thoáng màu lụa xanh.

Bộ đồ lót cô mua hôm trước. Làn lụa xanh mềm trên da trần, chiếc quần lót nhỏ xíu... Những ngón tay anh trên gáy cô siết chặt lại, cô hơi ngước mặt lên. Anh cúi xuống, chạm nhẹ môi vào thái dương cô, và cảm nhận sự ngạc nhiên của cô khi anh hôn lướt lên mạch máu đang rộn lên nơi đó. Anh khẽ trấn an cô khi môi anh lướt trên má cô, khám phá vị ngọt da cô, cảm nhận phản ứng của cô với từng cái vuốt ve nhẹ nhàng của anh. Anh thử hôn lên mi mắt cô, cô thì thầm gì đó, và anh hôn lên mi mắt bên kia, hơi thở cô phả ra nóng ấm trên cổ anh.

Luke run lên khi tay cô vòng lấy eo anh. Anh gỡ tay cô ra và giữ xuôi bên hông cô, rồi hơi ngẩng đầu lên. “Cách đó... học sau. Từ từ đi cô nương.” Anh lại hôn lên mi mắt cô.

“Ummm” Cat rên lên.

Phải rồi, vậy đó.

Da cô thật mịn và mượt dưới đôi môi đang khám phá của anh. Anh tưởng tượng như mình đang ném vị quế nồng nàn khi môi anh lướt trên má cô, lên mũi và lên gò má bên kia. Những ngón tay Cat run rẩy trong tay anh. Ngực cô phập phồng cạnh bờ ngực trần của anh khi cô bắt đầu ngã người vào anh. Anh nhích ra, cố tránh đổ thêm dầu vào ngọn lửa đang bùng bùng cháy.

“Không được.” Anh trêu, dù đang căng cứng như cái cột buồm.

Môi anh lướt nhẹ lên khóe môi cô. Tiếng rên rỉ đầy khao khát của cô khẽ vang lên. Luke cố kìm sự thôi thúc đầy tính bản năng của anh là được ghi chặt lấy cô và ân ái với cô ngay đó, trên sàn thuyền, dưới bầu trời ngập nắng.

Hạ nhiệt nào. Anh không muốn làm cô hoảng sợ vào lúc này, khi anh đang rất gần với thiên đường.

Họ chỉ chạm nhau ở 3 nơi: bàn tay họ đang cùng nắm thành tàu, tay phải của anh nơi gáy cô, và môi anh đang lướt trên môi cô, nhưng toàn cơ thể anh như bị thiêu đốt bởi sự gần gũi với cô. Hơi thở cô có mùi nước cola cô đã uống: ngọt ngào, nồng nàn. Cat, ôi Cat, cô là những gì anh cần, nhưng tiếc là anh phải kiên cường.

Luke hơi nghiêng đầu và cắn nhẹ vào môi cô. Cô cắn trả lại. Anh đưa lưỡi khẽ chạm vào vết cắn, cô liếm môi anh như con mèo đói khát. Anh tiếp tục lướt môi anh trên môi cô thật nhiều lần, cô rên lên và hé miệng ra. Luke hôn sâu, và cô tự động hòa quyện với anh.

Vị ngọt ngào của miệng cô thật quen thuộc, anh đã mong mỗi cảm giác này từ rất lâu và lúc này, anh thấy như được trở về tổ ấm. Một niềm khao khát mạnh mẽ, sâu xa bùng lên trong anh. Anh cảm thấy choáng váng. Ngất ngây. Và hạnh phúc một cách kỳ lạ chỉ với một nụ hôn nhỏ bé.

Nhưng nụ hôn nhỏ bé ấy lại nóng bỏng, hoang dã, như sóng trào dâng.

Nóng bỏng đến nỗi nước trong Vành như muốn bốc hơi đi hết.

Chậm lại. Chậm lại.

Luke ngẩng đầu lên và rời xa cô. “Vậy được rồi đó.”

Cô ngược nhìn anh, mắt mơ màng, môi ẩm ướt, má đỏ hồng.

“Hmm, không tệ.” Cô như cố thoát ra khỏi cơn mê khi lùi ra sau 1 bước. “Không biết Nick hôn như thế nào ha.”

Đêm sau Nụ Hôn.

Cat co người trên chiếc ghế so-fa êm ái của Nick, phớt lờ bộ phim họ đang coi. Cô nhắm mắt, hồi tưởng lại về mặt Luke sau Nụ Hôn. Bực bội? Bất ngờ vì sự táo bạo của cô? Về mặt anh thật khó hiểu.

Dù 24 tiếng đồng hồ đã trôi qua, cô vẫn cảm thấy cơn chấn động nụ hôn đó đã đem đến cho trái tim cô. Cô ước gì cô có thể đóng chai cảm giác đó để mỗi tối đem ra thưởng thức, ôm ấp nó. Cô chưa bao giờ cảm thấy vừa bình yên vừa kích động như thế trong đời. Cảm giác như cô được trở về tổ ấm, như cô đã đứng ngoài trời tuyết lạnh thật lâu, run rẩy, nhìn qua cửa sổ và thấy tất cả những gì cô khao khát trong đó, ngay tầm tay cô, tất cả những gì cô cần làm là đưa tay với lấy nó.

Không may, thành linh Luke nhớ ra anh có hẹn. Họ vội quay về bến, Nick cau có vì Luke bắt anh chạy máy tàu thay vì thả buồm. Luke đã ào vô căn hộ, tắm rửa, thay đồ rồi ào ra khỏi nhà như bị ma đuổi.

Cat đã nói dối với anh là cô cũng có hẹn, để rồi ngồi mấy tiếng đồng hồ trong rạp xem bộ phim phụ đề tiếng Đức và ngấm gáy của một anh chàng nào đó khá giống Luke, rồi sau đó lê bước về nhà.

Cả đêm trần trọc, thao thức, mà cô vẫn không thấy tiếng anh trở về nhà. Sáng nay khi cô định ra ngoài thì thấy anh ngủ say sưa trên so-fa.

Cat chạm tay vào môi. Lạ lùng là chúng vẫn cảm thấy bình thường. Tối qua, khi Luke hôn cô, có gì đó trong cô đã hoàn toàn thay đổi và thức dậy. Cô cảm thấy mình như Người đẹp ngủ trong rừng được đánh thức sau một giấc ngủ say. Và cô nhận ra rằng đến bây giờ cô mới cảm nhận được yêu là gì.

Cô đã bị vẻ đàn ông quyến rũ của Lucas Van Buren làm mờ mắt nên cô đã không nhận thấy từ lâu cô đã yêu anh say đắm, vĩnh cửu. Dù đã tỉnh táo tạo cho mình cơ hội để được Luke yêu lại, nhưng cô vẫn là người thực tế và hiểu rõ rằng Luke sẽ không bao giờ chịu kết hôn. Vậy thì cô sẽ được gì nếu Luke yêu cô? Sau khi tình cảm của Luke không còn dành cho cô nữa, liệu cô có thể ra đi không?

Câu trả lời là có, vì thà như vậy còn hơn cô không bao giờ được biết cảm giác được anh yêu, để rồi cả đời cô sẽ luôn cảm thấy thiếu vắng, cô đơn, khao khát. Thà có với anh một chút thời gian còn hơn cô có tất cả với một ai khác, và khi mọi chuyện kết thúc, ít nhất cô còn được ký ức sâu sắc về Luke để sưởi ấm lòng cô.

Cat ôm ghì lấy cái gối trên so-fa, cảm giác không an tâm ủa về. Tối qua Luke đã rất vội vàng lánh xa cô, tuy hành động đó lần này có vẻ tế nhị hơn lần anh bỏ chạy 9 năm trước, vì anh đã từng trải hơn. Phải chăng cô đã sai lầm và phá vỡ đi quan hệ tốt đẹp vốn có của cả hai? Có lẽ cô nên bỏ cuộc thôi. Luke quan tâm đến cô, cô biết điều đó, có lẽ như vậy đủ rồi. Nếu cô tham lam quá, có thể cô sẽ mất tất cả.

“Nick ới?”

Mỉm cười, Nick cầm cái điều khiển tv lên tắt tiếng đi. “Muốn phân tích Nụ Hôn hả?”

Cô ôm siết cái gối vô lồng. “Vâng.”

“Em sợ hả?”

“Sợ ghê lắm.” Cat thừa nhận. “Tối qua anh ấy bỏ chạy như bị ma đuổi vậy. Hôm nay lúc ở chỗ làm, anh ấy ra sao?”

“Như bị ma đuổi.” Đôi lúm đồng tiền hiện ra cùng nụ cười của Nick. Phải rồi, chuyện đáng buồn cười với Nick mà.

“Hôm qua em tuyệt lắm cưng à. Tin anh đi. Con cá có thể đang giãy dựa nơi lưới câu nhưng tất cả những gì cần làm lúc này là em cần phải mạnh mẽ giữ chặt cái cần câu và chờ đợi.”

“Em lo lắm. Em không muốn hối thúc anh ấy. Em chỉ muốn - em muốn...”

“... hần yêu em nhiều như em yêu hần.” Anh nhìn cô vẻ thông cảm. “Luke là gã cứng đầu, em biết mà. Hần lại thích được bảo vệ em nữa.”

“Điều cuối cùng em muốn là anh ấy cảm thấy có trách nhiệm với em.”

“Catherine, làm sao hần không cảm thấy có trách nhiệm quan tâm cho em được. Hần gần như là người thân duy nhất của em mà. Đương nhiên hần không thể làm ngơ em rồi.”

Đôi mày cô chau lại, tim cô như hóa đá trong lồng ngực. “Ý anh là Luke đang cố làm em vui vì anh ấy cảm thấy có trách nhiệm với em?”

“Không. Ý anh là Luke đang tưởng rằng hần làm mọi thứ cho em vì hần có trách nhiệm với em.”

“Hả? Không phải 2 cái là 1 sao?”

“Không, không hề.” Nick cầm miếng pizza lạnh ngắt từ cái hộp bên cạnh anh. “Luke khao khát em, Cat à. Tin anh đi. Anh rành hần mà. Hần sắp chịu không nổi rồi, hần muốn em quá mà. Hần đang cố hết sức để cưỡng lại sự lôi cuốn của em, mà em với anh đều biết là ý chí hần mạnh cỡ nào. Nhớ lúc hần quyết định bỏ thuốc lá không? Tỉnh như không. Rồi lúc nghỉ hè năm nhất Đại Học, khi tụi anh cá độ sẽ không uống bia trong 1 tháng? Mới 2 tuần là anh phải bỏ cuộc, và dù thắng độ, Luke vẫn cương quyết nhịn đủ 30 ngày.”

“Nếu anh ấy muốn em,” Cat bực dọc nói, “sao anh ấy không... gần em đi? Sao phải cưỡng lại? Mục đích gì chứ? Em ở ngay đây, sẵn sàng rồi nè. Em muốn anh ấy mà. Tại sao vậy Nick?”

“Em có bao giờ để ý mấy cô bạn gái hần cặp không?”

“Tất nhiên rồi,” Cat đau khổ nói. “Nhỏ bé, tóc vàng, hay xinh xắn tóc nâu. Ngực ra tận đàng kia. Và đương nhiên ai cũng quyến rũ, hoàn hảo. Mà tại sao lúc nào đàn ông cũng phải có một kiểu mẫu bạn gái cố định vậy?”

“Ngoài vụ quyến rũ và xinh đẹp giống em, em có nhận thấy mẫu bạn gái của hần chẳng có gì giống em không?”

Cat vui mặt vào cái gối cô đang ôm. “Tuyệt rồi! Cảm ơn anh đã chỉ ra cho em thấy điều đó.”

“Hần cặp với bất kỳ ai, miễn người đó đúng giống em. Thú vị chưa?”

“Đó đâu giúp em giải đáp được gì, và em nghĩ chuyện mình đang nói bị lạc đề rồi.”

“Anh chỉ đang nhắc em là ý chí và sự tự chủ của Luke rất mạnh mẽ và dồi dào. Chưa kể đến tính cứng đầu cứng cổ của hần nữa. Vì thế, hần sẽ phải mất khá lâu để nhìn em như một người phụ nữ, thay vì là một đứa con nít. Cá nhân anh nghĩ rằng, hần hẹn hò lung tung để tránh không bị vướng vào “người phụ nữ đích thực của đời hần”.”

Trước khi Nick có thể giải thích rõ hơn ý của anh thì có tiếng đập cửa ầm ầm nơi cửa trước. Nick nhìn lên và toét miệng cười. “Vừa nhắc tới hần.”

9. Chương 9

Ầm, ầm, ầm.

Ngoài cửa như có đội cứu hỏa đang gấp rút tìm cách vô nơi hỏa hoạn nặng nề. Nếu Luke đang ở ngoài đó thì anh sắp phá tung cánh cửa rồi. Cat ngồi thẳng dậy, cuộn tròn chân lại. Cô và Nick nhìn nhau rồi cùng mỉm cười.

Ầm, ầm, ầm.

“Ê, Nick? Mà có nhà không?”

Ầm, ầm

Nick tắt đèn và nhanh chóng thấp 3 cây nến để trên bàn cà phê lên, rồi ra ngồi cạnh cô và xoa cho tóc cô xỏa tung ra.

“Xoa môi em đi, mạnh vô.” Anh hướng dẫn, rồi la lên. “Ê! tao đang ra nè, từ từ coi!”

“Mày đang ở đâu vậy? Peru hả?” Luke gắng hỏi, và suýt té nhào vô nhà khi Nick mở cửa ra. “Có Cat - ồ, em đây rồi.” Anh nhìn quanh vẻ nghi ngờ. “Sao trong đây lạnh và tối vậy?”

“Nick mới mua máy lạnh. Đã ha?”

“Thì sao? Chỉ tốn điện.” Luke bước hẳn vô phòng khách, mắt liếc mấy ngọn nến đang bập bùng, li rượu của cô và Nick, rồi đám gối chất đống trên so-fa. Rồi anh liếc nhìn chiếc áo 2 dây và quần short của cô. Rồi liếc lên đôi môi cô: hơi mọng và ửng đỏ. Anh cau mày. Anh liếc nhanh xuống ngực cô, nơi núm vú cô đang săn lại vì lạnh.

“Bữa tối với ‘khách hàng’ của anh sao rồi?” Cat hỏi, duỗi chân ra trên ghế so-fa. Cô cố tạo vẻ có-lỗi-nhưng-vờ-tự-nhiên.

“Khách hàng rất hào hứng.” Rõ ràng Luke không để ý vẻ mặt cô, vì anh đang bận nhìn ngực cô.

“Em tin là vậy,” Cat lẩm bẩm, cảm thấy xấu hổ với cơn ghen đang bùng lên. “Uống một ly chứ?” cô hỏi, với tay lấy chai rượu để trong xô đá.

“Mẹ em đang chờ trên điện thoại.”

Cô giật mình nhìn anh. “Mẹ em?”

“Trên điện thoại, trên lầu.”

“Mày bắt mẹ của Cat chờ để chạy xuống đây?” Nick ngồi trên tay ghế so-fa, rồi đặt tay lên vai cô. “Bà ấy gọi từ đâu?”

“Không có hỏi.”

Cat đứng lên tìm giấy. “Lần trước nói chuyện thì mẹ đang ở Bồ Đào Nha.” Cô cho chân vô giày. “Mẹ không gọi và bắt người nghe trả cước phí chứ?”

“Không.” Anh day day sống mũi. “Đi coi mẹ em muốn gì, rồi từ chối, nghe chưa?”

Cô vuốt tóc ra sau. “Biết rồi,” cô tỉnh bơ nói, rồi quay sang Nick. “Cám ơn anh đã cho em một buổi tối dễ thương, Nick à.”

“Có muốn anh hoãn... bộ phim mình đang coi cho tới khi em quay lại không?”

Cat mỉm cười. Cô không dám nhìn Luke nhưng cảm thấy anh đang cau có. “Không cần đâu, nhưng nhớ nha: mình tiếp tục chuyện này hôm khác, chịu không?”

“Anh sẽ luôn ở đây,” Nick nói với cô, vẻ chân thành và buồn rầu. Anh chạm nhẹ vào má cô khi cô bước ngang anh.

“Anh sẽ đi lên lầu với em,” Luke kiên quyết, chen vô giữa 2 người và quàng tay qua vai cô, lôi cô ra cửa.

“Cho em vài phút với mẹ đã”.

“Được thôi.” Dừng lại ở hành lang, anh nâng cằm cô lên. Cat run rẩy.

“Nhớ đó, cứ nói ‘không’ thôi. Nếu em nói hoài thì Faith sẽ phải chấp nhận thôi.”

Còn lâu.

“Em sẽ không sao đâu. Cảm ơn anh, Luke.”

15 phút sau, khi anh trở lên lầu thì thấy cô ngoài ban công.

“Sao rồi?” anh hỏi, bước qua cánh cửa trượt và đến đứng cạnh cô nơi lan can. Cái điện thoại nằm trên cái bàn sau lưng cô, cạnh tô cá, có lẽ cô đã đem nó theo để không bị lẻ loi.

Trước đây, ngoài này chỉ có 2 cái ghế vải, 1 cái bàn nhựa và mấy lon bia rỗng. Bây giờ, trông nó như cảnh trong phim rừng Amazon. Một đồng chậu cây toàn hoa và dây leo đua nhau giành chỗ, và một rừng nền đủ màu, đủ kích cỡ. Thiếu mỗi con vẹt.

Cô không mở đèn trên trần lên, nhưng ánh đèn từ trong nhà đủ cho anh thấy gương mặt tái nhợt và đôi môi mím chặt của cô. Cat không phải là người hay khóc. Có điều, cô chỉ không khóc ngoài mặt, còn...

“Mẹ sắp lại kết hôn,” cô như nói chuyện với các vì sao.

“Ôi, Cat.” Luke vòng tay qua vai cô và cùng cô nhìn ngắm ánh sao lấp lánh bao phủ bầu trời của Vịnh. Cô khẽ dựa vào anh và anh vuốt ve cánh tay cô. Xuống. Lên. Xuống. Cầm nhận được sự buồn bực của cô, anh nghiêng đầu tựa cằm lên đầu cô. Tóc cô có mùi chanh thơm mát, mùi lửa nồng nàn, và mềm như lông mèo mơn man cằm anh.

“Anh gần như đoán ra vụ này khi đợt này bà gọi mà không bắt người nghe trả tiền điện thoại.” Faith luôn gọi kiểu đó khi bà cần tiền. Cần chỗ ở. Cần sự thông cảm. Bà như con ma cà rồng chuyên hút tình cảm.

“Khi nào thì cưới?”

Mùi tóc của Cat khiến anh rạo rức. Rắc rối to đây.

“Tuần tới. Lần này là ở Arizona. Bà muốn em làm phụ dâu nữa.”

“Mẹ tốt quá ha. Chờ đến phút cuối cùng rồi mới gọi rồi mong em nhào tới bên bà ngay.”

Cat quay đầu ngược nhìn anh. Mái tóc hoang dã của cô mơn man cánh tay anh, khiến các dây thần kinh của anh run lên.

“Chỉ 1 cuối tuần thôi, không sao hết. Em quen với cách của Faith rồi.”

“Em giỡn hả? Lần thứ mấy rồi? 9?”

“Đây là người đàn ông mẹ đã tìm kiếm cả đời.” Tay Cat nắm chặt lấy thành lan can. Luke cảm thấy bắp tay cô căng lên. Anh vuốt ve để cô thư giãn trở lại.

“Ít ra lần này, mẹ có vẻ vui lắm.” Cat lặng lẽ nói.

“Ông ta chắc phải giàu lắm.”

“Mẹ nói vậy. Tên ông ta là Chandler Roberts, là bác sĩ giải phẫu thẩm mỹ của mẹ.”

“Tieten rồi. Bà tha hồ có việc cho ông ta làm. Em có tính làm phụ dâu nữa không?”

“Có chứ.” Giọng Cat ráo hoảnh. “Em nghĩ phụ nữ ai cũng cần có một tủ đồ chứa đầy áo phụ dâu hoa hòe.”

“Em đâu phải mẫu người đó.”

“Phải không?” Cô nhìn anh. “Vậy em thuộc mẫu người nào?”

Dịu dàng. Đầy tình cảm. Quyến rũ.

“Thực tế. Nhạy cảm. Bình dị.”

“Cám ơn.” Môi cô hơi sụp xuống. “Nói cách khác là em chẳng giống mẹ chút nào.”

“Ai... sao cơ?” Luke thận trọng hỏi.

“Thì không gợi cảm, không đẹp, không đầy đặn.”

“Chứ không phải là lộ liễu, ồn ào và thắm mỹ đầy mình à.”

Cat mỉm cười. “Anh khéo nói lắm, Van Buren. Đi đám cưới với em không?”

“Không phải lúc nào anh cũng đi chung sao?”

Cô mỉm cười, mắt long lanh. “Em vô lấy nước đá uống đây. Uống không?”

“Thôi, cám ơn. Đem ít bánh ra cho anh được rồi.”

Luke muốn đem Faith Harris-Ford-Van Buren-Davis-Turner-Collinswod-Ashby-Landry và sắp-sửa-mang-họ-Roberts vô phòng nói cho bà một trận. Tạ ơn Trời là Cat đã quen với chuyện này rồi. Cô đương đầu với mấy cuộc hôn nhân của Faith thường xuyên với vẻ bình thản, lạnh lùng. Nhưng Luke biết rằng đó chỉ là vẻ bề ngoài. Sao cô không đau lòng được khi mẹ cô chọn hết người đàn ông này đến người đàn ông khác, mà không hề bận tâm đến suy nghĩ của cô, đứa con duy nhất của bà? Anh cảm thấy ngạc nhiên là Cat dám nghĩ đến chuyện lấy chồng.

Khi còn bé, anh đã biết hôn nhân không dành cho anh. Ý nghĩ kết hôn làm anh rét run. Chẳng bao giờ nó tồn tại lâu như đôi bên mong muốn. Ai đó trong hai người sẽ phải bị tổn thương. Và dù cho cả hai chia tay trong bình an, thì đứa trẻ tội nghiệp sẽ vẫn lãnh đủ hậu quả.

Sau khi li dị, mẹ anh đã canh chừng anh chặt chẽ đến nỗi anh ước gì anh bị bỏ rơi như Cat. Anh nhớ lại những lần nằm yên trong giường nghe mẹ anh nức nở hàng giờ. Dù bà tái hôn, bà vẫn không quên được chuyện li dị với ba anh. Bởi vậy, Luke không hiểu sao Faith có thể li dị thường xuyên như vậy.

Cat quay lại đem theo một ly nước đá lớn, tiếng đá kêu lanh canh trong ly, và một đĩa bánh sô-cô-la anh đã làm tối qua trước khi cô đi hẹn hò với cái gã cô gặp lúc chạy bộ ngoài công viên. Brian gì-gì-đó. Một ứng cử viên ngoài dự định của anh, và vì thế: hãn nguy hiểm.

Luke nằm sóng soài trên chiếc ghế xếp và đưa tay ra chờ đón cái đĩa. Cat bước vòng qua cái bàn nhựa để ngồi xuống cạnh anh. Cô để cái đĩa lên bụng anh rồi uống một ngụm nước.

Cả hai cùng mặc short, và đôi chân trần của cô sát vào anh, khiến luồng điện chạy từ đùi anh lên thẳng chỗ đó. Từ cô toát ra mùi nồng nàn, ngọt ngào, một mùi thơm mà từ lâu luôn làm Luke liên tưởng đến cô.

Anh muốn gạn hỏi cô về cảnh tượng anh đã chứng kiến dưới lầu. Anh muốn thảo luận một cách bình thản, lạnh lùng về vụ hôn không-khôn-ngoan của ngày hôm qua. Anh muốn lịch sự yêu cầu cô rời khỏi ghế của anh và ra kia ngồi, giữ khoảng cách 1 mét an toàn giữa 2 người, để anh không bị cảm sốt bởi khao khát được vuốt ve cô. Nhưng đôi môi cô đang nũng nịu, đôi mắt cô buồn bã, đôi vai cô hơi rũ ra. Anh không thể chỉ vì muốn kiềm chế khao khát của mình mà không ủng hộ tinh thần cho cô lúc này.

“Muốn nói về chuyện đó không?” anh dịu dàng hỏi.

Cat lấy một viên đá lớn ra từ trong ly nước của cô.

“Có gì mới đâu.” Cô thở ra. Mấy sợi tóc trước trán bay lên.

“Có khi nào ở đây được mát mẻ không vậy? Em từng nghe mấy vụ gió mát ở San Francisco mà sao chẳng thấy đâu vậy?”

Không có gió nào có thể làm anh giảm nhiệt được. Đầu anh toàn tập trung vào những ý nghĩ gợi tình không-nên-có: như da cô trông mềm mại như thế nào, ngày hôm qua anh đã được nếm thử vị ngọt môi cô ra sao, mùi thơm da thịt cô.

“Dự báo sẽ còn nóng thêm vài ngày nữa. Mình có thể mua máy lạnh mà.” Chuyện gì đã xảy ra dưới lầu với Nick hồi sớm vậy nhỉ?

“Khỏi cần. Em có thể chịu đựng thêm ít lâu nữa.” Cô lướt nhẹ viên đá lạnh xuống cần cổ, để trên da một đường ẩm ướt, rồi nghiêng đầu và chậm rãi lướt viên đá dọc xuống vai. Cơ bụng Luke căng lên, anh cố cất tiếng nói qua cổ họng đang mắc nghẹn.

“Lần này bà ấy lại muốn gây rắc rối gì cho em vậy?”

“Mẹ không muốn em dính vào cuộc sống của mẹ, mẹ chỉ gọi khi...” Cat xua tay như bỏ qua. “Mà thôi, em không sao cả. Em hiểu tại sao mẹ làm vậy từ lâu rồi, lý do chẳng có gì liên quan tới em hết.”

Luke cố rời ánh mắt khỏi vết trượt ẩm ướt trên cổ Cat. “Bà ấy có nói thêm gì không?”

“Mẹ mới đi Paris về.” Cat mỉm cười. “Lần này, giọng mẹ có chút ngữ điệu Pháp. Mẹ nói mất cả tháng mẹ mới sắm xong tủ quần áo. Nghĩ đến phải đi mua sắm từng đó ngày là em nổi da gà rồi.”

“Bà ấy có hỏi được một câu là hiện giờ em sống ra sao không?”

“Có. Mẹ hỏi em có đang dùng cái kem dưỡng da mẹ đã nhờ đặc chế cho em từ Đức không. Em nói tất nhiên rồi.” Cat toét miệng cười. “Em không có nói rõ là em dùng nó cho con chó nhỏ của hàng xóm, khi nó bị chàm mấy tháng trước.”

“Được đó. Da em không cần bôi mấy thứ vớ vẩn đó đâu.”

Ánh mắt Luke lướt dọc vết ẩm ướt lấp lánh trên làn da mịn màng của vai Cat. Anh liếm môi.

“Em không cần?”

“Không. Hồi tối em có hôn Nick không?” Luke hỏi, giọng trầm lại.

“Nick?”

“Thằng bạn cộng sự của anh đó. Người mà em đã ở bên cạnh cả buổi tối đó?” Thôi chết. Anh điên rồi. Cuộc trò chuyện đơn giản thế mà anh không thể tập trung được vì tâm trí anh hoàn toàn dồn vào ý nghĩ đưa tay lần theo dấu của viên đá lạnh. Tay anh trên cơ thể cô. Sự vuốt ve của anh sẽ làm núp vú cô cương lên như thế. Anh đang làm gì vậy trời? Đùa với lửa? Còn tệ hơn vậy nữa: nghịch bom, anh đang nghịch 1 quả bom nhạy cảm, có thể bùng nổ bất cứ lúc nào. Có thôi đi không Luke. Ngay bây giờ.

“Hmm? Ồ, Nick!” Vài giọt nước từ viên đá trượt xuống ngực cô, viên cổ áo trở nên ẩm ướt. “Anh có thấy nóng không Luke?”

“Em giỡn hả, đang sốt lên nè!” Sự khao khát cào cào trong anh. “Em ra đó ngồi đi, đừng có chạm vào anh nha Cat, em làm anh đổ mồ hôi nè.”

Anh đưa chân qua bên thành ghế bên kia. “Coi nè, nếu mấy tên anh giới thiệu cho em mấy bữa nay không hợp ý em, thì có vài tên khác anh có thể...”

Cat hứ anh. “Thôi khỏi đi. Mấy người anh tuyển vậy là nhiều rồi. Em đã tìm được người lý tưởng rồi.”

Luke đưa tay sờ mạch cổ mình. Còn. Mạch vẫn còn đập.

“Hắn” anh trầm trọng hỏi “là ai?”

“Lúc này em chưa nói được. Đề phòng trường hợp...”

“Đề phòng gì?” Luke đưa tay vò tóc đến lúc nó dựng đứng hết lên. “Cat à, nếu đã là người lý tưởng, em phải chắc chắn 100% chứ. Em chắc không?”

“Ồ, có chứ.” Cô cầm li nước lạnh còn lại 1 nửa đang để cạnh chân cô lên và uống một hơi. “Nhưng trước khi em tính bước kế tiếp, em cần anh hướng dẫn.” Cô nhìn anh vẻ ngây thơ. “Đóng góp của anh sẽ rất quý giá, vì - vì anh ấy rất giống anh.”

“Giống anh?”

“Phải, thì giống kiểu: ngọt ngào, thạo đời, lạnh lùng. Một người đào hoa.”

Luke cảm thấy như anh vừa cắn phải khổ qua đắng ngắt. “Một tay ăn chơi.”

Cat mỉm cười. “Đúng vậy. Nếu có ai có thể giúp em quyến rũ một người đào hoa, thì đó chính là anh.”

Luke đứng bật dậy khỏi ghế và đi một hơi ra chỗ lan can, vẻ mặt tự nhiên. Sau vài phút căng thẳng, anh quay sang đối diện với cô. “Em có mất trí không hả Catherine Harris? Là ai vậy?”

“Em đã nói rồi, em không muốn nói cho an-”

“Anh có quen hẳn không?”

“Trời, Luke à, chuyện đó có ảnh hưởng gì đâu? Em đủ trưởng thành để có quan hệ tình cảm và đủ thông minh để biết em đã sẵn sàng rồi.”

Anh cau mày. “Anh tưởng em nói đây là người lý tưởng? Em không có quan hệ tình cảm với người lý tưởng, Cat à. Người đó là để em cưới. Cưới đó. Đến khi cái chết chia lìa đôi lứa đó.”

“Em tin ngay cả người sống bên kia Vịnh cũng đã ghi nhận được ý kiến của anh rồi, anh không cần phải la lớn thế. Và anh ấy không muốn cưới em, anh ấy sợ chuyện đó, giống anh vậy.”

“Em muốn kết hôn mà. Mạng em là Cancer, người mạng này thích kết hôn, thích xây dựng tổ ấm, mấy chuyện giống vậy đó.”

“Nhưng chỉ cần có được anh ấy là em mãn nguyện rồi, em bằng lòng sống không cần cưới xin.”

“Không, Catherine. Em không thể làm vậy. Với lại, em đã nói là em muốn kết hôn mà.”

“Em có quyền thay đổi ý kiến chứ. Bây giờ em chỉ cần một người tình thôi.”

“Anh hiểu em-”

“Rõ ràng là không nhiều như anh đã nghĩ. Thôi đừng có nghiến răng nữa mà, hư hết men răng bây giờ. Chắc người trải đời như anh không thích dạy mấy con nhỏ ngây thơ như em mấy kỹ thuật làm chuyện đó đâu ha? Thôi thì anh nói rõ đi: anh có chịu giúp em không?”

“Cat...” Luke đưa tay day thái dương. “Không có tên nào không muốn được là người đầu tiên của một cô gái hết. Đó là điều tên nào cũng mơ ước hết.”

“Ngộ ha?” Cat bắt chéo chân và ngả người ra cái ghế xếp Luke đã bỏ trống. “Đàn ông thì thích làm người đầu tiên của phụ nữ, phụ nữ thì thích làm người cuối cùng của đàn ông.”

Anh đưa tay day đôi mắt đang căng thẳng.

“Có chuyện gì vậy?” Cat trêu. “Nghĩ là anh làm không nổi hả?”

“Làm... gì?”

“Dạy em cách quyến rũ chàng lý tưởng của em đó.”

“Nếu anh muốn thì được thôi, nhưng anh không muốn. Và anh sẽ không làm đâu.”

Cat nằm hẳn ra ghế và mỉm cười. “Em dám cá là anh không làm được.”

Vụ này cần phải suy tính cho cẩn thận đây, nằm trên sofa, trong bóng tối, Luke trầm tính. Cách đây 3 ngày, cô lại có thêm một chuyển biến mới. Bữa đó, sức quyến rũ của cô gần sắp vượt ngưỡng chịu đựng của bất kỳ gã đàn ông nào, anh cố lắm mới có thể kiềm chế bản thân, còn chút xíu nữa là... Bây giờ thì anh đang chờ Cat về nhà sau một cuộc hẹn hò với một người khác nữa.

Hẹn hò. Cô sung sướng lắm mà.

Còn anh, vì cô mà mấy tuần rồi chẳng có cái hẹn nào ra hồn. Cuộc sống tình cảm của anh coi như tan theo mây khói rồi. Người anh thì lúc nào cũng căng cứng, đến nỗi anh có thể được ghi vào kỷ lục Guinness dành cho người đàn ông hứng tình lâu nhất trong lịch sử, và có lẽ thêm kỷ lục người phải tắm nước lạnh nhiều nhất trong ngày luôn.

Người lý tưởng.

Sao cô tìm được tên này nhanh quá vậy? Thằng quái này có gì đặc biệt đến nỗi khiến cô quên hẳn ước mơ kết hôn lâu nay cô theo đuổi?

Và Luke có đủ cao cả để quên đi nhu cầu, khao khát của riêng mình nếu Cat thực sự đã tìm được người trong mộng? Chỉ nghĩ đến chuyện Cat thuộc về -

Thôi đi. Phụ nữ không thuộc về một người đàn ông nào cả. Mà kệ nó, dùng cách diễn đạt nào cũng thế, Luke chỉ không muốn Cat làm chuyện đó với ai hết. Không bao giờ.

Anh trở mình, khiến tấm khăn trải trên ghế quần quanh người anh. Trời lại nóng nữa rồi. Cửa ban công để mở, quạt trần càng làm cho không khí nóng quanh quần trong phòng. Anh đã vừa tắm nước lạnh rồi. Và chẳng có gì đáng ngạc nhiên khi nó chẳng có tác dụng gì.

Anh còn mặc chút quần áo - chiếc quần lót bằng cải cô-tông, vì ngại Cat. Dù cô chẳng có ở nhà. Anh ước gì ít nhất anh có thể nói chuyện được với Nick, nhưng mấy ngày nay Nick cũng im ắng lạ thường. Im ắng một cách đáng nghi ngờ, tự nhiên Luke chợt nhận ra.

Anh đẩy cái gối nóng hổi, rồi thình lình ngồi bật dậy, rời khỏi cái sô-pha, anh đi tới đi lui, đầu có ngày càng bưng bưng cơn sốt. Anh đi vào bếp, bật đèn lên. Anh sẽ nướng bánh mì. Anh thích nấu ăn, sự kết hợp tuyệt vời giữa khoa học và sáng tạo, thấy vài nguyên liệu vô nôi là có thể nấu thành một món ăn, khiến anh thích thú. Nhưng làm bánh mì sẽ khiến anh bột bực bội. Đám bột, nhào bột, nặn bột, tối này đặc biệt có ý nghĩa với anh.

Anh tìm được cái tô trộn bột anh ưa xài, cho nguyên liệu vô và bắt đầu nhào bột bằng tay. Đám vô bột khiến anh khoan khoái một chút. Dù không bằng được ân ái với Cat, nhưng lúc này, chuyện đó là không thể được rồi.

Mà tối nay cô hẹn ai nhỉ? Đám. Cô đã nói gì nhỉ? Đám. Là Ted? Hay Allan? Hay là đi với Nick? Đám, đám, đám. Ai là người lý tưởng? Chỉ có Cat mới khiến anh rối tung lên thế này.

Cô đang chơi trò hẹn hò: Ted, Allan, Bob, Nick. Cô không thể nhận thấy tất cả bọn họ đều là những kẻ đào hoa sao.

Luke thoa dầu vào cái tô rồi để cục bột bị hành hạ ở đó chờ nó nổi lên dưới lớp khăn phủ. Sao cô lại nghĩ anh có thể đi làm được khi tối nào anh cũng thức thật khuya chờ cô như thế? Dù sự thật lúc này mới hơn 9 giờ một chút, và giờ ngủ của anh thường là 11 giờ không đáng được nhắc đến.

Ký ức một cô Cat 17 tuổi chợt ủa đến trong đầu anh. Cái tối Sinh Nhật kỉ gió đó. Anh biết hôm đó cô ra ngoài với bạn. Từ cửa sổ nhà bếp, anh đã nhìn thấy cô quay trở về, nhảy chân sáo trên thảm cỏ dưới ánh trăng mờ màng, trông cô như một nàng tiên mảnh dẻ. Chiếc áo đầm mềm mại làm nổi bật đôi chân trần, và ôm sát lấy ngực cô. Anh đã hoảng vía với sự phản ứng nhanh chóng của cơ thể anh. Mấy năm rồi anh luôn cố tạo khoảng cách với cô là vì vậy. Anh sợ lực hút mạnh mẽ từ cô, lực hút mà anh đã và đang cố gắng cưỡng lại. Anh nhớ rõ lúc đó anh đã nghĩ: chạy mau. Bỏ đi ngay trước khi cô ấy vô nhà.

Nhưng anh lại đứng đó trong ngôi nhà vắng vẻ của ba anh, tim đập rộn, chờ đợi, dù biết anh chỉ còn vài giây để có thể thoát thân. Biết rằng anh khao khát một lần được cùng cô trước khi chết.

Và anh sẽ chết chắc nếu ba anh bắt gặp anh gần gũi cô, người em gái nhỏ bé anh đã hứa bảo vệ, đứa bé gần-như-mồ-côi mà ba và anh đã thề sẽ không bao giờ để bị tổn thương lần nữa.

Cánh cửa hậu bật mở và cô đứng đó, người hơi nghiêng ngả.

“Luke, anh về rồi.” Giọng cô đầy vui mừng. Sự hào hứng của cô như lây sang anh. Cơ thể anh cương lên, chờ đợi một cơ hội, và anh biết ngay lúc đó rằng anh đã thua rồi.

Khoảng cách 3 mét an toàn giữa hai người vừa ngay đó, chợt biến mất khi Cat nhào vô lòng anh, ôm chặt như con khỉ con.

Vòng tay anh ôm lấy cô chẳng có chút tình anh em nào, không để cô có dịp phản đối, anh cúi xuống hôn cô ngẫu nhiên. Cô ngọt ngào làm anh mê muội, thân hình mềm mại của cô quần lấy anh đầy quyến rũ, bộ ngực con gái săn chắc áp sát vào ngực anh. Trong suốt 11 năm anh biết cô, Cat luôn là người e dè, kín đáo. Sự nhiệt tình của cô tối đó hoàn toàn không giống cô chút nào. Nhưng anh đã không suy nghĩ gì. Chỉ biết

cảm nhận. Không chút điều luyện, mà hoàn toàn bị điều khiển bởi tình cảm nồng nàn, anh đã ghì sát thân hình trẻ trung của cô vào cửa tủ lạnh. Anh đã hôn cô đến khi cả hai không thở nổi, rồi anh lại tiếp tục hôn cô. Anh vuốt ve ngực cô qua làn áo mỏng và muốn được chiếm hữu nó hoàn toàn. Muốn cô trần truồng nằm dưới anh. Muốn đôi chân khỏe khoắn của cô quấn quanh eo anh. Muốn chìm đắm vào cơn nóng ảm ướt của cô và làm những điều mê hoặc với cô.

Nhưng cuối cùng, cái đầu ngớ ngẩn của anh cũng nhận thức được là Cat đang vùng vẫy trong tay anh. Ngay lúc này, đã 9 năm trôi qua, anh vẫn cảm thấy đỏ bừng mặt vì xấu hổ, y như cảm giác của anh tối hôm đó. Chẳng có lời nào bào chữa được cho hành động của anh. Trừ lý do anh là một tên thanh niên 24 tuổi với cuộc sống tình cảm nghèo nàn, chợt thấy mình khao khát mãnh liệt.

Xấu hổ với hành động mất tự chủ, anh đã thả cô ra ngay lập tức, nhưng không đủ nhanh để ngăn cô khỏi ói lên giày của anh. Quá xấu hổ, anh đã trút giận vào bài lên lớp hành vi của cô.

Ánh mắt đau đớn vì sự thay đổi của anh, Cat chạy đi.

Hôm sau anh đã quay lại để xin lỗi, Cat đã quay trở lại thành cô em gái ít nói, e dè, luôn tỏ vẻ vui tươi. Luke mừng đến suýt nữa anh đã ôm hôn cô cảm ơn. Ừ thì anh là kẻ học cái gì cũng chậm mà.

Sau đó anh đã làm một việc cao cả: anh để cô yên, và cố gắng hết sức mình để củng cố tình anh em giữa họ. Mọi thứ lâu nay vẫn tốt đẹp. Cho đến hôm nay.

Anh tự hỏi ở Trung Quốc có cần kiến trúc sư không.

“Ngon quá, mùi thiệt là thơm. Anh lại nướng bánh hả?” Cat thấy cái ví lên bàn bếp và nhìn bộ đồ của Luke. Cô xoa xoa đôi lông mày và mỉm cười. Anh đeo cái tạp dề sọc xanh trắng, và ngoài nó ra, có vẻ rất ít quần áo. “Anh mà cũng mặc mấy kiểu thời trang ngộ vậy hả?”

“Trong đây nóng quá chừng.”

“Chứ gì nữa.” Dù tóc cô đã bới cao trên đỉnh đầu và cô mặc thật ít đồ, cô vẫn cảm thấy nóng. Nhìn chàng Luke thiếu vải càng làm cô nóng hơn. Cô nhìn quanh cái bếp: đĩa dơ chất đống trong bồn rửa chén, mấy cái cang quậy bột (dough hook) nằm lăn lóc trên bàn bếp phủ đầy bột.

Cô cau mày. “Anh sao vậy?”

“Không có gì. Sao em hỏi?”

“Anh chỉ nướng bánh khi đang căng thẳng.”

“Anh nướng bánh khi anh muốn ăn đồ anh tự nướng.”

Phải rồi. “Được thôi. Bánh mì đã xong chưa?”

Luke đẩy cái khay phủ khăn dọc cái bàn bếp. “Mời.” Anh lấy cái khăn phủ ra, giăng cái đĩa bơ rồi cắt một miếng bánh mì thơm phức.

“Đi chơi vui không?” Anh khoanh tay, bắt chéo chân, dựa lưng vào bàn bếp.

Cat trét bơ lên miếng bánh mì nóng và cắn 1 miếng. “Mmm. Ngon quá. Hấp dẫn thiệt đó.” Chân Luke thiệt hấp dẫn. Săn chắc, rám nắng. Chân của dân chạy bộ. Dù anh chẳng bao giờ chịu chạy khi anh có thể thông thả đi, hoặc chịu đi khi anh có thể nằm dài ra. Cô mong tới lúc có thể làm anh nằm dài.

“Sao tự nhiên nổi máu nội trợ vậy?”

“Anh có một người muốn giới thiệu cho em,” anh cất tiếng cùng lúc cô hỏi. “Tên hắn là Steve Manfield.”

Cat với ra sau gãi chỗ ngứa giữa bả vai. “Trời! Em nói anh rồi, em đã tìm được người lý-”

“Làm ơn cho anh biết người lý tưởng không phải là Ted đi?”

“Không. Không phải Ted.” Cat ngoan ngoãn nói, và cố kèm đảo tròn đôi mắt của cô.

“À, vậy em nên gặp Steve trước khi có quyết định gì. Hắn được lắm. Có hãng bảo hiểm riêng trong thành phố này. Kinh tế ổn định. Nhà đẹp với hồ bơi, cái mà rất quý trong thời tiết này. Thích con nít, có mấy con chó. Anh nghĩ em và Steve sẽ hợp lắm.”

“Khen quá chừng như vậy sao em từ chối được nữa?” Cat tỉnh bơ nói. “Nhưng em từ chối. Phải vậy đó, em từ chối.”

“Hẹn 1 lần có chết ai đâu Cat. Chỉ để chắc ăn thôi mà.”

“Em chắc rồi.”

“Hay cuối tuần này mình cùng hẹn bạn ra ngoài? Chịu không?”

Cat lắc đầu bức bối. Cô muốn cầm cái khay bánh mì đập đầu anh ghê.

“Chuyện dư thừa, và phí thời gian thôi Luke. Với lại, mình sắp đi đám cưới đó, nhớ không?”

Luke rên lên. “Anh đang cố quên- Sao em gái dữ vậy?”

“Đừng hỏi mà.” Cô tính chen qua Luke và cái bàn bếp để đến tủ lạnh và lấy 1 li sữa lạnh. Cô không muốn bỏ phí cơ hội được chạm vào anh. Nhất là khi anh đang diện đồ như bây giờ. Chỉ cần chậm rãi cọ sát thôi, Cat quyết định.

Luke chờ đến khi cô gần chen qua thì giằng tay cô lại. Ánh mắt anh lướt nhanh trên tay, vai cô để trần trong chiếc áo đầm không cổ màu bí đỏ. “Em có biết người em nổi mề đay không (rash)?”

“Sự thật hả: có.”

“Ăn đồ biển?”

Cat xoa ngực, nơi bắt đầu nổi sần và nóng ran. “Lấy giúp em li sữa đi. Em nghĩ trong nước tắm của nhà hàng có tôm.” Cô có ăn chút cua ở vịnh Fisherman’s Wharf trước khi coi phim nhưng nó đáng để cô bị ngứa.

Anh lấy ra cái li thủy tinh, đổ đầy sữa rồi đưa cô. “Nè. Mà em vẫn ráng ăn.” Anh lắc đầu. “Đứng đó đi, anh đi lấy kem”

Luke lướt khe qua cô khi đi đến tủ để đồ cứu thương: 1 hộp sơ cứu 5 năm tuổi, 1 lọ as-pi-rin 2 năm tuổi, và kem calamine. Luke thuộc tuýp người ít bệnh, và cô thấy ấm lòng khi biết anh có kem calamine, thứ chỉ có mình cô xài.

Cat uống sữa mà chẳng nếm được vị gì, anh có đôi mông săn chắc nhất cô từng thấy trong đời. Luke mặc quần lót và tạp dề là hình ảnh quyến rũ nhất cô từng gặp trong suốt đời cô. Bây giờ không chỉ có da cô ngứa ngáy, mà còn... Cat cắn môi. Cô cần phải làm gì đây? Lái xe tải nhẹ của Nick ủi vô đầu Luke? Cởi hết quần áo ra nằm ngay dưới chân anh?”

Luke giật một ít khăn giấy từ tủ dưới bồn rửa và cầm chai kem màu hồng ra chỗ cô. “Quay lưng ra.”

Đợt kem đầu tiên mát lạnh, dễ chịu. Cái tạp dề bằng cô-tông chạm nhẹ chân cô khi anh đứng sát lại.

“Em làm gì vậy?” anh hỏi, bôi thuốc lên vai cô với chiếc khăn giấy sũng kem.

“Cởi dây buộc áo để anh bôi thuốc lên cổ.”

“Đừng có gái.”

“Xoa thôi mà.”

“Vậy cũng không được.” Anh nhẹ nhàng đẩy tay cô ra, rồi tay anh xoa dọc vai cô. Cô cảm thấy hơi thở ấm áp của anh trên da cô, những sợi tóc con xoắn nơi gáy cô bay bay làm cô nhột. Cô đưa tay lên ngực để giữ phần trên của cái áo đầm, và giữ cho tim cô khỏi nhảy khỏi lồng ngực. Dù điều cô thực sự muốn làm là thả nó ra và quay mặt lại nhìn anh. Cô thiệt nhất mà. Ngực cô phập phồng hồi hộp. Nhưng cô ở yên vị trí đó, để anh bôi kem lên hết đám mề đay (mẩn ngứa)

Cô cảm thấy như lúc cô còn bé, đứng trên tấm ván nhảy của hồ bơi ở trường YWCA (một dạng trường dành riêng cho nữ), ngón chân cô bấu chặt cạnh tấm ván, nhìn xuống làn nước xanh lấp lánh xa tít bên dưới cô. Cô muốn nhảy, nhưng lo lắng, hụt hơi vì hồi hộp và hoảng hốt. 1. 2. 3. Cô thả tay và cái áo tụt xuống eo.

“Em làm gì vậy? Luke hỏi gặng, giọng khàn đi. Anh đứng ngay sau lưng cô. Khi anh hít thở, mùi thơm da thịt cô làm anh mất tỉnh táo. Khi anh thở ra, những sợi tóc con loăn xoăn nơi gáy cô nhẹ bay trên chiếc lưng trần. Thầm chữi thề, anh nghiêng rằng phốt lờ lời mời gọi vô tình của cô Catherine Harris bán khỏa thân. Đó là anh chỉ mới nhìn thấy chiếc lưng thon lốm đốm chấm nâu quế, những khoảng sần màu hồng và những vệt kem calamine. Anh không cần nhìn ngực cô để biết cô đang bán khỏa thân. Máu từ đầu anh chạy hết xuống cổ.

“Trừ khi anh định làm bác sĩ bôi kem hết người em, không thì để em bôi phần ngực, còn anh lo phần lưng.” Cat nói khẽ, xòe tay qua vai. “Đưa em ít kem.”

Ánh mắt họ giao nhau khoảng nửa giây. Lông mi cô khẽ cụp xuống khi cô liếc nhanh môi anh. Đôi đồng tử hơi giãn ra khi cô ngược lên nhìn vào mắt anh. (khoa học nói đồng tử mắt giãn ra khi người ta hưng phấn)

Một cơn sốt ủa đến trong Luke. Trời ạ, Cat không biết đôi mắt mèo của cô có tác động như thế nào với một người đàn ông. Anh biết nếu anh nhìn xuống thì cái tạp dề đã nhô lên trên chỗ đó. Anh không dám nhìn đâu khác mà chỉ nhìn vào mắt cô.

Cô thật gần.

Nhưng cũng thật xa.

Anh khao khát cô đến cháy bỏng. Nhưng anh biết nếu anh chạm vào cô thì sự khao khát, cần thiết, thèm muốn sẽ càng mạnh hơn. Nếu anh biết anh chạm vào cô như một người tình, dù chỉ một lần, anh sẽ không thể nào dừng lại được, và hơn nữa, như vậy là anh phản bội lại niềm tin của cô dành cho anh.

Và anh sẽ không thể quên được cô.

Chạm vào cô sẽ là một hành động không gì cứu vãn nổi.

Và anh sẽ không làm điều đó, dù ước muốn cháy bỏng đó đang thiêu đốt anh.

Lặng lẽ, anh đưa cô chai kem. Cô hơi xoay người để với lấy nó và anh nhìn thoáng được một bên ngực căng tròn, trắng mịn. Anh vội nhìn lên mặt cô. Đường như cô không để ý thấy, và anh ráng hít thở, mùi thơm của cô bao trùm lấy anh.

Rồi anh nhìn thấy anh trong mắt cô, anh là biểu trưng của sự yên tâm, niềm tin, sự an toàn, những lời hứa, lời thề. Ý nghĩ đó có tác dụng như một xô nước lạnh. Cô tin là cô sẽ được an toàn với anh. Anh thở ra và cố đánh lạc hướng bản thân. Không may, anh vẫn còn phải bôi kem cho mấy vết dị ứng của cô. Anh phải đứng gần, phải chạm vào cô, phải hít thở mùi hương của cô.

Anh cần phải làm chuyện đó.

Gấp.

Anh sắp hết chịu nổi rồi.

“Em tự bôi hết phần còn lại được không?” anh hỏi, lưỡi như dính lại trong cái miệng khô khốc.

Anh sẽ được đưa thẳng lên thiên đường nhờ vụ kiểm chế này, và đạp thẳng xuống địa ngục vì những ý tưởng đang diễn ra trong đầu anh. “Hay em muốn anh-”

Cô với ra sau và kéo cái khóa áo ở lưng. Hai bên áo mở ra, khoe ra chiếc eo thon đáng yêu, phần hơi nhô của đôi mông. Anh như phát hỏa.

“Trời. Tối nay em không mặc gì dưới cái áo đầm đó mà ra ngoài hả?” Luke thều thào.

“Ôi, trời.” Cô có vẻ vui mừng. “Vậy là không bị hằn viền quần. Em mặc quần lót dây.” Cô dịu dàng nói. “Giờ chỗ này ngứa quá.” Cô đưa ngón tay cái vuốt nhẹ phần dưới eo rồi nhìn qua vai. “Anh có thấy không?”

Luke cầu trời động đất, lụt, nạn đói, thiên tai, cái gì đó, cái gì cũng được.

“Luke?”

Anh bôi thuốc vô đó.

Cô rên lên khi chất thuốc mát lạnh làm dịu đi cơn ngứa.

Anh thăm chửi thề. “VẬY coi như xong đó ha?” Giọng anh yếu ớt.

Dùng cả hai tay để kéo cái áo lên qua đùi. “Nếu anh có thể xoa lên đùi e-”. Cô ngưng lại rồi thả cái áo xuống. “Mà thôi đi.”

Tạ ơn Trời. Anh không thể chịu đựng thêm nữa.

Cô xoa xoa đầu mũi bằng mu bàn tay. “Em bôi phần còn lại được rồi, cảm ơn anh.”

“Có chuyện gì tối nay vậy? Hẳn là ai?” Luke gặng hỏi. Cat thở dài, để chai thuốc lên bàn bếp rồi dùng hai tay buộc hai sợi dây áo ra sau gáy. Cô quay lại đối diện anh. “Tối nay không có gì xảy ra hết,” cô gắt, “anh ta không phải là vấn đề.”

Luke nựng đôi gò má ấm áp của cô, anh khao khát được diễn tả tất cả cảm xúc đang dâng trào trong lòng. Có chuyện gì đó không hay rồi. Anh nhìn về mặt căng thẳng của cô trong khi cô trừng mắt với anh. Anh thả tay xuống, rồi không biết làm gì với nó nên khoanh tay lại trước ngực. Anh ngả người ra sau dựa vào tủ lạnh, co chân lên để che đi phần nhô lên dưới tạp dề, cố hết sức không lộ ra là anh đang... hứng tình.

“Vậy thì cho anh biết vấn đề là gì đi bé mèo, để anh giải quyết cho em.”

“Người trong mộng của em không biết có em trên đời này.” Cô trừng mắt với anh như đó là lỗi của anh. “Anh có thể lo việc này sao đây Luke Van Buren?”

Cần cái gì đó để vướng tay, anh lôi một cái tô trộn bột sạch ra khỏi tủ chén và để nó giữa 2 người. Anh nhìn cô. “Em muốn anh làm gì, nói ra đi,” anh nói và lôi đồng nguyên liệu từ tủ đựng và tủ lạnh ra. Anh thấy mọi thứ lên bàn bếp cạnh cái tô. “Em biết anh sẽ làm mọi chuyện vì em mà.”

“Vậy sao anh không thôi loay hoay như con vụn mà đứng yên nghe em nói?”

Luke tựa vai vào tủ lạnh, anh khoanh tay lại. “Thì em nói gì đi Cat, hay em muốn anh đoán?”

“Phải. Nói anh nghe. Phải vậy rồi.”

Luke nhướn mày. Anh chờ đợi, trong khi cô nhảy lên bàn bếp ngồi. “Em có chuyện-”

“Và cần bàn tay khéo léo của anh.”

“Khéo léo?” Cat cười phá lên. “Anh cũng ngớ ngẩn như anh ấy thôi, anh gà mờ ạ.”

“Anh ấy nào?”

“Người lý tưởng.”

Luke rên lên.

Cô bắt chéo gót chân và ngả người ra sau, cái áo đầm kéo lên tận trên đùi.

“Được rồi, giờ nói chuyện anh giúp em, nếu em đã chắc chắn- Em làm gì vậy?”

Cô nhìn anh ngây thơ. “Anh nói không được già, nên em xoa.”

“Em đang vuốt ve,” Luke ghen giọng.

Cat nhún vai. “Sao cũng được. Cảm giác đã lắm. Em ngứa muốn điên đây nè.”

“Khỉ gió thật, Cat à, em ngứa ngứa mà anh muốn điên thì có. Thôi ngay đi! Nói anh nghe vấn đề là gì để mình còn giải quyết. Cat?”

“Em đang nghĩ nè.”

Anh nghiêng răng, quay ra lấy đồ cân đo đong đếm và chiếc thìa gỗ lớn anh thích dùng để trộn bột. Chẳng ước chừng gì, anh thấy bơ, đường vào cái tô.

“Coi nào. Anh nghĩ em nên làm gì? Cứ bộc lộ hết ra và quyến rũ anh ấy.”

Luke quay phắt lại. Đường, bơ bay tung tóe.

“Trời ạ, không được.” Anh vò đầu, khiến đường lấp lánh trên tóc anh.

Cô giơ tay lên. “Anh khỏi cần hét. Câu hỏi đơn giản thôi mà. Anh không chịu giúp em kỹ thuật quyến rũ, giờ em phải tự lo. Vấn đề là em phải làm gì để anh ấy mê em. Chia chút kinh nghiệm đi.”

Luke cho cái thìa vào tô và quấy như điên. “Cái tên người tình lý tưởng của em bị gì vậy?” Anh cho trứng vào tô cẩn thận như bác sĩ đang giải phẫu não.

Cô bật cười. “À thì, em biết anh ta thích em, nhưng em muốn anh ấy nhận ra là anh ấy yêu em cơ. Lúc này anh ấy chỉ coi em hơn.. bạn một chút.”

“Vậy thì sao?” Luke hỏi. “Đó là khởi đầu tốt rồi. Nhiều cặp còn không được vậy nữa.”

“Phải. Tốt. Tuyệt vời. Nhưng em muốn mọi thứ diễn ra nhanh chóng hơn là làm bạn thêm 20 năm nữa.”

Có cái gì đó trong giọng nói của cô làm anh nhìn cô không chớp.

Nick. Cô ấy đang nói về Nick.

Anh siết chặt cái thìa. Đứng không nhúc nhích.

“Em cảm thấy như thế nào về hắn, Cat? Thật sự ấy?”

Ánh mắt họ khóa chặt và Cat lặng lẽ nói.

“Em yêu anh ấy bằng cả trái tim mình.”

10. Chương 10

“Em yêu anh ta?”

“Dạ phải. Yêu nhiều lắm.”

“Thật là vậy?” Chậm rãi, Luke để cái thìa dính đầy xuống bàn bếp và không buồn để ý khi nó rơi xuống sàn kêu lanh canh. Anh nhìn cô như cô là người ngoài hành tinh. “Em chắc không?”

“Không một chút nghi ngờ.”

Trong một thoáng, anh chăm chú nhìn nét mặt cô mà không nói gì, rồi anh thở dài và nói vẻ nặng nề. “Anh có linh cảm không hay người đó là ai rồi.”

Cô liếc anh. “Anh biết?”

“Là Nick.”

“Nick? Ai đã nói -”

“Khỉ thật, Cat à. Anh đã sợ vậy mà.” Anh cao giọng. “Hắn là một kẻ đào hoa, Trời ạ. Một tay ăn chơi.” Luke đâm mạnh xuống bàn bếp. Không may, tay anh trúng phải hộp trứng, cái hộp bẹ dẹt và tiếng trứng vỡ giòn tan.

Cat nghiêng đầu nhìn anh. “Nhìn vậy mà không phải vậy đâu,” cô nhẹ giọng. “Có lẽ anh ấy chưa gặp được đúng người khiến anh ấy muốn kết hôn thôi.”

“Đúng vậy đó.” Luke lau cái tay nhiều trứng vô khăn giấy.

“Em tin là chỉ cần được thúc một chút, anh ấy sẽ nhận ra là anh ấy đã có chút yêu em rồi.”

“Có mà đẩy hẳn xuống vực sâu không có lưới đỡ an toàn thì có,” Luke cau kỉnh. Không phải Nick chứ, anh nghĩ, tim quận đau.

Đây là tình huống tồi tệ nhất cho anh: nghi ngờ Nick là một chuyện, nhưng cô khẳng định hẳn là...

Động đất xảy ra rồi, nạn đói, bệnh dịch, cùng đến một lúc: vì cô đã yêu một người khác.

“Nè” Cat đâm vào cánh tay anh. “Anh hôn mê rồi hay sao vậy?”

“Em xứng đáng có được cuộc sống ổn định. Trời ơi Cat à, anh đã hứa là anh sẽ giúp em được như vậy, và anh sẽ làm mà.” Dù điều đó có làm tim anh tan nát.

“Làm gì mới được chứ?”

Ừ? Làm gì? “Làm hẳn ghen?”

Cat nhìn anh với ánh mắt kỳ lạ. “Làm anh ấy... ghen?”

“Em muốn có ít nhất cũng một lời cầu hôn từ người trong mộng, đúng không? Em biết tội anh hay ăn thua với nhau thế nào mà. Chỉ cần anh ám chỉ là anh đang để ý em, Nick sẽ đặt vé máy bay thẳng đến Las Vegas trước khi mình kịp cá độ nữa đó. Dám thử không?” (Nick và Luke cá xem Cat mất mấy tháng mới lấy được chồng, Nick nói 4, Luke nói 6, nếu Cat cưới lúc này, Nick thắng nên đặt vé đi Las Vegas cho Luke trả tiền - mình đoán ý tác giả là vậy)

Trong một thoáng, cô quá sững sờ để trả lời anh. Cô nhắm mắt xoa xoa trán. “Được thôi.” Cô mỉm cười. “Thử chứ sao không?”

Luke nhẹ người. Có vẻ cách này hiệu quả. “Trễ rồi, thôi em đi ngủ đi. Anh làm xong mấy cái bánh rồi nghĩ xem cách nào để xử trí vụ người trong mộng này.”

Từ quan trọng ở đây là “xử” đó.

Luke cảm thấy không thở nổi, phổi anh như có cả một con voi quá ký đè lên. Anh cảm thấy mỗi lần Cat nhắc đến người trong mộng của cô là anh bị đau như vậy. Như ai đó đang giằng xé tim anh.

Anh sẽ phải cho cô một cái danh sách những khuyết điểm của Nick. Hẳn có hàng trăm khuyết điểm, hàng triệu -

Grrrrr! Anh gào lên trong cổ họng, và miễn cưỡng thừa nhận: Nick không tệ. Anh và Nick đã là bạn thân gần như cả cuộc đời họ. Nick Stratton là người trung thực, đáng tin cậy, lịch thiệp. Và nếu Cat muốn hẳn thì Luke đương nhiên phải có trách nhiệm bảo vệ cô đến khi Nick mở miệng tỏ tình. Quỷ thần ơi, chỉ mới nghĩ đến bàn tay Nick trên cơ thể của Cat là máu anh muốn sôi lên. Anh nghiêng rặng lại đến đau nhức cả quai hàm. Anh tự hỏi có thể hủy xác ở đâu được.

Nhưng nếu vậy thì anh lại phải an ủi cô.

Và nếu không có Nick thì cũng sẽ có một ai khác thôi. Luke không thể nào chôn xác khắp Vịnh San Francisco chỉ vì... chỉ vì anh không muốn cô bị tổn thương.

Sáng hôm sau, Luke bình thần đi vô phòng làm việc của Nick, đem theo hai li cà phê. Nick đang ngồi ở bàn làm việc, chân để trên bàn, mắt nhìn ra cửa sổ. Luke kéo cái ghế dành cho khách ngồi đối diện hẳn. “Tư thế đó là của tao, Stratton.”

Nick quay đầu lại và toe toét. “Chào, bạn già. Sao rồi? Cám ơn.” Nick cầm cái li và mở nắp đẩy ra. “Sao tự nhiên tao lại được vinh hạnh đón mày giáng lâm lúc 9 giờ sáng thứ Tư thế này?”

“Tao không thể đem cà phê cho bạn được sao?”

“Còn tùy bạn muốn gì.” Ánh mắt đầy nghi ngờ, Nick nhấp một ngụm cà phê.

“Tao muốn nói chuyện với mày về Cat. Catherine.”

“Catherine?” Nick cau mày. “Tại sao? Có chuyện gì?”

“Không có gì.” Khỉ thật. Chuyện thật là khó nói. “Mày nghĩ gì về Cat hả Nick?”

Nick ngả người thoải mái trong chiếc ghế da lớn. “Mày đùa hả? Tao phát cuồng vì mày đây.”

“Thực sự như vậy? Hay chỉ được 5 phút rồi thôi, như mấy cô kia?”

“Và câu trả lời của tao quan trọng là vì...”

“Cứ trả lời đi.”

“Mày đẹp, quyến rũ, thông minh... Quỷ thần ơi, tao sắp yêu mày rồi. Tại sao mày hỏi?”

“Sắp yêu?” Luke cười khẩy. “Nghiêm túc đi. Vì mày không thể khẳng định tình cảm của mày dành cho Cat, nên tao quyết định làm theo lời khuyên của mày là tự tao sẽ đi chơi với mày.”

Nick nhún mày và thả chân khỏi bàn. Anh để li cà phê xuống. “Mày và Catherine?”

“Ừ đó? Được không?”

“Ý mày là hẹn hò kiểu hẹn hò đó hả?”

Nick đang ghen. “Không được sao?” Luke hỏi gặng, tỏ vẻ khiêu khích - chỉ vì muốn giúp Cat thôi.

“Nhưng mày là em gái mày mà.”

“Không phải mày vẫn nói Cat không phải em tao sao. Tao chỉ muốn cho mày biết ý định của tao, thế thôi.”

“Hiểu rồi. Ý định của mày với Cat ra sao?”

“Chân thành đó.” Luke nhìn về mặt của bạn anh.

Có cái gì đó lóe lên trong mắt Nick trước khi hắn kịp che giấu ánh mắt. “Vậy sao?”

“Vậy đó.”

Nick uống thêm một ngụm cà phê. “Tao không tin.”

“Gì chứ?”

“Tao nói: tao không tin.” Nick bình thản lặp lại. “Mấy tuần trước mày nói là mày coi Cat giống như cô em gái bình thường. Bây giờ lại nói là mày muốn con bé. Tha cho tao đi. Dám cá là mày biết tao thích con bé nên mày cũng thích.”

“Không. Vụ này không cá được.”

“Tại sao không? Gì mà cá chẳng được.”

“Vụ này thì không.” Luke nghiêm giọng. Cà phê dở quá. “Nói tao biết đi Nick. Khi mày nhìn Cat, mày cảm thấy thế nào?”

“Thấy mày là một phụ nữ xinh đẹp, đáng yêu.”

“Thì đó. Cat còn hơn thế nữa, hơn nhiều. Cô bé thông minh, hài hước, vừa yếu đuối lại vừa mạnh mẽ. Rất độc đáo.”

“Mày đang ở đây để cho tao biết là mày yêu Cat hả?” Nick hỏi, vẻ không tin.

“Tao sẽ đưa Cat đi Arizone cuối tuần này,” Luke nói.

Nick có vẻ hoảng hốt. “Gì chứ?”

“Đúng vậy, phản đối à?”

“Mày yêu Cat sao?”

Suýt chút nữa là buột miệng thừa nhận, Luke ngậm miệng lại. Lời đó mà nói ra rồi là khỏi lấy lại được luôn.

“Còn mày?” Luke hỏi lại.

“Thẳng thắn đi,” Nick nói. “Cả hai thằng mình đều thích Cat, chỉ là thích kiểu khác nhau thôi, bạn già à. Rất khác. Nhưng vì mình luôn có cảm giác bảo vệ cho cô bé nên tao luôn kèm chế. Tao chỉ đang chờ đợi

thời gian thuận tiện đến mà thôi. Chờ nàng lớn, chờ nàng phát triển,” Nick nháy nháy cặp lông mày rậm. “Và phát triển quá ư tuyệt vời. Nhưng đó chỉ là ham muốn thôi, bạn à. Ham muốn thôi. Câu hỏi ở đây là, thằng nào trong hai thằng mình-”

“Đừng có nói như thế,” Luke đứng lên và nhìn thằng bạn -từng-thân-nhất của anh. “Đừng có nghĩ điều đó luôn, Stratton. Từ giờ trở đi, tránh xa Cat ra.”

Cơn giận giả vờ có vẻ là kể hay. Nhưng không may, anh thực sự cảm thấy tim đập nhanh, mắt muốn nổ đom đóm vì giận. Anh tự nhắc mình: giả vờ thôi mà Luke, khi cổ thả lỏng nắm đấm tay ra.

“Trừ khi mày tính cưới Cat, không thì tránh xa cô bé ra.” Luke gầm gừ

Nick muốn té khỏi ghế. “Cưới? Cưới là có cô dâu đó hả? Mày điên à! Vụ cá độ lớn kia thì sao?” (cưới trước 35 tuổi là thua)

“Vậy thắng độ quan trọng hơn Cat sao?”

“Tao đâu có nói thế. Mày thì sao?”

“Có thể lắm.”

Nick lại ngả người ra ghế, cho chân lên bàn, khoanh tay sau gáy. “Thì tao cũng có thể.”

“Làm gì thì làm ngay đi Nick.”

“Mày cũng vậy đó.”

Hai người trừng mắt với nhau.

Chuyến bay tới Arizona diễn ra suôn sẻ, trừ vụ hai người phải ngồi gần nhau trên máy bay. Khi tới khách sạn thì trời đã tối hẳn. Luke may mắn đã tìm được phòng ở cùng lầu với cô dù anh đặt chỗ khá cận ngày. Suốt chuyến bay, Cat đã im lặng, và có vẻ buồn khi tới được khách sạn mà mẹ cô sẽ tổ chức cưới tối hôm sau.

“Mình đi ăn đi Luke, không thôi em sẽ gặm mấy trái cây trên mấy bức tranh trong phòng đó. Đi nào Van Buren, dẫn đường đi, em đói muốn xỉu nè.”

Cô ấy đang nhớ Nick sao?

“Anh muốn xuống nhà hàng ăn hay gọi đồ lên phòng?”

“Ra ngoài ăn đi, rồi đi tham quan. Nếu em không thấy mệt?” Anh cảm thấy không thể chịu đựng được khi ở cùng 1 phòng với cô. Anh khẽ liếc cái điện thoại bàn, không có đèn đỏ nhấp nháy, vậy là Nick không gọi. Và Faith cũng không.

Bây giờ là 9 giờ tối. Đám cưới sẽ vào lúc 6 giờ tối mai. Tất nhiên Faith có thể thu xếp chút thời gian để gặp Cat chút, phải không? Bà đã không gặp con gái 2 năm rồi, dù theo ý riêng của anh thì chuyện đó chẳng có gì đáng buồn.

Cát cầm ví lên, ngay lúc đó, có tiếng gõ cửa. Hai người nhìn nhau.

“Để anh.” Vui mừng vì có chuyện để làm, Luke mở cửa. Faith đang ở ngoài hành lang, mặc một bộ vét lụa như bà vừa từ tạp chí thời trang bước ra.

Anh lùi lại, mở cửa rộng ra. “Khỏe không, má hai.”

Bà nhìn kỹ anh. “Trời thần, Lucas. Ngạc nhiên quá.” Bà với lên hôn gió anh rồi đưa anh cái túi lụa đen đang cầm. “Để cái này đâu đó đi cưng. Coi nào, con gái của ta đâu rồi?”

“Chào mẹ.”

Faith bước tới, tay dang ra. “Để mẹ coi. Trời ạ, mẹ đã quên mất con cao lớn cỡ nào.”

Tay họ khẽ chạm vô nhau: tay Faith lạnh và khô, tay Cat ướt mồ hôi. Cô cố kềm chế không lau tay vào áo đầm của cô. Lúc nào cũng thế, khi có mặt của Faith, cô luôn cảm thấy mình bình thường, cao lêu nghêu,

và chân tay thừa thãi. Cô ghét phản ứng này của cô với người phụ nữ xinh đẹp, xa lạ mà cô gọi là mẹ. Faith luôn mềm mại, trắng trẻo, xinh xắn hơn con gái mình.

Bà đưa đôi mắt hồ thu nhìn cô từ đầu xuống chân, nhanh chóng và điêu luyện tính đến từng xu mỗi chiếc áo cái quần cô đang mặc đáng giá bao nhiêu.

“Ôi Trời ơi, Catherine, con vẫn đi mua sắm ở mấy tiệm đại hạ giá sao? Rồi mấy đôi cao gót như vậy không chỉ làm con cao át người ta mà con khiến chân con trông to kinh khủng.”

“Cô ấy không có cao át con.” Luke bước ra sau Cat và vòng tay ôm eo cô. “Con nghĩ từ trước đến nay chỉ có nữ hoàng Cleopatra là có chân đẹp như Cat thôi. Và mấy người mà bị cô ấy cao át thì do bởi họ quá thấp để mà hiểu được tầm cao của cô ấy. Và với khiếu thẩm mỹ tuyệt vời, dù có mua và mặc đồ chợ trời thì cô ấy vẫn rất quyến rũ.” Vòng tay anh ấm và vững chãi bao bọc lấy cô, và cả cách anh bảo vệ cô nữa. Cảm giác thật sung sướng.

“Con thật tử tế,” Faith cười đầy ý nghĩa. “Lúc nào con cũng bảo vệ nó thế hả Lucas? Catherine này, mẹ chỉ ghé qua để đưa con cái áo phụ dâu mặc ngày mai thôi. Mẹ đã hẹn làm tóc cho con lúc 9 giờ sáng. Bây giờ gặp thì mẹ thấy nó vẫn quần tít như thế, mẹ sẽ phải nhờ Milo cắt và duỗi thẳng nó ra vậy.”

“Cô ấy sẽ không cắt chút nào đâu,” Luke thẳng thừng. Anh nhìn xuống cô, tay vẫn vòng qua eo cô. “Phải không Cat?”

“Tất nhiên là không.” Cat biết rằng mẹ cô đã căn dặn người thợ làm tóc kỹ rồi, và 1 lần cô đã bị kẹt vô tình hướng đó, kết quả là cái đầu cô xoắn tít, tóc thì ngắn cùn. Bây giờ cô chẳng buồn tranh cãi với mẹ, mai cô sẽ hủy cuộc hẹn đó.

“Mẹ khỏe không? Chú rể may mắn của mẹ đâu?”

“Con biết là chú rể gặp cô dâu ngay trước lễ cưới là điềm không may mà. Chandler sẽ ở với bạn ông ấy đến mai.”

Faith ngược lên nhìn cô con gái cao kều. “Và bây giờ chúng ta đều đã lớn, con nên gọi mẹ là Faith, phải không con yêu?” Bà cười, khoe hàm răng được tẩy trắng bóng, đều đặn. Ông chồng thứ 5 của bà là 1 nha sĩ. “Mình có thể giả vờ là chị em. Vậy có vui không?”

Hay thật, Cat thầm nghĩ, ai cũng muốn mình làm em gái.

Đây là lần đầu tiên trong đời, những lời châm chọc của mẹ cô hoàn toàn không làm cô đau, vì cô đang nhìn ra bà theo cách nhìn của Luke. Cô giật mình nhận ra điều này.

Cô từng nghĩ mẹ cô là một người phụ nữ cô đơn, buồn bã vì những cuộc hôn nhân không tình yêu và bà nghiện mua sắm vì bà không thể chịu đựng được việc phải ở một mình. Giờ đây, như được mở mắt, cô thấy Faith là một người phụ nữ ích kỷ, luôn coi mình là nhất mà chẳng buồn đoái hoài gì đến Catherine. Cô đã từng luôn cảm thấy mình xấu xí và kém cỏi vì bà luôn nói cô là thế. Cô chợt giật mình nhận ra: điều Faith nói không phải là sự thật.

“Uống gì không Faith?” Luke hỏi, dù anh vẫn bám sát Cat. Cô cảm kích sự nâng đỡ của anh, cả thể chất lẫn tinh thần. Vì dù cô có lý lẽ thế nào đi nữa thì cô vẫn luôn cảm thấy tổn thương khi ở cạnh mẹ cô. “1 ly pha chế nha?” anh nói thêm (nguyên bản; eye of newt: chất thuốc do phù thủy pha chế, mình nghĩ ý của Luke là Faith là 1 phù thủy.)

“Thôi, khỏi, cưng à. Ta phải đi rồi. Sắp tới hẹn mát-xa của ta. Ta tới chỉ để đưa Cat cái áo đầm thôi.”

Bà liếc xung quanh tìm coi Luke đã để cái áo đâu. “Đến coi đi. Mẹ mua nó ở Paris đó cưng.” Bà nhìn cô vẻ chê trách - cách duy nhất bà nhìn cô lâu nay.

“Bây giờ thấy con, mẹ nghĩ áo sẽ hơi bị chật ở hông đó. Con lại lên kg nữa phải không? Và Trời ơi, con làm gì cái da của con vậy? Sao lúc nào cũng cứng đầu mà phơi ngoài nắng để nổi đầy tàn nhang thế? Con à, nhất định phải dùng cái kem mẹ đã gửi cho con đó.”

“May cho Cat không: mẹ sắp kết hôn với một bác sĩ thẩm mỹ?” Luke nhẹ xen vô, tay anh hơi siết nhẹ eo cô. “Dù cô ấy không cần, nhưng trong 30 năm tới hay cỡ chừng tuổi của dì, cô ấy mà cần thì có thể có nguyên

cái mặt xóa đi, sửa lại miễn phí. Đương nhiên, lúc đó có lẽ đi lại lấy một ông chuyên lo đám tang rồi. Đến dễ thì đi dễ mà.”

Cat suýt nữa sặc. Cô không thể nhìn Luke vì sợ cô sẽ phá ra cười.

“Coi nào Luke, con biết lúc ta có Cat, ta mới 16 tuổi thôi mà, gần như là một đứa bé thôi.”

Faith lỡ dính bầu lúc bà 29 tuổi chứ không phải 16, nhưng lúc nào Cat cũng bị trách vì những phiền toái của bà do có cô. Cô chợt nhận ra bà không thể cau mày: chắc bà đã chích Botox.

Faith kéo cái túi và lấy cái áo giơ lên. Không thể phủ nhận mẹ cô rất giỏi chọn đồ. Chiếc áo lụa màu đỏ lửa suôn dài đến chân, không có phụ kiện lung tung, chỉ là những đường cắt khéo léo.

“Đám cưới mà chọn màu này cũng hay,” Luke tỉnh bơ. “Màu đen không hợp hơn sao?”

“Màu đen hết thời rồi.” Faith nghiêng đầu giơ cái áo lên trước Cat. Bà nhìn cái áo thiết kế có một không và hơi bĩu môi. “Ta đã nghĩ màu này sẽ hợp với màu tóc nước da của Cat, nhưng giờ thì...”

Cat thầm nghĩ: mấy triệu năm nữa cũng chẳng hợp. Không đời nào mẹ cô có thể tin là màu đó sẽ làm cô xinh đẹp hơn.

“Dì nói đúng,” Luke vờ ngưỡng mộ. “Màu này sẽ rất tuyệt cho Cat, không ai có thể mặc màu này đẹp như cô ấy. Ví dụ dì mà mặc thì nó sẽ làm cho tóc dì vàng rơm, da dì tái ngắt, phải không nào? Màu này chỉ hợp với vẻ đẹp và sự trẻ trung của Cat, và tất nhiên là mái tóc huyền ảo của cô ấy nữa.”

Cat thúc cùi chỏ vào ngực Luke. “Bao nhiêu người sẽ dự đám cưới vậy?” cô nhanh chóng xen vô, trước khi tiếng cười bật ra khỏi miệng cô. Để trấn tĩnh, cô tưởng tượng ánh mắt khách dự tiệc dán vào mông cô trong chiếc áo bó sát đó. Cô rùng mình. May thay, cô sẽ chẳng bao giờ phải gặp lại họ. Mẹ cô không bao giờ mời 1 khách dự liên tục 2 tiệc cưới. Chỉ có cô không may là trường hợp ngoại lệ.

“Khoảng 1200 khách thôi à. Chandler muốn tiệc thân mật thôi à.”

1200 khách nhìn vào mông cô. Vui rồi. Ánh mắt cô giao với ánh mắt Luke. Trong mắt anh lấp lánh ánh cười, và câu hỏi “em không sao chứ?” Cô khẽ gật đầu. Khi Faith gọi cô cách đây 1 tuần, đâu có tới cả ngàn khách như thế. Cat thầm nhún vai, cũng chẳng có gì quan trọng.

Faith trấn tĩnh lại và đưa cái đầm cho cô. “Ừ thì ta đã cố hết sức mà. Ráng ép mình mấy tiếng vậy chứ sao, mọi việc sẽ ổn thôi. Ta phải chào tạm biệt thôi, người thợ mat-xa đang chờ, tiễn ta ra cửa đi cưng.”

Cat tự hỏi có phải bà gọi mọi người là “cưng” vì bà không thể nhớ tên họ không. Có lẽ. Cô đưa cái đầm cho Luke và đưa bà ra cửa.

“Chào nha Faith,” anh gọi với ra từ trong phòng. “Con rất mong gặp được Chandler vào ngày mai, hi vọng được nói chuyện với ông ấy. Ba có kể cho con nghe mấy chiêu buồn cười của dì, con không thể chờ nổi được chia sẻ chúng với người à... chồng kế tiếp của dì. Ông ấy sẽ vừa cười vừa lăn vô tiệc cưới.”

Cat nhẹ đóng cửa lại sau lưng bà má đã ghen lời của cô. Cô gài khóa cửa rồi quay nhìn anh. Về mặt cô thật lạ. Ôi thôi, cô sắp khóc chẳng?

“Anh xin lỗi Cat à, anh ghét cái cách bà phù thủy đó nói chuyện với em. Bà ấy là một -”

Hét lên một tiếng lớn, Cat chạy ào vô phòng và tung người vào vòng tay anh. “Người hùng của em!”

Môi cô chạm vào môi anh, và môi anh đã ở sẵn ngay đó để chờ môi cô. Anh siết chặt. Ôi, cô thật tuyệt vời. Cô cười trên môi anh và anh chưa bao giờ cảm thấy đam mê như thế trong đời.

“Hoàng tử bạch mã của em.” Lưỡi của cô cuốn lấy lưỡi anh trong niềm khao khát khôn cùng.

Anh siết chặt cô hơn. Cô hôn anh, hôn anh và hôn anh, như ngày mai sẽ không bao giờ đến. Anh chỉ có thể làm một điều duy nhất: hôn trả lại cô. Chỉ một phút thôi. Chỉ để giảm bớt cơn khát một chút. Chỉ để xoa dịu niềm đam mê đã tồn tại cả thế kỷ của anh. Nụ hôn của cô có vị mặn của những giọt lệ cô không thể khóc lúc mẹ cô còn ở trong phòng. Nụ hôn cũng có cả niềm vui, và cả sự ao ước.

Cô cho anh nếm trải thiên đường.

Và... cô là quả cấm.

Anh không phải là người trong mộng của cô, và tốt nhất anh nên nhắc nhở cả hai điều đó ngay phút này.

Dù anh muốn tiếp tục hôn cô đến muôn đời, tay anh tự động giữ eo cô để đẩy cô ra. Anh chỉ chịu đựng được chừng đó thôi. Anh rời môi khỏi đôi môi mộng của cô. Anh đã không cưỡng lại cô suốt 10 năm qua để bây giờ đầu hàng.

“Ồ, Cat -”

Thay vì đáp lại, cô đẩy nhẹ hông anh, cả hai cùng ngã nhào ra giường.

11. Chương 11

Cat phủ lên môi anh, cảm anh, cổ anh những nụ hôn say đắm. Anh run lên với cơn thèm khát cháy lòng. Ôm siết cô vào lòng, anh ngấu nghiến đôi môi mềm của cô, hôn lên lưỡi, trên cơ thể mảnh mai của cô. Anh đã cố cưỡng lại. Thực sự là anh đã cố rồi. Nhưng đã quá trễ. Hơi thở cô mơn man tai anh. Sao cô lại biết đó là điểm nhạy cảm của anh nhỉ? Và anh hoảng hốt nhận ra cơ thể anh không còn nghe theo sự điều khiển của lý trí nữa, dù lý trí anh đang cảnh báo tình huống nguy hiểm.

Nụ hôn đam mê kéo dài không dứt. Tiếng chuông báo nguy trong đầu anh ngày càng xa vời khi cô áp sát người vào anh. Tay run rẩy, Luke cố kéo cô ra để thoát cơn cám dỗ. Không may, thay vì đẩy ra, tay anh dường như kéo cô sát vào hơn.

Đôi mắt Cat long lanh khi cô nhìn xuống anh, tên anh nhẹ như gió thoảng trên môi cô. Và cô lại cúi xuống. Anh định né đôi môi khao khát, chiếc lưỡi nghịch ngợm của cô. Cô nhẹ di chuyển hông để nằm thoải mái hơn, và kết quả là, chiếc áo đầm bị kéo cao lên, khoe ra đôi chân dài.

“Em đang làm - gì vậy?” anh hỏi, khi tay cô vuốt dọc người anh, anh run lên vì thèm muốn. Mái tóc tuyệt vời của cô phủ lấy gương mặt của cả hai, tạo ra nơi ẩn náu thơm ngát cho cả hai, cô kéo áo anh ra khỏi quần jeans và đè hẳn người anh xuống giường. Đôi mắt cô thật gần và lấp lánh như đá mắt mèo, soi vào mắt anh.

“Biết gì không anh?” cô thì thầm thật gần với môi anh, cảm tù anh. Chưa bao giờ trong đời anh cảm thấy cảm dỗ, cảm thấy khao khát điên cuồng người phụ nữ này như thế. Anh đã muốn cô từ rất lâu, đã phải chiến đấu chống lại sự cám dỗ cho cả hai người, nhưng mùi hương cơ thể cô khiến anh sắp hết chịu nổi. Anh... cần.. nghĩ. Đúng rồi. Anh cần nghĩ, bằng lý trí.

Cô cắn nhẹ khóe môi anh. “Anh nói nhiều quá.” Cô luồn 1 tay vào tóc anh, tay kia bện rón cởi bỏ quần áo anh.

Lý trí anh như bị che phủ, những nụ hôn của cô tràn đầy ham muốn, mềm mọng khao khát. Hơi thở của cô ầm ập, miệng cô nóng hổi. Ấm ướt, ngọt ngào, đói khát.

Có cô trong tay như vậy khiến anh đau đớn. Người anh thèm muốn cô như tên nghiện. Nhưng anh cần phải tỉnh táo: anh đưa tay nắm lấy cánh tay cô để đẩy cô ra. Nhưng thay vào đó, tay anh trượt lên làn da mịn màng trên vai cô vuốt ve. “Em không biết em đang làm gì đâu,” anh tuyệt vọng nói, giọng khàn đi vì hi vọng và đam mê.

“Từ từ rồi em sẽ giỏi hơn mà,” Cat trấn an anh, hoàn toàn không hiểu ý của anh. Ôm đầu anh để anh nhìn cô. Đôi mắt cô sẫm lại và mở to. “Em lớn rồi Luke. Em biết em muốn gì.”

Cô đang tò mò, anh cố ép mình nhớ, tất nhiên là cô tò mò rồi. Tim anh đập dồn khi thấy ánh mắt cương quyết của cô. Luke rên lên. Đúng là cô đã quá tuổi mà người phụ nữ được phép tìm bạn tình và anh tình cờ là ứng cử viên. Cô thấy an toàn với anh. Cô biết anh luôn làm mọi thứ vì cô.

“Không, khoan đã Cat - từ - từ -”

Cô còn con gái. Nếu anh không có lý do nào đủ mạnh thì lý do đó là đủ rồi. Anh phải nhẹ nhàng từ chối cô thôi. Phải tách rời cơ thể họ ra. Phải vậy thôi, ngay khi anh tìm được lý do để cô không bị tổn thương, ngay khi anh có thể rời ra và bắt cơn đói khát của anh im lặng. Ngay khi lý trí anh tỉnh táo lại.

“Ồ, Cat à? Sao mình không bàn chuyện này đã?”

“Ôi Luke, anh thật hấp dẫn.”

Cô lướt nhẹ chiếc lưỡi nóng ẩm lên bên ngực phải của anh, và anh rên lên. Anh cố ép mình không đáp ứng cô, nhưng Trời ạ, anh đã khao khát chuyện này cả tuần, hàng tháng, nhiều năm, nhiều thế kỷ rồi. Anh cố tự chủ.

Và thất bại.

“Em chắc chắn không?” anh thì thào.

“Yêu em đi.”

Ánh mắt cô mơ màng khi anh ngẩng lên chạm môi vào môi cô. Nụ hôn như rượu mạnh lan tỏa khắp người cô. Vừa đánh lạc hướng cô với những nụ hôn nóng bỏng, tay anh vừa kéo áo đầm cô xuống, để lộ gò ngực trần.

Ánh mắt anh lấp lánh khi nhìn thấy chiếc áo nửa ngực không dây màu tím. “Chạm vào người em như chạm vào giấc mơ.” Anh mơn man gò ngực trắng mịn trần ra ngoài áo ngực.

“Em là thực mà.”

“Tạ ơn Trời. Chiếc áo này trông thật tuyệt trên người anh.” Nụ cười anh thật nguy hiểm. “Nhưng tốt nhất là nó nên ở trên sàn nhà.”

Tay anh vuốt nhẹ ngực cô với vẻ tôn thờ, cô ưỡn người lên như mời gọi. Nhưng Luke muốn khám phá từ từ, kỹ lưỡng. Cat rên lên khi ngón tay cái anh mân mê núm vú căng cứng của cô qua lớp lụa mỏng. Cô vừa muốn cơn giày vò kéo dài mãi mãi, vừa muốn sự giải thoát tức thì.

“Luke...” cô cầm tay anh áp chặt vô, anh tìm thấy móc áo, chiếc áo bung ra, để hơi thở nóng hổi của anh mơn man làn da trần. Luke đặt tay lên ngực cô, bàn tay anh nóng bỏng.

“Tuyệt hơn cả giấc mơ,” anh cúi xuống và nhẹ nhàng đặt môi lên ngực cô. Cảm giác... khôn cùng. Rồi anh ngậm núm vú căng cứng đó và khiến cô oằn người đi vì khoái cảm.

Cô ôm chặt cổ anh.

“Luke ơi...”

Anh dịu dàng nâng niu ngực bên kia. Cô không muốn dịu dàng.

“Luke, cởi áo e-” Cô hổn hển. “Khỏa thân. Em muốn - aaa!” Phải một hồi lâu cô mới nhớ cô định nói gì.

“Không cần vội,” anh nói trong khi vừa vuốt ve, vừa cắn nhẹ.

“Vội,” cô hụt hơi nói trong tóc anh. “Vội mà.”

“Thư giãn đi Cat, em sẽ được chăm sóc cẩn thận mà.”

“Nhưng chậm quá.”

Luke cười khê. Và tiếp tục nâng niu ngực cô. Làm cô cuống lên. Đầu cô lắc qua lắc lại, hông cô nhấc lên khi anh thổi nhẹ. Anh bắt ngờ cắn mạnh. Rồi chiếc áo được từ từ kéo lên trên đùi cô. Bàn tay nóng bỏng của Luke vuốt từ chân lên đùi.

“Em...” anh hôn, cắn nhẹ, trêu chọc môi cô khi tay anh tìm đến chỗ đó.

... yêu anh.

Những ngón tay anh vuốt ve nơi đó qua lớp vải quần lót mỏng làm cô oằn người lên. Rồi anh luồn tay xuống dưới. “Từ từ nào.” Anh dừng lại như trấn an cô, rồi lại hôn môi cô.

Mặt Cat nóng bừng khi anh khám phá nơi đó, phát hiện sự ẩm ướt trong cô. Những ngón tay anh lần sâu vô trong, và khi anh lướt được một ngón tay dài vô giữa những nếp gấp căng mọng, anh rên lên đau đớn. Và cô cũng thế.

Luke ngẩng đầu lên, ánh mắt anh sẫm lại. “Vẫn đang cùng anh chứ?”

“Em nghĩ em tới trước rồi.” Cô thì thầm trong mùi hương đam mê của anh và cô quỵệt chặt. Và mơ màng cô nghe anh gọi tên cô trong khi cô vùi mặt vào ngực anh sau cơn chấn động. Hơi thở cô đứt quãng, còn Luke như đã ngừng thở. Cô bất thành linh cảm thấy mắc cỡ nên càng vùi mặt sâu vào ngực anh. Anh gầm gừ trong cổ họng, rồi cố lấy gì đó khỏi túi quần đồng thời cởi bỏ quần jeans. Cô nghe tiếng giấy anh rút trên sàn, rồi tiếng sột soạt của chiếc quần jeans theo sau đó.

“Ví.” Anh hỏn hển, mở ví ra và lấy ra một gói nhỏ. Anh dùng răng xé nó và đưa cho cô. Cô nhìn nó. Sao anh có nó trong ví? Chắc chắn là anh đã không tính ngủ với cô trong chuyến đi này... Tim cô đập dồn. Thôi đừng nghĩ chuyện đó, cô tự cảnh cáo, đừng nghĩ.

Cô nhìn chiếc bao cao su rồi nhìn phần nhô lên dưới chiếc quần lót của anh. “Cái miếng nhỏ này sao vừa, anh phải cần king-size! Luke-”

“Vừa mà. Tin anh đi. Đây nè.” Anh cầm nó lại. “Lần này anh tự làm. Anh không kèm chế nổi nữa.”

Anh tự đeo bao vô, rồi rên lên khi bắt gặp cô đang nhìn anh chăm chú. “Em còn nhìn như vậy là anh xong luôn trước khi mình làm được gì đó.”

Nói anh yêu em đi, cô thầm ước.

Anh cười nhẹ với cô rồi nhanh chóng cởi bỏ chiếc quần lót lụa của cô, thả qua một bên. “Em thật đáng yêu, Cat à.”

Anh khẽ đẩy chân cô rộng ra và nằm xuống giữa. Cơ thể cô căng thẳng khi cảm thấy vật cương cứng đó chạm vào phần mềm mại của cô.

“Thư giãn đi cưng.”

Phản ứng tự nhiên làm cô thêm căng thẳng. Cô cắn môi cố thả lỏng.

Và mở rộng ra để đón nhận sự đẩy đặn của anh. Cô hít hà khi cơ thể cô cố cưỡng lại cơn đau xé nát. Theo bản năng, cô cố đẩy anh ra.

Luke như hóa đá. “Cat?” Anh nhìn cô. “Cưng ơi, muốn anh dừng lại không?”

Cô cố chống lại bản năng bằng cách siết chặt lấy anh để anh không lặn khỏi cô. Đây là Luke, người cô đã yêu từ bấy lâu nay. Là ngón tay Luke đang luồn vào tóc cô. Là hơi thở của Luke đang hòa nhịp với cô. Là cơ thể anh đang gần gũi cô. Cuối cùng thì cô cũng đã đợi được giây phút này. “Em - nhanh đi anh.”

Anh dịu dàng ôm mặt cô. Cô cảm thấy anh bắt đầu di chuyển trong cô.

“Em ghét chuyện này, phải không” anh nói.

“Không!”. Nhưng anh hiểu rõ cô mà. “Phải,” cô thừa nhận. Mím môi, anh định rút ra. Cat nhắm mắt và cuốn chặt lấy anh.

“Xong đã anh.” Cô bối rối không dám nhìn anh.

Anh gục đầu tì trán vào trán cô. “Lẽ ra anh nên đủ mạnh mẽ mà nói không.”

Ôi Trời. Lại nữa rồi.

Cô không bao giờ muốn ép anh làm điều anh không muốn.

“Anh luôn muốn cho em những gì em muốn, dù điều đó không tốt cho em. Vậy hoàn tất chuyện mà em đã bắt đầu đi Luke. Rồi là xong.”

Cat cắn môi. Anh không hề nói một lời yêu thương hay tình tứ gì với cô. Đối với Luke, đây chỉ là một đêm bình thường với một người tình nguyện chuyện đó. Một người thiếu kinh nghiệm, vụng về, lóng ngóng.

Đừng khóc. Đừng khóc mà. Cô tự nhắc.

Nhưng từ sâu thẳm, cô trở lại thành cô bé 17 tuổi ngày trước và Luke đang giận dữ, hối hận. Cảm giác bơ vơ tràn ngập trong cô.

Luke ân ái với cô, không có nghĩa là anh yêu cô. Và không có tình yêu thì chuyện ân ái của hai người chỉ là một thắng lợi không trọn vẹn cho cô. Anh đã hối hận vì để cô quyến rũ.

Cô đã đánh một canh bạc lớn nhất trong đời. Và thua trắng.

Cảm giác hân hoan đã biến mất, nhưng cô vẫn ôm chặt Luke bằng hết ý chí, bằng cả cơ thể trong khi anh di chuyển trong cô đầy hoang dại.

Cơ bắp anh căng lên khi anh cố kềm lại. “Em ổn chứ?” hơi thở anh dồn dập.

“Dạ.” Cô vùi mặt vào cổ anh. Tim cô đau đốn, nước mắt cô lặng lẽ chảy. Cô muốn quay ngược thời gian lại thời điểm trước khi cô đã phạm một sai lầm lớn với người cô yêu.

Em yêu anh. Em yêu anh. Em yêu anh.

Anh đã làm gì vậy Trời? Ngu ngốc. Ngu ngốc. Ngu ngốc. Vẫn ở trong cô vì không thể cử động nổi, Luke hít sâu hơi thở đam mê của cơn ân ái của hai người. Anh chợt cảm thấy lạnh: cô ghét chuyện này. Anh đã cảm nhận được sự căng thẳng của cô khi cô nhận ra người cô đang cùng ân ái không phải là người lý tưởng của cô. Anh không chỉ lấy đi sự trong trắng của cô, mà còn làm chuyện đó một cách hoang dại.

“Luke, em yêu-”

“Muốn anh tắt đèn không?” anh hỏi ngay lúc đó, và lặn khỏi người cô.

Im lặng bao trùm.

“Dạ.”

Anh cẩn thận rời xa cô. Cô co người và kéo tấm chăn mỏng che người. Chiếc áo đầm tím xoắn chặt eo cô. Cô giằng, kéo nó, mà không nhìn anh.

Anh kéo chiếc chăn mỏng che cơ thể cô. “Em sẽ không bị ối chứ?”

“Không.” Giọng cô ấp úng sau cánh tay. Cách con cua nhỏ của anh dùng để tránh né.

Anh với tay tắt đèn. Căn phòng chìm vào bóng tối, rồi nằm xuống bên cô. Chỉ có một vài cm giữa hai người nhưng là vụn vặt xa cách trong suy nghĩ.

“Đó có lẽ là điều ngu ngốc nhất trong đời anh đã làm,” anh thở dài, “anh xin lỗi em, Cat.”

Khoảng lặng kéo dài khiến anh tự hỏi phải chăng cô đã ngủ. Ngoài hành lang, ai đó đang lấy đá lạnh và tiếng ồn xé toang bầu không khí yên lặng. Căn phòng ngập mùi ân ái, cuồng say, và cơ hội đã bị mất. Cạnh anh, Cat nằm im re.

“Em có thể tha thứ cho anh không?” cảm giác lo lắng choáng ngợp trong anh.

“Tất nhiên rồi.”

“Chuyện đó lẽ ra không nên xảy ra như vậy.” Anh thú tội. “Là lỗi của anh. Anh nên nhận ra là không có tình yêu thì chuyện đó là quá sức đối với em. Anh chỉ hi vọng là anh đã không khiến em sợ hãi cho lần khác với ai đó.”

“Ai đó... Anh nghĩ - anh nghĩ chuyện không suôn sẻ với anh thì có thể suôn sẻ với người khác sao?” cô cay đắng hỏi trong bóng tối.

Anh đưa tay chạm vào cô. Cô giằng ra. Trời ạ. Luke đưa tay day đôi mắt cay xè. Anh nên bị xử bắn mà.

“Tin anh đi em. Yêu một người sẽ làm mọi chuyện trên đời này khác hẳn.”

“Nếu anh nói vậy.” Giọng cô đầy nghi ngờ.

“Em thực sự không sao chứ?”

“Chưa bao giờ ổn như lúc này.”

“Nếu anh lấy khăn ướt, nóng, em chịu để cho anh-”

“Không!” Cô hắng giọng và nói nhẹ nhàng hơn. “Em sẽ dậy và đi tắm bây giờ.”

Rõ ràng cô muốn anh biến mà. Cánh tay Luke đung vô ngực cô khi anh lặn sang. Cô rúm người. Anh thăm chử thề. Ôi Trời, anh phải làm gì để sửa lỗi đây? Nói gì đây? Làm thế nào?

Luke gồi đầu lên tay nhìn trần nhà với con tim đau đớn. Bên cạnh anh, cô rục rịch, không thấy thoải mái, tự nhiên với anh nữa. Anh đã làm hỏng mọi chuyện Hồng hết rồi. Anh muốn luồn tay dưới vai cô và kéo cô vào lòng, sát vô con tim đang đập rộn của anh. Anh muốn nói thẳng.

Anh muốn là người trong mộng của cô. Khỉ thật.

“Em biết là chuyện này đã thay đổi quan hệ của mình phải không Cat.” Anh cần nói rõ, vì anh đã cố kềm chế tình cảm lâu nay, nên giọng anh có vẻ bức bối.

“Em không muốn nó thay đổi,” Cat phản ứng mạnh. Cô xoay người, chân khê chạm vào chân anh. “Xin lỗi.”

“Em không muốn thay đổi?”

“Không. Em thích mọi chuyện trở lại như cũ.”

“Em muốn quên đi vĩnh viễn chuyện đã xảy ra?” Tay anh đập vào mũi cô khi anh với ra chạm người cô.

“Ái đau. Dạ đúng.”

“Xin lỗi. Em không sao chứ?”

“Không sao. Nè, Van Buren, anh không có giường của anh sao?”

“Em khóc à?” anh dịu dàng. Phải, cô đang khóc, đồ ngớ ngẩn, sâu bọ à.

“Nghẹt mũi.”

“Có lẽ do máy lạnh.” Phải rồi! “Em đuổi anh hả bé mèo?”

“Không có gì đâu, chỉ là anh nằm hết nửa giường, mà em thì cần ngủ để mai dự tiệc nữa.”

Sao mà không có gì, Luke cay đắng nghĩ. Cô vẫn còn quần áo trên người, anh đã quá đam mê nên không để ý, cô không quen với việc ngủ chung giường với đàn ông, nhất là người không trong mộng như anh. Cô đã còn con gái, vì anh chưa từng là lần đầu của ai không thể là lời giải thích cho sự tệ hại của anh.

“Chờ một chút để anh thở lại được, có được không?” Và để anh có thể nghĩ được điều gì đó để làm cô nguôi ngoai.

“Hmmm? Ồ, được thôi, cứ tự nhiên.” Cái giường khê nhấp nhô. “Em vô phòng tắm đây. Sáng mai gặp.”

Sáng mai gặp?

Anh nghe tiếng chân cô đi ngang qua thảm. Cửa phòng tắm đóng lại. Anh chờ ánh đèn bật lên. Nhưng không có.

Cổ họng Luke nghẹn lại. Anh không phải là Sở Khanh nhưng anh cũng khá trong chuyện này lắm mà. Vậy tối nay anh bị gì? Khi anh cần ngọt ngào, dịu dàng, nói những lời có cánh cô cần, và xứng đáng được nghe, thì anh lại vụng về đến ngớ ngẩn. Dù có là người không trong mộng, anh vẫn có thể làm cô cảm thấy sung sướng mà.

Cat không chỉ bị người không trong mộng lấy đi sự trong trắng, mà còn bị một kinh nghiệm đầu tiên quá kinh khủng. Vậy cũng chưa hết. Anh đã phản bội niềm tin của cô, lời hứa của anh và gây đau đớn tột cùng cho cô.

Anh thiệt là giỏi mà.

Anh đã muốn yêu cô suốt đêm, suốt đời, nhưng lại vụng về như thằng thanh niên 16 tuổi lần đầu làm chuyện đó. Anh chợt nhận ra những tuần vừa qua giữa anh và Cat như một khúc dạo đầu nóng bỏng, và anh đã

chẳng còn chút ý chí. Anh đưa tay quệt mồ hôi trán, cảm thấy như vừa trải qua cơn bão cảm xúc. Họ đã đi một bước và không thể quay lại.

Anh muốn hú lên như sói hoang, muốn nhào vô phòng tắm và nhấc bổng cô qua vai, đem cô lại chiếc giường nhàu nát và ân ái với cô chậm rãi, nhẹ nhàng đến khi cả hai không thể cử động nổi. Anh muốn túm vai cô và yêu cầu cô nhận ra anh mới chính là người trong mộng cho cô. Nhưng tâm tư của Cat là quan trọng hơn. Anh biết Cat quá mà.

Luke ngồi phắt dậy, nheo mắt nhìn cánh cửa phòng tắm.

Anh chợt tỉnh ra. Khỉ thật. Đúng là anh biết rõ Cat mà.

Không khi nào Cat của anh ân ái với người mà cô không yêu. Anh đã nghĩ đi đâu vậy?

Với tính e dè của cô, Cat sẽ không ngủ với anh nếu cô không yêu anh. Cô nàng khờ dại đang cố tỏ ra cao thượng để giải phóng cho anh đây.

Luke chợt nhận ra thêm một điều: trong lúc anh bận rộn cưỡng lại ý muốn quyến rũ cô, thì anh đã không để ý thấy là cô đang cố gắng hết sức để quyến rũ anh nhiều tuần qua.

Tim anh như được chấp cánh bay.

12. Chương 12

Mắt mờ lè, Cat dựa hông vô bồn rửa mặt. Vừa đóng cửa phòng tắm là cô vội bỏ cái áo tắm, kéo nó qua đầu. Cô cảm thấy quá xấu hổ. Và biết hoàn toàn do lỗi của cô. Có nhớ ý định để Luke khởi đầu mọi thứ không Cat? cô trách mình, cổ kèm tiếng nức nở.

Chuyện đã vậy còn chưa đủ tệ, một chiếc cúc áo mắc vào tóc cô, cô đứng đó, tay giơ cao, mặt bị che lại, và không cách nào gỡ ra được.

Chuyện thật buồn cười mà: nếu nhìn lại khoảng 28 năm sau.

Càng cố gỡ thì cái áo càng quấn chặt cánh tay cô. Giận dữ, bực bội, cổ nén tiếng khóc, cô giằng mạnh đám rối sau tóc. Nhưng càng cố thì càng vướng. Càng cố nín khóc thì tiếng nức nở càng thêm đau đớn. Càng cố không yêu Luke thì tim cô càng thêm lún sâu.

“Đau. Đau. Đau.”

Cửa phòng tắm hé mở. “Cần giúp không?”

Cat ré lên, rồi gất gồng. “Khỉ thật, Luke, em đang trần truồng đây nè!” Cô không thể lấy khăn lông che người chứ đừng nói dùng tay mà che. Cô định quay đi nhưng lại đổi ý, đằng nào anh cũng đã thấy hết rồi.

“Đi ra đi Van Buren!”

“Hmmm. Coi bộ thú vị đây.”

Thật là trở trêu mà: cô đứng đó trần truồng, tay giơ cao và giữ chặt trên đầu, không nhìn được gì, vừa giận vừa xấu hổ. “Tìm cho em cái kéo rồi đi đi.”

“Vướng tóc hả?” Dù anh không chạm vào cô, Cat vẫn cảm thấy hơi ấm tỏa ra từ Luke bên cạnh cô. “Sao không để anh gỡ cho thay vì phải cắt đi?”

“Vì em không muốn anh cạnh em,” cô nghiêng rằng. “Đi đi.”

Cô yêu anh. Anh chỉ quan tâm cho cô. Thế thôi. Rồi cô sẽ quên anh, thề với Trời, dù là phải đến hết thiên niên kỷ sau, cô cũng sẽ cố làm như thế. Bất ngờ cảm thấy tay anh ấm áp trên hông cô. Cô ép sát vào bồn rửa mặt mát lạnh.

“Em không muốn anh đụng vô em,” Cat ra vẻ hết sức bất bình.

“Chết chưa,” Luke dịu dàng nói, bồng cô lên như Rhettt bồng Scarlett đi lên lầu (truyện Cuốn theo chiều gió). Anh vẫn khỏa thân. Sao chưa chịu mặc đồ. “Vậy là không được rồi?”

“Thả em xuống, Luke kia. Em không có đùa, thả e-” Anh thả cô xuống giường. Nước mắt lại dâng lên trong mắt cô, hoàn toàn không có liên quan đến mớ tóc rối.

“Chắc em chưa kịp vệ sinh đâu?” Luke thản nhiên trò chuyện

Cat có thể cảm thấy ánh mắt anh lướt trên người cô, và mừng là chiếc áo đầm đã che đi khuôn mặt đỏ bừng của cô. Cô lau những đôi gò má sưng nước bằng cánh tay. “Em ghét anh,” cô chân thành nói. “Đi về phòng anh đi.”

Cô nghe tiếng anh cười khê xa xa. Gì đó...? Tiếng nước chảy. Anh đang trong phòng tắm. Như chuyên gia uồn dẻo, cô dùng chân để tìm tấm trải giường, hi vọng có thể che được người cô trước khi anh quay lại.

“Giỏi quá.” Cái đệm giường lún xuống khi anh ngồi sát bên cô. “Em lẽ ra nên theo đoàn xiếc.”

“Em không cần anh thương hại đâu Lucas Van Buren. Đừng!” cô cảnh cáo khi anh chạm vào đùi cô.

“Ít nhất cũng để anh làm chuyện này đi Cat.” Giọng anh dịu dàng đến đốn đau. “Làm ơn đi?”

Thật đáng ghét mà. “Thì tắt đèn đã.”

Chiếc khăn ướt chạm nhẹ vào chỗ đó, Cat suýt nữa đã vọt khỏi giường.

“Không.”

Cô gần như quên mất cô đã yêu cầu gì. Ồ, phải rồi, tắt đèn.

“Giờ sao đây? Coi em như đứa ngốc vậy hả?”

Luke phì cười. “Coi như cầm tù, buộc em vào cột giường thôi.”

“Đây đâu có cột giường.”

“Thì đúng rồi.”

Cat run rẩy khi anh dùng chiếc khăn lau cho cô. Gò má cô nóng bừng, làm nước mắt như biến mất. Cô chưa bao giờ cảm thấy hổ hang và dễ tổn thương như lúc này, và hoàn toàn không vì cô đang trần truồng. Sao anh có thể đối với cô như vậy? Anh có biết sự phản đối lúc này của anh làm cô thấy sao không?

Luke cẩn thận vệ sinh cho cô, rồi để cái khăn qua một bên. Cô cảm thấy anh rời khỏi giường.

“Mai gặp nha.” Cô nói nhanh.

“À, con của bé nhỏ của tôi ời, thật là tiện cho em để trốn sau cái áo đó phải không? Anh thiệt là may mà.” Chiếc đệm lại lún xuống. Cô ré lên. Cô đã tưởng tượng anh đã mặc quần vô và bỏ đi.

Anh cầm chân phải cô lên. “Đừng hét lớn vậy Cat. Bảo vệ khách sạn nhào vô đây thấy em như vậy thì ngại chết. Mình bắt đầu ở đây nha.”

Những ngón chân Cat co lại khi bàn tay nóng ấm của anh ôm bàn chân cô.

“Lần đầu tiên anh biết yêu đôi chân này là... ồ, có lẽ khi em khoảng 16 tuổi.” Ngón tay cái của anh vuốt nhẹ lòng bàn chân cô. Cô cố kéo chân ra nhưng anh không cho. “Em đang ngồi ở hồ bơi. Em mặc bộ đồ bơi cùng màu nước hồ, nhớ không? Và em đã sơn móng chân em màu hồng tươi. Anh đã nghĩ em là người đẹp nhất anh từng được thấy.”

“Anh điên rồi. Chân em khổng lồ như vậy.”

“Không hề, đúng kích cỡ thôi.” Hơi thở anh đùa giỡn với những ngón chân cô. Cô cố giằng nó lại. Luke cười khê. “Nhớ lúc mình đi mua đồ không? Quý thần ời, bé mèo có biết là anh nên được đề cử làm thánh không. Anh đã muốn nắm lấy chân em và... làm... như vậy.” Anh ngậm ngón chân cô vào miệng.

Cat suýt nữa rút khỏi giường. Khỉ thật, cô muốn nhìn... à mà không. Cô nằm ngả người trên đồng gối, cảm nhận lưỡi anh mơn man ngón chân cô, cảm giác thật khó tả.

“Luke...” cô không biết mình định nói gì, và cũng chẳng sao vì anh phớt lờ sự can thiệp của cô. Anh hôn, mơn trớn ngón chân, lòng bàn chân, gót chân. Cảm giác thật mê mẩn, dù anh không tiến xa hơn mắt cá chân.

Tới lúc anh để cả hai chân cô xuống giường thì tim Cat đã đập dồn và người cô rũ ra như cộng mĩ, nhưng lại căng thẳng như vừa chạy đua đường trường xong. Chớp mắt, cô ước gì có thể nhìn thấy vẻ mặt Luke, nhưng cái áo vẫn choàng qua đầu.

“Luke, anh có thể...”

“Anh phải thừa nhận là anh đã để ý mắt cá chân em sớm hơn nhiều. Chắc lúc em khoảng 15 tuổi hay cỡ đó. Em vừa mua đôi giày cao gót ánh kim để đi dự tiệc tốt nghiệp với tên Tom khủng, nhớ không?” Ngón tay cái anh mơn man mắt cá chân phải cô, trong khi môi anh lướt nhẹ lên chân kia. “Em bước xuống lầu và điều đầu tiên anh thấy là mắt cá chân em. Anh suýt sặc. Tuyệt vời, đôi mắt cá chân này.”

Và anh nâng niu từng đường uốn lượn, từng góc ngách. Sao hôn mắt cá chân có thể đem lại nhiều cảm giác thế?

“Lúc đó anh đang cặp với Anna Silk.” Cô rục rịch trên giường. Muốn... ham muốn. “Em ghen xanh mắt với cô ta, và những cô nàng anh đã đưa về gặp ba. Người nào cũng đẹp... Anh không còn nhớ Anna, đúng không?”

“Không. Anh chỉ nhớ mỗi cô nàng tóc đỏ hoang dại với đôi mắt mê hồn. Anh nhớ đã ước cô ấy mau mau lớn lên.”

Lưỡi anh ẩm ướt, nham nháp trên chân cô.

“Anh có biết em đã yêu anh nhiều thế nào khi em 15 tuổi không?”

Tay anh lướt lên chân cô. “Thật hả?” anh thì thầm.

“Ôi, phải...” Người Cat run lên. “Em thương anh ngay từ lúc mới gặp anh. Nhưng năm 15 tuổi là năm em biết thâm yêu anh. Anh trông cau có, trầm tư một cách lãng mạn.”

“Vậy sao?”

Cô cố gỡ tóc ra khỏi cúc áo. “Em chắc làm anh điên lắm khi cứ bám theo anh suốt. Có nhớ anh đã lên án em vậy không?”

Luke hôn lên khủy gối cô. Môi anh nóng bỏng, cảm giác tê rần râm ran hết chân cô. “Anh đã không tốt.”

“Không tốt chút nào, nhưng em hiểu anh. Anh không về nhà ngủ thường nhưng khi anh về, em cố gắng tận dụng cơ hội để được gần anh. Em đang bắt đầu lớn, nhưng không hiểu sao anh chẳng hề chú ý em.”

“Có chứ. Như anh còn nhớ, em đi ăn tiệc nướng về, và lúc đó em mặc một chiếc quần short ngắn tới đây.” Ngón tay anh lướt nhẹ lên phần giữa đùi. “Nhớ không?”

Nhớ? Cô gần như mù mị đi nè. “Anh chọc em vì cái quần đó.”

“Chỉ để khỏi sụp xuống và hôn chân em thôi. Tin anh đi Cat, anh đã mơ về đôi chân này...” Lưỡi anh lướt nhẹ lên từng đùi, trong khi tay anh vuốt ve. “Mơ về chúng hoài...”

Sự ẩm ướt gia tăng giữa đùi cô, núm vú cô cương lên, người đau nhức. Luke chắc có thể cảm thấy được anh đã khiến cô bốc cháy thế nào.

Cô lại cố gỡ chiếc áo, nhưng sau đó lại nằm yên để cảm nhận khi Luke tiếp tục vuốt ve cô.

Anh khàn giọng thì thầm, “Và đôi chân này,” trong lúc đưa tay lướt cao hơn. “Anh có thể ca tụng đôi chân tuyệt vời này suốt đời. Quý thần ơi, em có biết đôi chân này đã bao nhiêu lần làm anh cương cứng trong mơ không. Em cứ cười đi: anh lớn đầu, kinh nghiệm đầy mình vậy mà lại đắm đuối một đôi chân.”

Sao anh có thể nghĩ, có thể nói chuyện được nhỉ? Cat liếm môi. “Người em toàn tàn nhang.”

“Tạ ơn Trời.” Luke di chuyển đến ngồi cạnh cô. “Anh đã luôn nghĩ đến chuyện nối liền những chấm này. Kiên nhẫn với anh nha. Chắc phải mất cả đời mới xong đó.”

Cả đời...?

“Em còn nhớ cái đêm anh thôi chịu đựng em,” Cat thì thầm. “Mấy đứa bạn đưa em đi câu lạc bộ thoát y. Lần đầu tiên em được thấy đàn ông khỏa thân. Lần đầu tiên uống bia. Rồi em về nhà và thấy anh trong bếp. Anh mặc jeans với áo thun đen. Khi em thấy anh, tim em muốn nhảy ra ngoài. Em rất muốn tỏ vẻ thạo đời, và rất muốn là một cô nàng tóc vàng nhỏ bé,” cô nói thêm, rục rịch khi anh hôn lên hông cô.

“Mắt em lấp lánh ánh sao, và em mặc một chiếc đầm vàng nhạt. Nó phấp phới quanh chân em khi em chạy ào vô bếp và nhào vào vòng tay anh.” Tay anh lướt trên đùi cô, làm hơi thở cô đứt quãng.

“Anh bế em lên quay vòng vòng, làm em chóng mặt, rồi anh ghì em vô cửa tủ lạnh và hôn em.”

“Anh nhớ.”

“Chân em nhũn ra và đầu em quay cuồng. Tim em đập rộn, da em lúc nóng lúc lạnh, em chưa bao giờ cảm thấy như vậy.”

“Rồi em ói lên giày của anh.”

“Anh xô em ra.”

“Không. Anh cảm thấy áy náy muốn chết vì đã lợi dụng sự ngây thơ của một cô bé đang say. Anh không muốn nặng tội thêm khi kéo em nằm xuống sàn bếp với anh.”

“Mới hôn em như trong mơ, thì ngay đó đã la hét với em, giận dữ vì em say và cư xử giống mẹ em. Anh nói nhiều điều ghê lắm, và em đau vì biết đó là sự thật. Em đứng là phiền toái mà.”

“Anh đã muốn em đến nỗi suýt nữa là sẵn sàng chấp nhận cho ba giết anh, nhưng anh đã nghĩ lúc đó là sự âu yếm của anh làm em kinh tởm. Em ói quá chừng, và nhìn anh như anh mới giết chết đứa bạn thân nhất của em. Anh đã muốn ánh mắt tôn thờ của người em gái, nhưng anh không muốn em là em gái của anh.”

“Em đâu muốn anh làm anh trai em. Em ói vì có qua nhiều phần kích cũng như đã uống quá nhiều. Anh có định gỡ cái áo đáng ghét này ra cho mình đối mặt với nhau trong cuộc trò chuyện quan trọng này không?”

“Lát nữa. Coi nào, anh tới đâu rồi? À, tới đây.” Môi anh lướt nhẹ lên rốn cô và lưỡi anh liếm nhẹ từ đó xuống hông, rồi vòng trở lại. Hông cô nhấc lên, người cô nổi da gà.

“25 tháng 6, tiệc sinh nhật 18 tuổi của em. Bikini màu hồng. Nick đi chung với anh. Có qua trời cô trẻ đẹp ở đó nhưng anh không thể rời mắt khỏi em. Em trông gần như không bận gì-”

Hôm đó cô đã chờ hoài, và anh đến trễ, ở lại có nửa tiếng. “Anh bỏ về sớm.”

“Khó che giấu sự cương cứng trong quần bơi lắm em.”

“Bây giờ tới tay em. Thon dài, ngón tay nghệ sĩ. Anh thích cái là em chưa bao giờ sơn móng tay. Anh thích cách em gõ tay lên bàn khi giận dữ. Yêu cách em luồn tay vào tóc anh. Dù anh biết lúc này là không thể. Nhưng lát nữa...”

Cat muốn anh hôn cô, và muốn hôn trả lại anh. “Mình xong lúc em 17 chưa?”

“Tạm thời là thế. À đôi vai này. Mảnh mai nhưng vững chãi. Em đã gánh cả thế giới trên đôi vai này. Nhưng em không cần phải thế.” Anh vuốt ve cổ cô. “Em có muốn anh không Cat?”

Hơn cả hơi thở cuối cùng của em nữa.

“Em sẽ phải làm gì khi có được anh?” cô nhẹ giọng hỏi, tim đập thình thịch.

“Để anh tính coi.”

Anh nâng niu ngực cô, ngón tay cái vuốt ve núm vú cương cứng. Cô rên lên. Anh cười khẽ nhưng tiếng cười trầm hẳn. Cat cảm thấy ngây ngất, sung sướng, hi vọng.

“Nhưng trước tiên,” hơi thở anh mơn man trên ngực cô, “anh cần phải nâng niu đôi gò bồng đảo tuyệt vời mà anh đã may mắn có được.”

“Nhỏ thấy mờ.”

“Điên sao cô nương? Lớn hơn lòng bàn tay là lãng phí đó.” Và nhiều phút sau đó, anh chứng minh bằng cách dùng môi anh trên ngực cô. Đầu anh cúi xuống, thấp dần, thấp dần đến khi anh chạm vào chỗ đó.

“À, giải thưởng cao nhất đây.” Lưỡi anh tách cô ra và luồn vô. Anh liếm cô như liếm chiếc kem quế.

“Đây-” anh chậm rãi lướt lên trên “là-” xuống dưới “điều anh luôn mong mỏi”, và đẩy sâu vô trong.

Cat uốn người cao lên, anh giữ hông cô trong tay và tiếp tục hôn cô. Mạnh mẽ, mềm mại, sâu rồi nông.

Cat quên mất cả hít thở.

“Đừng tới,” Luke gấp gáp nói. “Đừng-” anh đẩy cô lên cao, “-tới”.

Sao cô kềm nổi. Người cô căng lên như dây đàn. Các dây cảm xúc run rẩy chờ cái vuốt ve của anh. Luke nằm lên người cô. “Anh ở đây. Chờ. Anh.”

Dương vật của anh khê đẩy vào, và phổi cô như vỡ ra khi anh đẩy thật sâu vô trong. Nước mắt cô ứa ra, chảy vào tóc. Cô vùi mặt vào cánh tay, tim đập loạn trong lồng ngực. Tiếng đập như đang nói: em yêu anh, em yêu anh.

“Ấm ướt và hoang dại, nhưng khít chặt,” anh thì thầm, hôn lên cằm cô. “Anh có đang làm em đau không?”

“Không.” Cô gần như không nói nên lời. Anh đưa tay xuống giữa cơ thể 2 người và mân mê cái núm nhỏ.

“Ôi,” người cô oằn lên. “Làm ơn đi.”

“Tới đi em, bé yêu, tới đi, có anh ở đây.”

Và cô tung người bay bổng, và Luke ở đó để đón chờ cô.

Người cô co giật, Luke ôm chặt lấy cô, kềm chế cơn cực khoái của anh đến khi cô lại đến đỉnh lần nữa.

“Anh yêu- phải rồi cưng - đúng rồi-”

Họ cùng nhau tan vào ánh sáng.

Cuối cùng, người cô dịu lại, cô nằm sòng soài dưới anh, da thịt hai người đầm mồ hôi, bện chặt. Ngực Luke nhấp nhô khi anh ráng hít thở. Cô cảm thấy anh di chuyển trong cô nên siết chặt lại để giữ anh ở đó

“Ôi Cat,” anh thở ra vẻ mãn nguyện và đưa bàn tay còn run rẩy lên vuốt nhẹ cổ rồi lần xuống gò ngực còn nhạy cảm của cô.

“Anh có định giúp em gỡ cái áo này ra không Van Buren?” Cat thì thầm. “Tay em mỏi lắm rồi nè.”

“Biết anh đang nghĩ gì không?” anh ngẩng đầu lên và cô cảm thấy anh đang nhìn cô.

Cô muốn cả hai cứ như vậy hoài. Mơ màng, cô dụi cái mũi được che bởi cái áo đầm vào ngực anh.

“Anh nghĩ em chẳng thể nhận ra người trong mộng dù hắn có ở ngay đó cắn hông em một phát.”

Cô giàng mấy sợi tóc khỏi áo và lộ được mặt ra. “Anh thì biết sao?”

Ánh mắt anh long lanh khi nhìn vào mắt cô. “Tất nhiên rồi.”

Cô kéo cái áo qua đầu và thả xuống sàn, rồi nhìn vô mắt cô.

Cả hai thật gần nhau. “Có lẽ anh ta quá quáng gà nên không thể thấy hông của em ngay cả khi nó được dọn sẵn ra đó.” cô nói nhanh.

Luke xoa cằm. Thấy ghét, anh đang toe toét cười. “Có lẽ anh ta sẽ thấy.”

“Có lẽ không.”

Anh cúi đầu hôn nhẹ lên môi cô. “Mình cứ luẩn quẩn hoài, phải không. Cat này, anh xứng đáng được thưởng huân chương sau khi giải quyết xong chuyện này đó. Mà Cat ơi, mình cần phải học cách trò chuyện tốt hơn đi.”

Cô vẫn cảm thấy vết nước mắt trên má, cô cố đọc nét mặt anh, và chớp mắt khi nhìn về mặt anh, nhìn vào mắt anh.

Anh ôm mặt cô bằng cả hai tay. “Anh yêu em, Cat”.

“Yêu? Còn chuyện anh không muốn đầu tư hết tình cảm vào 1 nơi thì sao?”

“Em là tất cả tình cảm của anh bé mèo à, là tình yêu, là hi vọng, là tương lai.” Ánh mắt anh xanh thẫm. “Em có biết điều gì tốt nhất cho anh không?”

“Anh biết là em biết mà.”

“Em.”

“Em sao?”

Em là điều tốt nhất dành cho anh, Catherine.”

“Catherine?”

“Anh muốn em thấy anh nghiêm túc như thế nào. Em là trái tim của anh.”

“Trách nhiệm thôi.”

“Anh sẽ giành cả đời mình để chứng minh với em rằng anh yêu em nhiều thế nào.” Anh nhắm mắt lại. Anh sẽ chết mất nếu cô không tin anh.

“Là như vậy,” anh khó khăn nói, trước khi cô có thể xen vô. “Anh đã hứa với em và ba là ah sẽ luôn là anh trai tốt để chăm sóc cho em. Anh đã hứa vậy đó Cat à, và anh luôn tâm niệm sẽ giữ lời hứa đó. Nhưng từ lâu rồi, anh không cảm thấy chút tình anh em nào với em, vì anh đã yêu em, và bây giờ anh đành phản bội lời hứa của mình.”

Cô đập vào tay anh. “Đó là lúc em còn bé, ngộ ạ! Tại sao chứ? Tại sao không nói với em?”

“Vì anh đã nghĩ em cần một gia đình hơn là một người tình thoáng qua. Anh đã chờ đợi em lớn lên để có một quyết định khôn ngoan cho chuyện chúng mình, nhưng sự thật thì người cần lớn lên chính là anh chứ không phải là em.”

“Anh có yêu em không Luke? Yêu thật sự, chứ không phải theo kiểu biết-ơn-vì-đã-làm-tình-với-tôi, không phải kiểu Trời-à-tôi-mới-ngủ-với-Cat, bây giờ phải làm sao. Mà là yêu thật lòng đó?”

“Có.” Anh cười, tiếng cười hạnh phúc, hào hứng như ánh nắng ấm áp sưởi ấm cô. “Yêu bằng cả trái tim, cả linh hồn. Yêu muốn điên luôn. Yêu mãi mãi.”

“Thật hả?” Cat cảm thấy muốn mỉm cười. “Còn chuyện người trong mộng cần mong em thì sao?”

“Anh ấy sẽ rất vui được làm như vậy.”

“Phải không đó?”

“Phải mà.”

Cô trượt ra khỏi dưới người anh và lăn ra nằm sấp xuống, trong lòng thấy vui vì anh phản đối cô đã rời khỏi anh. Cô chỉ lên hông cô, nơi có chữ LUKE được xăm bằng mực đỏ.

Luke nhìn chăm chăm vào đó. “Ôi Trời ơi, chắc phải đau lắm em hả.”

Cô nghiêng đầu để nhìn rõ anh hơn. “Không đau bằng việc anh chẳng biết có em tồn tại trên đời.”

“Ôi Cat,” giọng anh nghe dịu dàng một cách kỳ lạ. Anh nhẹ vuốt ngón tay lên hàng chữ bay bổng. “Em xăm lúc nào?”

“Sinh nhật 17 tuổi. Em luôn biết ai là người trong mộng của em. Luke nè?”

“Gì đó bé yêu?” anh cố gắng lắm mới trả lời được.

“Cẩn em đi!”

13. Chương 13

“Mình bỏ lỡ mất đám cưới của mẹ em. Em không phiền chứ?” Luke hỏi. Anh nghiêng người qua tay ghế giữa hai người và đùa nghịch với 1 lọn tóc của cô. Mu bàn tay anh không ngừng mơn man ngực cô.

“Không hề. Lần tới mình dự cũng được. Dự 1 lần là đủ hiểu rồi.” Cat nghịch ngợm vuốt ve anh dưới tờ báo anh đang trải trên bụng. “Bánh ít đi, bánh quy lại,” cô thì thầm đầy khêu gợi vào tai anh.

Luke rên lên.

Anh ấy yêu mình. Cat muốn đứng lên trên ghế và hét thông báo với tất cả mọi người trên máy bay. Cô muốn nhảy múa trên lối đi máy bay. Lucas Van Buren yêu cô.

Họ đã không dự đám cưới, không dự tiệc cưới, và cũng không chào tạm biệt. Cố gắng lắm, họ mới có thể nhấc thân hình mệt mỏi của họ khỏi giường để ra sân bay kịp giờ đón chuyến bay về.

“Trong túi đó có gì vậy anh?” cô hỏi về cái túi nhỏ hời sáng anh đã ào ra khỏi khách sạn để lấy. “Quà cho em hả?”

“Chắc rồi.” Ánh mắt anh long lanh và cô cảm thấy cái đó nhích nhích dưới tay cô. Anh hấp háy đôi lông mày. “Anh đã mua nguyên kho bao cao su dự trữ của khách sạn.”

Cô mỉm cười. “Bao nhiêu cái?”

“33 cái.”

Cat suýt sặc. “Bao cao su? 33 cái?”

“Ít quá hả?” Luke hỏi, mặt anh tỉnh bơ. “Đừng giận mà Cat, nếu họ có thêm anh đã mua thêm rồi.”

Bật cười, cô đánh vào tay anh và rục rịch trong ghế. “Đàng hoàng nào. Mình đâu có làm gì được - ồ không Luke. Không. Tuyệt đối không-” Anh khóa môi cô lại.

Đèn báo hiệu cài dây an toàn bật lên và tiếng người phi công trưởng báo chuyến bay họ sắp quá cảnh ở Las Vegas một ít thời gian. Vài giờ nữa là họ về tới San Francisco.

Về nhà. Có từ nào ngọt ngào hơn thế? Về nhà, về cái giường lớn của họ, để chia sẻ cùng nhau, về nhà với 33 cái bao cao su.

Đèn báo cài dây an toàn vừa tắt là Luke đứng lên, và đưa tay ra. “Đi nào.”

“Hở? Mình đâu cần phải xuống.”

“Anh muốn duỗi cái chân một chút.”

“Và anh cần em nắm tay anh khi anh làm vậy?” Cô mỉm cười. “Ở đây đi, em sẽ giúp anh thư giãn và anh sẽ không phải lo bị gõ búa đâu.”

“Không phải là anh không muốn đáp ứng lời mời gọi đó, nhưng anh thật sự cần duỗi chân tay một chút. Đi nào bé mèo, em nghe người tiếp viên thông báo rồi, chúng ta phải ngồi chờ 25 phút trong cái hộp kim loại này đó.” Anh kéo tay cô đến khi cô chịu đứng lên. Cô nhìn anh vẻ tò mò trước khi đứng thẳng dậy và bước ra lối đi cạnh anh.

Người tiếp viên tóc nâu xinh xắn nhìn Luke mỉm cười và nháy mắt. Cat thúc vô lưng anh và hứ một tiếng.

Khi họ đi ngang buồng lái, người tiếp viên ghé sát vô Luke. “Bạ-”

Luke để tay lên môi cô ta và nói thầm gì đó, cô ta đưa tay chỉ hướng, như là họ không thể tự tìm được cái cửa đang mở rộng.

Cat nghiêng răng.

“Ghen hả?” anh vừa hỏi vừa mỉm cười sung sướng khi họ đi ra phía phòng đợi. “Đừng lo cưng à. Nếu anh có nhìn cô nào khác, em có thể cắt... đi mà.”

“Cám ơn lời đề nghị của anh,” Cat phớt tỉnh, đôi mắt mèo lấp lánh ánh cười. “Nhưng điều đó không cần thiết, anh yên tâm đi.”

Luke không thả tay cô ra khi kéo cô theo sau anh.

“Nhìn kìa anh, máy đánh bạc tự động. Có đồng 15 xu không?” Phớt lờ câu hỏi của cô, Luke tiếp tục kéo cô đi với anh.

“Không phải mình cần phải chờ ở ngay cổng đợi sao?”

“Anh cần một ít đồ ở đằng kia.” Anh liếc xung quanh và chỉ ra phía phòng đợi có một cái vòm cài hoa trắng đứng lạc lõng trước một cổng xuất phát.

Cat mỉm cười. “Hoa?”

“Đại khái là vậy. Đi nào.”

Họ đi tới chỗ cái vòm được gắn đầy hoa và ruy-băng. Nhìn nó đâu có giống tiệm hoa... Cat thành linh nhìn thấy người đứng cạnh cái vòm, trông giống - “Nick! Luke ơi, nhìn kìa, là Nick đó!”

“Chào em yêu!” Nick đứng tấn, đón cô nhào vào vòng tay anh.

Sau lưng cô, Nick giơ tay ra dấu number 1 với Luke. Tim Luke vốn đã không đập bình thường suốt 48 tiếng qua, giờ lại nhảy rộn lên. Anh nhìn vô đôi mắt tình quái của Nick. Nick mỉm cười và thả cô ra.

“Tạ ơn Trời,” Luke lạnh lùng nói. “Tội giết người sẽ làm hỏng kế hoạch mất.” Nick càng toe toét hơn, anh vẫn giữ tay vòng qua vai Cat.

“Không chịu nổi phải không bạn già?”

“Có thể nói vậy.” Luke nhìn những hàng ghế và những người ngồi quay lưng về phía họ. “Hoàn thành nhiệm vụ chưa mày?”

“Có thay đổi một ít nhưng xong rồi.”

“Hai anh âm mưu gì đây?” Cat nghi ngờ hỏi. Cô nhìn Nick. “Không phải là em không vui khi gặp được anh nhưng anh làm gì ở đây?”

“Catherine!”

Trước khi Nick kịp trả lời thì Cat đã bị ôm chầm bởi Molly Cruz, một người bạn từ Beaverton, sau lưng Molly là Sandra Steward và chồng cô Bill, rồi vài người bạn học cũ đứng vây quanh cô, vừa nói vừa cười. Nick đã làm tốt nhiệm vụ.

Trong một thoáng, Cat vừa ôm vừa ngạc nhiên chào hỏi các bạn của cô. “Thật bất ngờ quá! Tại sao-”

“Được rồi Cat, đến giờ rồi.” Luke không thể chờ lâu hơn được nữa. “Mọi người tập trung.” Anh nghe giống như một đạo diễn phim- hơi bị hồi hộp- nhưng giống một đạo diễn phim chỉ đạo mọi người nên đứng chỗ nào. Luke chưa bao giờ cảm thấy hồi hộp như lúc này, anh vội dành lấy bó hoa cúc hơi bị héo từ Nick và đẩy vào tay Cat. Mọi người tránh ra nhường lối cho anh để Luke kéo cô đi vào trong cái vòm.

“Luke, gì-”

“Anh muốn là bánh sô-cô-la của em Cat à, chúng mình sẽ làm đám cưới ở đây, ngay bây giờ. Chuyện khác thì mình lo sau.”

Cat chớp mắt nhìn anh. “Đám cưới?”

“Ừ. Có vấn đề gì không?”

Cat mỉm cười. “Không.”

“Được. Vậy bắt đầu nha. Nick, người chủ hôn -”

“Ngay đây.” Nick đứng qua một bên, sau anh là một Elvis Presley bé xíu. Đầu của ông ta chỉ chạm tới nịt quần của Luke. Ông ta mặc một bộ vét da cá mập trắng, bó sát, với cổ áo gấn đá, tay cầm một cuốn sách đen, mỉm cười với họ, khoe ra hàm răng bự.

Cat nhích sát vô Luke và bầu chặt tay anh.

“Quý vị quan khách thân mến...”

“Chỉ có cái chết mới chia lìa chúng ta,” Luke thì thầm với Cat, người đang tròn mắt nhìn.

“... tập trung nơi đây...”

Cat áp mặt vào vai anh, mắt tràn ngập tiếng cười và tình yêu.

“... anh muốn mình sống với nhau trong ngôi nhà gỗ, anh muốn có con với em, chia sẻ tuổi già với em. Anh muốn ổn định, muốn xây dựng gia đình và mong là chúng ta sẽ có nhau cho khoảng thời gian 60 năm tới. Anh muốn tất cả điều đó Cat à.”

“... cùng Catherine và Lucas trong buổi tuyên thệ...”

“Nhìn cái bánh kia.” Luke hất cằm về cái bàn nhỏ đang để chiếc bánh kem cưới trắng. “Bánh sô-cô-la”

Luke không biết sao Nick có thể tìm được người làm bánh trong một khoảng thời gian gấp gáp như thế. Lần này anh nợ hân rồi. Mặt bánh được trang trí một cái giỏ nhỏ đựng đầy trứng. Một bên giỏ là một con cua nhỏ màu cam, bên kia là một con gà tây mập mạp. Trong lúc người chủ hôn tiếp tục nói. Luke nhìn vô đôi mắt long lanh lệ của Cat. Nụ cười của cô làm thế giới của anh bừng sáng.

“... là vợ chồng. Anh có thể hôn cô dâu.”

(con cua là Cat, con gà tây là Luke, vì Cat hay chê anh ngổ giống gà tây, giỏ trứng: Luke giờ đã chịu dồn tất cả tình cảm vào 1 người, điều mà lâu nay anh sợ không dám làm.)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/seducing-mr-right>